

CEMAL
NAR

IRKÇI
SİSTEMİN
CİNAYETLERİ

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş / Hartlap'ta doğdu. İlkokulu kendi şehrinde, İmam Hatip Lisesini 1973'de Diyarbakır'da, Yüksek İslam Enstitüsü'nü 1977 de Kayseri'de bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş /Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak tayin edildi. 1980'de atandığı Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşat ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003'de emekli olmak zorunda kalan yazar, halen okuma, yazma, irşat ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını ***cemalnar.com.tr*** sitesinde yayınlamaktadır. Sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde ***www.youtube.com*** sayfasında sunmaktadır. Zaman içinde değişik gazete, dergi ve sitelerde yazdı. İnternette yazarın binlerce makalesine ve videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar Ve İbretler 2- Bu Sistemden İslam'a 3- İslamlaşma Bilinci 4- İslam Sancısı 5- Arş Gölgesi 6- Tasavvufun Anahtarı 7- Âlimin Önderliği 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset 9- İlim Ve Özgürlük 10- İlim Ve İktidar 11- İmanın Kıymeti ve Korunması 12- İman Ve Etkisi 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf 14- İnançta Arınma 15- İnançta Kirlenme 16- Okuma Aşkı 17- İslam'a Göre İrkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu 18- İnsana

Ulaşmak 19- İslam'da Cihad Hak Batıl Mücadelesi 20- İnancın Kıvancı 21- Sistem ve Şeriat 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma 23- Gönül Azığı 24- Laiklik Sorgulaması 25- Derdimiz İslam 26- Adı Konmamış Savaş 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma 28- Aydınların Karanlığı 29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkısı 30- İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay 31- İslam'ın Özeti 32- İslam'da İrkçılık Ulusalılık Milliyetçilik 33- İslam'sız Olmaz 34- İlimsiz Olmaz 35- Davetsiz Olmaz 36- Hesaplaşmadan Olmaz 37- Kıymet Bilmek 38- Hatırlatmalar 39- Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu 40- Müslüman Kimliğin Kodları 41- Bize Düşen 42- İslam davası 43- Din Diyalog Ve İlimli İslam 44- İslam'da Sakal Ve Kıyafet 45- Okuduğun Kadarsın 46- İslam'da İnsan İlişkileri - Din Muameledir- 47- İslam'a Ensar Olmak 48- Tanıdığım Maraşlı Hocalar. 49- Acilen İslam Birliği 50- Engin Gönül Yüce Ruh 51- İslam'da İnsan Onuru Ve Çağa Yansıması 52- Güncelin Dili 53- Hizmetten Teröre Gülen Sorgulaması 54- Türkiye'de Dindar Siyaset Pratiği 55- İnternette Kral Sözler 56- İslam Düşüncesinde Sağlık Ve Şifa 57- Hastalara Armağan 58- Maraş Hazineleri 59- Birey Üstüne Eleştiriler 60- İlim Ve Alim Üstüne Eleştiriler 61- İrfan Hayatımız Üstüne Eleştiriler 62- Devlet Ve Medeniyet Yolu Hicret 63- Sevgili Peygamberimiz Mekke Döneminde İslam'a davet 1- 2. Ciltler 64- Peygamber Örneğinde Ahlak Ve Merhamet 65- Kalpten Dile Eğitim Ve Terbiye 66- Batılılaşma Cinnetinde Aydınlar Ve Kurumlar 67- Kitap Ve Yazma

Sorumluluğu 68- Allah'ın Yardımı Ve Zafer Şartları 69- İslam Açısından Laiklik Ve Sekülerizm 70- İmam Hatip Davası 71- İslam'a Göre Irkçılık Ulusalcılık Milliyetçilik 72- Kur'an Açısından İnsan Toplum Irkçılık 73- Sünnet Açısından İnsan Toplum Irkçılık 74- İnsan Ve Toplum Açısından Irkçılığın Zararları Ve Çaresi 75- Osmanlıdan Cumhuriyete Irkçılık 76- Sistemin Irkçı Cinayetleri 77- Kürt Sorunu Ve Çaresi 78- PKK Terörü Ve Çaresi 79- İslam Sayesinde Kölelikten Yükselenler 80- Atatürkçülük ve Tabu

İthaf:

Kahramanmaraş kurtuluş savaşında cihat eden başta *Sütçü İmam, Aslan Bey* ve *Ali Sezaî Efendi* olmak üzere bütün mücahit şehit ve gazilerimizin aziz ruhlarına...

Cemal Nar

CEMAL NAR

IRKÇI SİSTEMİN
CİNAYETLERİ

İÇİNDEKİLER

Önsöz	8
Giriş.....	10
SİSTEM VE İRKÇILIK.....	19
Sistem “Beyin Yıkıyor”	19
Biraz da Türkler Kürt Olsa?	23
“Ben Türküm”	28
Kafa Karışıklığı	30
İrkçılık Çok Komik	33
Türkler de Kürtler de Uyansınlar	38
Sistem Çok Zalim.....	41
Sistem Hesap Vermeli.....	44
“Bade Harabi’l Basra”	47
Devlet Rutin Dışına Çıkmış	49
Kürtlere Sahip Çıkmak.....	53
Sistem Herkese Zalim	56
Sistem Kürtlere Daha Zalim	58
Kürtler de Türklere Sahip Çıkmalı.....	59
Sistemin Türkçüsü Kürtçüsü	62
Sistem Ve Provokasyon	64
Yoksa çıkan fitne ateşinde sadece zalimler yanmaz, “kurunun yanında yaşlar da yanar.”	66
Yine Kavram Kargaşası	67
SİSTEM VE PROVOKASYON	101
Ahtapot.....	101
Provokasyon Kokan Olaylar	104
Sistem Ve Terör	107
Vampir Kana Doymaz	112

Ancak Bu Kadar Olur	116
Dört Yol Gözümüzü Açmalı	121
“Allah” Diyerek Provokasyon	125
Patlayan Bombalar	128
Vah Mehmetçğim Vah!	129
Aradan Dört Yıl Geçince	135
Sabırla Aşacağız.....	141
Konuşmaktan Korkmayalım	144
Yanlışa Tavır Almalıyız.....	145
Yağcılık Dalkavukluk Alçaklığı	149
Hakkı Söyleme Yiğitliği	151
İdare Mudara	152
Bozulma Böyle Başlar	154
İrkçılık İrkçiyeye Ayna.....	156
Sistem Milleti Bozdu	157
Sonsöz	161
KAYNAKLAR	164

Önsöz

Osmanlıyı gereksiz yere yıkarak kurulan Cumhuriyet, Osmanlının bütün maddî manevî kazançlarını yok yere kaybettiği gibi, onun dünya görüşünü, devlet ve medeniyet anlayışını, insana bakışını da kaybetti. Yeni devlet yeni bir sistem kurmuş, yeni bir insan tipi anlayışı getirmişti. Batıya öykünen bu sistem, bir imparatorluk bakiyesine hiç ama hiç uymayacak ve aşılması imkansız sorunlar oluşturacak bir insan, “Yeni Türk” yaratmak istiyordu. İstiyordu ama bilmiyordu ki kendisi tanrı değildir ve bu sorunun altında ezilecektir. Sonunda da binbir yara bere içinde bu dertten kurtulmak isteyecektir.

Yeni sistem bunun için başta Milli Eğitim olmak üzere devletin bütün kurumlarını seferber etti. Öğretmenlere “yeni nesil sizin eseriniz olacaktır” diye emretti. Okula ilim / bilim dışında ne din, ne ahlak, ne de bunlara uygun gelişen örfler, adetler, görgü kuralları girmeyecekti. “Hayatta en hakiki mürşit ilimdir” din, vahiy, peygamber vs. bunlar birer hurafeden ibaretti. Bu da işin tuzu biberi oldu!

Adı cumhuriyetti bu sistemin, hedefi demokrasi idi. Ama uygulamaya bakarsanız tam bir diktatörlüktü. Her şey halk için

yapılıyordu ama halkın zıddına. Çünkü sisteme göre halk cahildi ve kendisi için ne hayırlıdır bunu bilmiyordu. Sistem onun yerine en iyi, en güzel, en faydalıyı seçerdi...

Böyle başladı serüvenimiz!

Kitabı adım adım takip edelim, bakalım akıbetimizne olacak. Kitaba emeği geçen herkese teşekkür ediyorum. Âlemlerin Rabbi Allah Tealaya hamd ederken, faydalı kılmasını da niyaz ederim.

Cemal Nar

Giriş

Bilindiğ gibi ırkçılık, belli bir ırkın, belli bir sosyal gurubun doğuştan gelen ve katılımla geçen bedeni özellikler sebebiyle farklılaştığını ve bu farklılıkların onlar arasında statü, konum ve ilişkilerin belirleyicisi olması gerektiğini iddia eden düşünce akımıdır.¹ Kısacası ırkçılık, iddia edilen ırkın doğuştan gelen tabii bir üstünlüğünü savunan görüştür.

Bu görüşe göre atalardan evlatlara genler ve kalıtım yoluyla geçen ruhî karakter ve fiziki özellikler sebebiyle ahlak ve şahsiyet, akıl ve zeka, bilgi ve beceri edinmede kabiliyet ve başarı gibi temel insani özellikler, belli ırklarda doğuştan vardır. Dolayısıyla bu ırklar başkalarına üstündür. İrkçuların inandığı saçmalık budur maalesef.

Bunun tabii sonucu zulümdür. Üstün olan ırkın, ötekileri yönetmesi. Ötekiler hep yönetilmeye mahkumdur. Onlara düşen, üstün olan yönetici ırkların emrinde çalışacaklardır.

¹ Bkz. TDV İslam Ansiklopedisi, XIX. 124.

Tarih boyunca üstün sayılan ırkların diğer ırklar üzerinde egemenlik kurma ve sömürme girişimlerinde meşrulaştırıcı bir gerekçe olarak kullanılmıştır ırkçılık. Böyle bir toplumda birlik ve beraberlikten, sevgi ve kardeşlikten, adalet ve eşitlikten bahsedilebilir mi?

Son birkaç yüzyılımız bu kavmiyetçilik, ırkçılık, bölücülük belası ve fitnesiyle geçti maalesef. Dünya savaşları yaşadık bu yüzden. Osmanlı Devleti dağıldı, döküldü, bölündü ve nihayet yıkıldı bu sebepten. Canımız gitti, malımız gitti, emeğimiz ve enerjimiz gitti bu mel'un yolda. Toplumda derin yaralar açıldı, insanımız dininden, imanından, birlik ve beraberlik duygu ve düşüncelerinden, sevgiden, saygıdan ve sıcak komşuluk ilişkilerinden oldu. Bu canavar neyimizi yutmadı ki...

Bu bela olmasaydı biz bambaşka bir devlet ve millet olacaktık bugün. Daha zengin, daha güçlü, daha hatırlı, daha mutlu olacaktık. Hepsinin birincil katili ırkçılıktır.

Nedir bu bela? Başımıza nerden geldi? Nasıl kurtuluruz?

Bunlar önemli sorulardır. Çünkü bunlar en büyük sorunlarımıza ışık tutmaktadır. İşte biz de bu kitapta bunları irdelemeye, araştırmaya ve bir çare sunmaya çalışacağız. Aslında hep var olan, hani şu bildik çare var ya, işte o çareler çaresi zenginliğimize işaret etmeye çalışacağız inşallah.

İslam Dünyasında kökü Emevîler'e kadar uzanan ve Osmanlı döneminin sonunda ümmeti paramparça eden ırkçılık belası bugün de özelde Türkiye'nin, genelde bütün bir İslam

Ümmetinin başına gelen en büyük musibet ve yaşadığı en feci felakettir.

Ahmet Özalp'ın verdiği bilgilere göre¹ uzun geçmişine rağmen ırkçılık sosyal bir teori olarak 19. yüzyılda Avrupa'da sistemleşti. İrkçılığın altın çağı kabul edilen bu yüzyılda kendisi ırkçı olmamakla birlikte Charles Darwin'in biyolojik evrim kuramı, sözde bilimsel ırkçılığın gelişmesine temel oluşturdu. Sosyal Darwincilik insan soyunun zaman içinde çeşitli evrim aşamalarından geçtiğini, Avrupalı beyaz ırkın insanın toplumsal evriminin en üst aşamasını temsil ettiğini savundu. Gobineau, beyaz ırkın üstünlüğünü, beyazlar içinde de ârî ırkın en yüksek medeniyet seviyesine ulaştığını öne sürdü. Gobineau'nun izleyicilerinden İngiliz asıllı Houston Stevart Chamberlain, Almanya'da uzun boylu, açık tenli ve uzun kafalı Tötonların üstün ırk olduğunu, Yahudilerin fiziksel olarak Tötonlardan kolayca ayırt edilmeseler de manevi açıdan olanlardan geri olduklarını savundu.

Gobineau ve Chamberlain'in görüşleri, başta Nietzsche olmak üzere Max Weber, Werner Sombart gibi düşünürlerce beslenerek Almanya'da Nazi ırkçılığının temelini oluşturdu. Adolf Hitler siyaset felsefesinin ırkçılık yönünü "bilimsel" temellerini bu düşünürlerden aldı. Nazi ırkçılığı bütün çelişki ve tutarsızlıklarına rağmen Almanları birleştirmekte, yenilmez olduklarına inandırmakta, ekonomik sömürüyü ve köle emeğini meşrulaştırmakta, halkı savaşa yöneltmekte başlıca etken oldu

¹ Bkz. Şamil İslam Ansiklopedisi "ırkçılık" md.

ve Nazizmin Alman halkı üzerinde kurduğu egemenliğinin temel öğesini meydana getirdi.

Nazizmden farklı biçimde de olsa, Avrupa uluslarının sömürgecilik hareketlerinde haksız ve insanlık dışı eylemleri meşrulaştırmakta ırkçı görüşler başlıca etken oldu. İspanyollar Amerika'ya geldiklerinde Yerlilere karşı izledikleri yayılmacı ve saldırgan politikalarını, Yerlilerin İspanyollardan farklı oldukları, kendileriyle aynı anlamda insan bile sayılamayacaklarını öne süren ırkçı teorilere dayandırdılar, topraklarını ellerinden aldıkları Yerlilere insan gibi davranmanın gerekmediğini öne sürdüler.

Thomas Carlyle, James A. Froude, Charles Kingsley ve özellikle Rudyard Kipling'in yazılarında ısrarla işlenen "beyaz adamın misyonu" düşüncesi de sömürgecilik döneminde ırkçılığı meşrulaştırıcı ve sömürgeciliği yüceltici bir işlev gördü. Bu düşünceye göre beyaz Avrupalı öteki ırklara medeniyet götürüyor, dolayısıyla insanlığa hizmet ediyordu. Başta İngiliz, Fransız ve Portekizliler olmak üzere Avrupalı tüm sömürgeciler Asya'da, Afrika'da, Hindistan ve Uzak Doğuda sömürgeleştirme faaliyetlerini bu sözde "medenileştirme" görevlerine dayandırıyorlardı.

ABD'de ise ırkçılık önceleri katliam ölçüsünde Yerlilere, daha sonra da Siyahlara yöneldi. Günümüzde ırkçılıktan belli ölçüde bir uzaklaşma eğiliminden söz edilse de başta ABD olmak üzere tam Avrupa ülkelerinde varlığını sürdürmekte; özellikle ırk ayırımının yasal olarak sürdüğü Güney Afrika ile İsrail'de en katı ve acımasız biçimiyle egemenliğini

yürütmektedir. Yine Afganistan ve Irak işgallerinin altında “onlara medeniyet götürme” iyi niyeti (!) vardı. Aslında bütün Batı, bugün bile Doğu’yu küçük görmeye ve aşağılamaya, kendine dek saymamaya devam etmektedir. Kendilerinden birkili öldürülse yeri göğü inleten Batılılar, başkalarının katliamına seyirci kalabilmektedirler. Hümanizmaları bu kadardır. Yani sadece kendilerine...

Osmanlıyı tasfiye eden ve Cumhuriyeti kuranlar bu “Barbar”, bu “tek dişi kalmış canavar” olan Batı toplumlarını kendilerine “üsve-i hasene – en güzel örnek” olarak aldılar maaleef. Onlara öykünmek, onları taklit etmek, muasır medeniyet seviyesine / çağdaş uygarlık düzeyine çıkmak için vazgeçilmez. Bu arada İrkçılıklarını da bir değer olarak aldılar.

Slında bu fikirler son yüzyılda Osmanlı’yı da sarsmıştı. Nitekim cumhuriyeti kuranlar, Osmanlıdöneminde yetişen asker ve aydınlardı. Ama zihnen çoktan bir Osmanlı olmaktan çıkmış, batılı olmuşlardı. Bu yüzden Cumhuriyet Dönemiyle beraber ırkçılık denilen bu çetrefilli fitne, çetin musibet ve büyük belanın tam içine düştük.

Tarihin en acı bir döneminin içinden geçerek bütün bu acıları yaşayan babalarımız ve bizler, “Batılılaşma”, “Modernleşme”, “Aydınlanma”, “Çağdaşlaşma”, “Laiklik”, “Sekülerizm” gibi inkar kokan kelimelerin devlet ve bürokrasi elinde bir kırbaç gibi sırtımızda şaklayarak derin yaralar açtığını gördük. Amaç, Müslümanları “İslam Medeniyetinden” zorla, cebir ve şiddetle alarak, İslam’ın reddettiği Batılı bir hayat tarzını getiren “devrimleri” bize “Batı Medeniyeti-Çağdaş

Uygarlık” diye kabul ettirmeye çalışmaktı. Yani bizi kendi dünyamızdan alarak yabancı bir dünyaya atmaktı. Çünkü kendisini “Batıcı” sayanlar, tıpkı onlar gibi, bizi hor ve hakir görüyor, kendilerine denk saymıyorlardı. Unutmayalım, bütün bunları bizim iyiliğimiz için yapıyorlardı. Hem de “hakimiyet kayıtsız şartsız milletin” diyerek, cumhuriyet ve demokrasi diyerek, insan hakları diyerek. Şair ne güzel demiş:

“Geldi ölümlü yalan, gitti ölümsüz gerçek”.

Bütün bu darbeler halka “halkçılık”, “milliyetçilik” adıyla vuruluyordu. İleride göreceğiz, kimileri iyi niyetle “milliyetçilik” kelimesine kökü “millet-din” olduğu için güzel anlamlar yükleseler de maalesef o devletin icraatlarında ve bürokratların uygulamalarında çok acımasız ve insafsız, çok ilkel ve vahşî bir “ırkçılık” olarak tecelli etmiştir hep.

“Devletin resmi görüşüne” göre bu ülkede yaşayan herkes “Türk”tür ve bu millet “Türk Milletidir”. Bütün savunmaların altında şu yatar: Burada kullanılan “Türk” kelimesi güya bir ırkı ifade etmez. Topyekun halkın genel bir ifadesi olarak sosyolojik veya kültürel bir kavramdır. Bu yüzden başka ırkların alınmasına gerek yoktur. Çünkü onların varlığı inar edilmemiştir.

Ya uygulama?

Göreceğiz. Gerçek şu ki bu kelimenin altı azıcık eşelendiğinde, başka ırkları bir çırpıda bir sürü aşağılayıcı kelimelerle hepten dışlandığını görürüz. Yani daha sonraları

zorda kalınca “bu ırkları inkar değil, bir üst kimlik tanımıdır, o kadar” denilse de, “kart kurt” hikayeleri ile bunu yalanlayan nice hitabeler, yazılar ve olaylar yaşadık bizler. Bunun acı, bir o kadar da komik hikayelerine yer yer temas edeceğiz bu kitapta inşallah.

Burada başka bir durum daha var. O da Batılılaşma ve AB’ye girme sürecinde ırkçı Batılıların bizi aşağılamaları ve kendilerine denk görmeme safhatlarıdır. Yukarıda kısaca değinildiği gibi “Batı” kendisinden “başkalarını” aşağılar ve asla “ötekilerini” kendine denk, eşit görmez. Batı bu yüzden ki bizlere AB’ye üye olmada nice anlaşmalar yapıp söz verdikten sonra, şimdi iş ciddiye binince bize AB için tam ve eşit ortaklık yerine “imtiyazlı ortaklık” teklif edilmektedir.

Neden?

Bizi kendine denk görmediğinden, bizi aralarına yakıştıramadıklarından. Bizim kanımıza dokunan bu acıtıcı ve alçaltıcı durum, nedense Batıcılarımızın kanına dokunmamaktadır. Bu denksizliği bir “kabulleniş” denksizliği midir acaba?

Bu açıdan bakıldığında “Batılılaşma”, “Batının yüceltilmesi” olduğu kadar, kendi kendimizi inkara varan onur kırıcılığın simgesi olduğu için de eleştirilmeyi hak eder.¹

¹ Bkz. Yüksel Kanar, Batının Doğusu, s. VII.

İslâm, zulüm ve sömürüye yol açan tüm inanç ve düşünceler gibi ırkçılığı da yasaklamıştır. Kur'an ırkların aynı kökten geldiklerini ifade ederek, üstünlük iddialarının temelsizliğini ortaya koymuştur. Tüm insanlar ve uluslar Hz. Adem (a.s) ile eşi Havva'dan yaratılmıştır.

İnsan toplumunun ırklara, kabilelere ayrılmasının sebep ve hikmeti, onların tanışmaları ve her türlü bilgi ve beceride yardımlaşmaları isteğidir. Bu amaca bağlı olarak insanlar ayrı ayrı ırk, renk, dil ve yerlerde yaratılmışlardır. Zulüm ve sömürüye neden olacak doğuştan gelen kalıtsal bir üstünlük asla söz konusu değildir. İnsanların ve toplumların iyilik ve üstünlükleri yalnızca inançlarına, yaşama biçimlerine bağlıdır, Allah'ın emirlerine uyma, yasaklarından kaçınma konusundaki titizliklerinden kaynaklanır.¹

Hiç şüphesiz medenî bir toplum, hayvanlar gibi iç güdülerinin buyruğunda yaşayan insanlardan değil, özgür iradeleriyle seçtikleri inanç ve ilkeler çevresinde toplanan insanlardan oluşur. Bu yüzden "İslâm Toplumu", İslâm'ı bir din, bir sistem, bir hayat tarzı ve yaşama biçimi olarak gören ve düzenleyen, bunu bilinçli bir tercihle isteyen inanan insanların oluşturduğu bir toplumdur. Belirleyici tek etkenin inanç olduğu bu toplumun oluşmasında başka hiçbir maddi ya da manevi etkenin temel katkısı yoktur. Aynı akide çerçevesinde

¹ Hucurat, 13.

çevreleşen ve birleşen insanlar, kan bağları olmasa da kardeşirler.¹

Buna karşılık, aynı inancın paylaşılmaması durumunda, ana, baba, evlat ve akraba arasında bile bir yakınlıktan söz edilemez. İman etmediği için babasının çağrısına uymayan Hz. Nuh'un oğlu onun ailesinden sayılmaz.²

Böyle bir durumda aynı inancı paylaşan müminler, küfrü İslam'a tercih etmeleri durumunda ne babalarını, ne kardeşlerini, ne de kavim ve kabilelerini "veli", yani yönetici, dost ve yardımcı kabul edinebilirler.³ Hiçbir mümin, babası, oğlu, kardeşi ya da diğer bir yakını da olsa, Allah'a ve Peygamberine düşman olan kimseye sevgi besleyemez.⁴

İleride geniş olarak değineceğimiz bu temel çerçeveyi çizdikten sonra şimdi bu Batıcı, pozitivist, materyalist, laik, seküler sistemin icraatlarını yakından görmeye başlayabiliriz.

¹ Hucurât, 10

² Hud, 146

³ Tevbe, 23

⁴ Mücadele. 22

SİSTEM VE İRKÇILIK

Sistem “Beyin Yıkıyor”

“Kürtçülük” de tıpkı “Türkçülük” gibi bize Osmanlı Devletinden kalan başımızın belası bir düşünce, bir ideolojidir. Daha doğrusu bir “deli gömleği” bir fitnedir. Biz bunun tarihini yazacak değiliz. Ancak iş fitne olunca her türlü alavere dalaverenin de olması kaçınılmazdır ve biz bunlardan acaip bir tanesine dikkat çekmek istiyoruz.

Nedir o da biliyor musunuz?

Ya da şöyle soralım: “Kürtçülüğün Esasları” kitabını ilk kim yazmış biliyor musunuz?

“Onu bilmem ama ‘Türkçülüğün Esasları’nı yazanın Ziya Gökalp olduğunu biliyorum!” dediğinizi duyar gibiyim.

İşte o! Kaldır ayağını, tam üstüne bastın!

Diyarbakır’da okuduğum yıllarda bunu duymuş, ama ne yalan söyleyeyim inanmamıştım. Bu kadarda sinsî bir

sahtekarlık, samimiyetsizlik, iki yüzlülük ve İslam düşmanlığı düşünememiştim o çocukluk yıllarımda. Oysa daha sonra Abdulkadir Badıllı'nın "Bediuzzeman Said Nursi" adlı eserinde¹ yeniden okuduğumda gençliğime acıdım. Zavallı gençlik, ne kadar da aldatılıyorsun!

Ziya Gökalp, hürriyetin ilanı sıralarında İstanbul'da yüksek tahsil yapmakta iken, ırkçılık ve inkarcılığından dolayı okulun ahengini bozmuş ve kovulmuştur. O da Diyarbakır'a dönmüş, etraftaki aşiretleri dolaşarak "Kürtçülük" fikrini yaymak için çalışmış, Kürtçe şiirler yazmış, destanlar düzmüş. Fakat bütün faaliyetleri boşa çıkmış. Çünkü dindar Kürt halkı İslam'ın şiddetle yasakladığı bu ırkçılık fikrine hiç itibar etmemiş ve onu da daha önce oraları dolaşan İngiliz Alanları gibi kovmuştur.

Ziya Gökalp kafaya koymuş ya Kürtçülük fikrini, ne yapıp edip uyandıracak ya o fitneyi, madem doğrudan gidince başaramadı, bu sefer şeytanca bir düşünceyle Tükçülük fikrini yaymaya başlamış... Artık Türkçülüğü bir din haline getirmiş ve bu sefer de onun için şiirler yazmaya, destanlar düzmeye başlamış.

Kimden duyduğumu şimdi hatırlamıyorum, ama aklımda kaldığına göre bu fikri ona esas adı Moiz Kohen olan, sonra "Türkçü" olarak Tekin Alp adını alan Yahudi vermiş.

Amacı ne?

¹ A.g.e. I. 272

Amaç, Kürtleri tahrik ederek, “siz Türkçü iseniz bizde Kürtçüyüz” dedirtip, onları bir aksülamel, bir tepki, bir reaksiyon ile ırkçılık düşüncesine atmak ve böylece ümmeti bölmek ve parçalamak...

Ne yazık ki bunda da başarılı olmuş. Çünkü Türkçülük fikrine hazır bazı zavallılar zaten vardı o zamanda. Onlarla dostluk kurup işi büyültmüş.

Hani meşhur bir eseri var ya “Türkçülüğün Esasları” diye, işte o aslında “Kürtçülüğün esasları” için yazılmış. Diyarbakır’da duymuştum o zamanlar, “bu kitapta geçen Türkçülük kelimesinin yerine aslında Kürtçülük kelimesini koyacak ve öyle okuyacaksınız” diye...

Abdulkadir Badıllı anlatıyor; Bediuzzaman Said Nursî onunla Diyarbakır’da karşılaşmış ve bir tek kelime söyletmeyecek şekilde ilzam etmiş, yani sesini kestirip susturmuş. 1923 yılında Ankara’da, mühim bir mecliste tekrar karşılaşır. Ziya Gökalp burada ilhad (dinsizlik) düşüncesi hesabına bazı şeyler söyleyince, Bediuzzaman onu öyle bir ilzam etmiş ki, ağzını açıp da tek bir kelime dahi söyleyememiş...

Bu olayı Said Nursi hazretleri “fihrist” risalesinde şöyle anlatıyor: “Bu temsilin mealiyle (ikinci sözün) mühim bir mecliste, Ankara’da, otuz sene evvel Ziya Gökalp gibi müthiş

bir mülhidi şakk-ı şefe etmeyecek (ağzını açamayacak) derecede ilzam oldu.”¹

Badıllı'nın “Bediüzzeman'dan tokat yiyen öylesi bir münafık, mülhit, zındık”² dediği bu “mülhit ve zındık”³ insan ne yazık ki okulumuzun duvarlarına resmi asılarak bize düşüncede rehber olarak belletilen bir insandır. Diyarbakır'ın ilk ve en büyük lisesine adı verilmiştir. Ülke içinde Allah bilir adı daha kaç okul ya da kurumuma verilerek yaşatılmaya çalışılmıştır. Bediuzzaman Said Nursî'nin (rh.a) ise ne resmi vardır okullarda, ne de kitapları. Beleş bina yapıp versen şimdi Milli Eğitim'e ve “şartımız bu lisenin adı 'Said Nursî Lisesi' olsun” desen, kabul etmezler. Tam tersine, sisteme göre hala o, “irtica” damgalı ve “fikri yok edilmesi gereken” tehlikeli ve zararlı düşünce ve eylem sahibi bir insandır.

Bu da Milli Eğitimin iman yerine ilhadı seçtiğinin resmidir herhalde. Ne diyelim, Allah akıl fikir ihsan eylesin.

İşte böyle bir Milli Eğitim tezgahından geçen herkes, ister istemez beyinde az ya da çok bir ırkçılık kiri barındırmaktadır. Küçük yaşlarda yanlış düşünceler “resmi ideoloji” olarak körpe beyinlere alternatifsiz olarak sunulunca, bu ülkede hemen herkes “beyin yıkama” işleminden az çok nasipdar olmuştur. Bu yüzden hiç umulmadık insanlardan hiç umulmadık ırkçı tepkiler alınca, çok şaşırılmamak gerekir.

¹ Osmanlıca fihrist risalesi, s. 2

² Abdulkadir Badıllı, Bediüzzeman Said Nursi, I. 111, timaş y. İst. 1990 c 1 s. 273

³ a.g.e. I. 334

Şimdi Şu beyin yıkama iŐlemlerine bazı örnekler verelim idterseniz.

Biraz da Türkler Kürt Olsa?

Yıllardır koca koca generaller, profsrler, yazarlar, çizerler, siyasetçiler, eēitimciler, bu sistemin “resmi ideolojisi» olarak bize Şöyle söylediler: “Kürt diye bir ırk yoktur. Aslında onlar Orta Asyadan gelme Türk’türler. Ama daēda yürürken kara basmıŐlar ve çıkan “kart, kurt” sesinden kendilerine “Kürt” ismini almıŐlardır. Kürtçe diye de bir dil yoktur.”

Oysa bu vatani beraber paylaŐtik, bu uēurda beraber savaŐtik. Hatta Cumhuriyet kurulurken de bir o kadar anlaŐma yaparak sözleŐtik. Sonra iş bitince bütün milletin adını “Türk” koyarak masal anlatmaya başladık.

Sonra sıkıŐtik. Dedik ki “Buradaki “Türk” kelimesi kültürel anlamda kullanılmıştır, bir ırkı temsil etmez. Dolayısıyla Kürt, Arap, Çerkez vs. hepsini kapsar. Kimse bundan gocunmamalı.”

Hadi Şimdi biraz empati yapalım mı? Yani kendimizi muhatabımızın yerine koyarak düŐünüp taŐınalım mı?

Yapalım, herkes “empati yapmak faydalıdır” diyorsa, niye yapmayalım ki!

Hani “karda yürürken kart kurt sesi çıkınca...” hikayesi malum.

Şimdi yeni bir hikaye uydursak nasıl olur?

Mesela desek ki “Kürdistan dağlarından bataklık Anadolu’ya gelince, bastıkları yerden “türk turk” gibi mırık sesleri gelince bu gelenlere “Türk” dendi. Yoksa asılları Kürt idi.”

Ne dersiniz bu hikayeye, sizce tutar mı?

Nasrettin Hocanın dediği gibi “ya tutarsa!”

“Yok yok, tutmaz” diyorsanız size başka bir hikaye anlatabayım. Ama bu yaşanmış cinsinden gerçek bir hikaye.

İnternete bir asker sesi düştü. Adının falan olduğu iddiası da var ama önemli değil. Diyor ki bu hem bilgisiz, hem densiz, hem de dili ve ağız bozuk edepsiz saygısız adam:

“Bakın size söylüyorum bak: ben birçoğunun Türk olduğuna dahi inanmıyorum. Adam (Recep Tayyip Erdoğan’ı kastediyor) Rizeliyim diyor, benim Rizeli arkadaşlarım var.. İşte emir subayım biliyor, 15 yaşında gelmişler İstanbul’a. Adam hala o laz lehçesini kullanıyor, o güzel lehçesi hala duruyor. Bunda hiçbir şey durmuyor, hanımı da Arap. Yok, Türk kadını, kadını bunlar temsil edemez ya! Geldiler koskoca Türkiye cumhuriyetini idare ediyor, daha ne rezillikleri var, daha neler var neler.”

Evet, böyle diyor zavallı adam.

Ne demek bu?

Hani bu ülkede yaşayan her vatandaşa “Türk” denirdi?

Anayasadaki “Türk” kelimesi bir ırkı temsil etmezdi. Kürt, Arap, Çerkez vs. bundan gocunmamalı idi.

Demek siz kendiniz bile inanmıyorsunuz bu masala, Kürt niye, Laz niye, Arnavut, Çerkez, Çeçen niye inansın?

Şimdi de benzer bir ifadeyi, beğenmediği bir şeyleri söyleyenler, daha doğrusu kendince “yalan söyleyip iftira atanlar” için Sayın Başbuğ kullandı: “Bunlar Türk kanı taşıyorlar” dedi.

“Türk kanı” ne demek? Hani bu ülkede herkes “Türk” idi? Bundan vaz mı geçtiniz? Öyleyse ne zaman ve niçin? Yine öyleyse başka ırklara “ırkçılık yapma hakkı” doğdu mu? Doğmadıysa neden? Bu hak neden sadece bir ırkıdır?

Ve daha başka sorular arkada: “Türk kanı” taşıyanlar yalan söylemez, iftira atmaz, ayıp ve günah işlemezler mi?

Türk kanı taşımamak çok mu büyük bir eksiklik, ayıp veya şerefsizlik?

Ya Kürt kanı, Çerkez kanı, Arap kanı, Ermeni, Rum kanı taşıyanlara ne diyeceğiz şimdi?

Yine başa döneceğiz değil mi? Başa, yani “biz Türk deyince belli bir ırkı değil, bu vatanda yaşayan herkesi kastediyoruz. Sözümüz söz.”

Sahi, sen inanıyor musun buna?

Eğer inanıyorsan, başka ırkların Türk ırkından aşağı yanı yok ise, hepimiz bu ülkede eşit insanlar isek, biraz da anayasal tanım olarak “Türk” yerine “Kürt” desek ne olur?

Böylece biraz da “Kürt Kanı” taşısak mesela? Biraz da öyle şereflensek?

Yani “Kürt” deyince, aynen “Türk”de olduğu gibi, belli bir ırkı kastetmeden, bu vatanda yaşayan herkesi kastediyor olsak olmaz mı?

Parayla değil canım, sırayla olsun.

Hadi “Türkler çok” diyelim, buna da çare buluruz. Madem Kürtler Türklerin üçte biri, bu ülkede yaşayanlara 3 sene Türk, 1 sene de Kürt diyelim, kabul eder misiniz? Bu ülkenin adı üç sene “Türkiye”, bir sene de “Kürfiye” olsun, olmaz mı?

“Niye olmasın? Sorun yok” dersiniz, size inanırım.

Yok, “hayır, olms öyle şey!” dersiniz, nasıl inanırım?

Demek “Türk” derken, “Türk kanı” derken bal gibi de ırkı kastediyorsunuzdur. Öyleyse bunun adı ırkçılık olmaz mı? Hemen kızmayınız, lütfen iyi düşününüz reddetmeden önce.

Hani sık sık “empati yapmalıyız” diyorduk ya, yapalım işte.

“Ne demek bu? Nerden çıktı bu empati?” dersiniz, yukarıda yazmıştık ama burada biraz daha bildik cümleler kullanalım: “iğneyi kendine, (dayanabilirsen) çuvaldızı başkasına batır” demek.

“Kendin için istediğini din kardeşin için de istemedikçe kamil mümin olamazsın” (hadis-i şerif) demek.

“Ben Türküm. Ama bütün Müslümanları kardeş bilir, kendime eşit olarak görür ve severim. Yanımda üstün olan, daha takvalı, yani dinini daha iyi bilen ve en çok yaşayan dindar insandır” demek.

“Allah Teâlâ'nın kimsenin kanına, kalıbına ve malına, soyuna ve sopuna değil, imanına, ameline, ahlakına ve temiz kalbine baktığına” inanırım. Bunu bana Allah (cc) ve Resulü (sav) öğretti. Bu öğretinin dışında buna ters düşen başka bir öğretiyi de tanımam. Asla tanımam. Bu yüzden “kafirûn Suresini” de “İhlas Suresi” gibi çok severim. Bana bunlar “lâ ilâhe illallah, Muhammedün Resulullah” tevhid kelimesinin açılımı gibi gelir de okumasına bayılırım” demektir.

“Ne demek?” sorusuna bilemiyorum, yeterince açık cevap oldu mu bu söylediklerim? Olmuştur diye umut ederim.

Biliyorum, bu yazı birçoklarını rahatsız edecektir. Bilmeden beyni yıkanan, farkında olmadan aldığı virüslü cumhuriyet eğitimi ile ırkçı duygu ve düşünceler taşıyan ve bu yüzden rahatsız olan kardeşlerim için çok üzülüyorum. Düşünsünler ve işin peşini bırakmasınlar, bilgilensin ve

aydınlansınlar isterim. Böylece bu hastalıklı yanlış düşüncelerden vazgeçsinler, İslam'ın aziz ilkelerine ersinler isterim.

Ama bilinçli ırkçılara gelince, “kınayanın kınamasından korkmamak,” Allah Teâlâ'nın sevdiği bir güzel haslettir,¹ bende de olsun isterim. Öyleyse varsın onları rahatsız etsin. Kim bilir, belki bu rahatsızlık merak ve ilgi ile onları da istifadeye erdirir.

Amacımız faydalı olmaktır elbette. Onlar için şimdi “Ben Türküm” diyerek bir iki cümle daha yazacağım. Bakalım ona ne diyecekler.

“Ben Türküm”

Bu başlığı okuyunca biliyorum ki tepkiler çok çeşitli olacaktır. Bir kısmı, “ne mutlu sana!” derken, bir kısmı da “ne yani çok mu önemli” diyecektir. Belki bir kısmı da “ben de Kürdüm, var mı diyeceğin?” diyecektir. “Canın cehennem” diyenler bile çıkacaktır belki de. Benim aklıma gelmeyen daha neler neler diyenler de olacaktır ihtimal.

Ama sanırım bir kısmı da “Nerden icap etti şimdi bu?” diyecektir. Biz de bunun peşindeyiz.

Her ne zaman “Kürt Meselesi ve Çözüm Yolları” konusundan bahsetsek, sağolsun bazı Türk kardeşlerimiz, “PKK destekçisi bir Kürtçü” yaftası asıyor boynumuza idam hükmünü

¹ Maide, 54.

vererek. Diyarbakır'da okumam ve oralardan zaman zaman bahsetmem de bazılarını böyle düşünmeye itebilir belki.

Şunu da ifade edeyim, bu yazılara olumlu tepki verenler, olumsuz düşünenlerden kat be kat fazladır. Ama onların genellikle sesleri çıkmıyor. Bu arada bu tür yazılarıma hak vererek özel mail atanlar ve yaşadıklarını anlatanlar, fikirlerini ve endişelerini yazanlar da var. Teşekkürlerimi sunarım toptan buradan onlara.

Bu başlığı attıktan sonra soruyorum, evet, ben bir Türküm ama Kürt olsam ne değişecekti?

Evet, Kürt, Arap, Fars, Afgan veya başka bir ırktan olsam, kendimi aşağılayacak, kötü mü hissedecektim? Yoksa intihar mı edecektim?

Sahi Türk olmasaydım ne değişecekti?

Hiç!

Elim, ayağım, kafam gözüm aynı olacaktı. Kalbim de öyle.

Bir sorun daha var: Bu topraklarda kim gerçekten Türk, Kürt, Arap, Çerkez vs. bunu tam olarak bilmek mümkün mü? Tartışma götürür herhalde.

Bence tartışacak kadar önemli değil. Ben Türküm. Nerden mi biliyorum? Çünkü Türkçe konuşan bir köyde dünyaya geldim. Bütün belgem, delilim, kanıtım bu. Evet, hepsi

bu kadar. Merak edip araştırmadım, arşivleri karıştırmadım, “öyle olsun” dedim geçtim.

Kafa Karışıklığı

Sistemin beyin yıkama ve kafaları karıştırma işlemi meşhurdur. Bunu siyasetle, okullarla, üniversitelerle, basın yayınlı, medyayla, yargıyla, askerle, kendinden sanayicilerle, sosyeteyle, dernek ve vakıflarla yapar. İnsan yetiştirmenin merkezinde ise Milli Eğitim ve öğretmen vardır. Milli Eğitimin temel amaçları vardır. Bunun toplam özeti, iyi bir Batılı insan yetiştirmektir. Bunun temel özelliği de dinden ve örften uzak, helal haram tanımayan, din dışı, laik, seküler, hayatı sadece dünya keyif ve zevki için yaşamak bilen, yüce erdemlerden ve engin değerlerden uzak, gurur ve kibir dolu, bencil ve ırkçı bir insan tipidir.

Oysa bizim evimizde, mahallemizde, büyüklerimizin meclislerinde bam başka bir dünya vardı. O dünya ile dayatılan dünya birbirine o kadar tertibi ki. Bunun bir örneğini yukarıda vermiştim, hatırlayalım. Bir zamanlar çocuktuk, “okumaya” giderdik, hocam bana ve arkadaşlarıma “İbrahim Milletinden” olduğumuzu öğretirdi. Sonra Cumhuriyetin okullarında “Türk Milletinden” olduğumuz söylendi. “Hangi millettensiniz?” diye hoca sorarsa, “İbrahim milletindeen” diye bağırarak cevap verirdik, öğretmen sorarsa yine bağırarak “Türk milletindeen” derdik.

Herhalde ilk kafa karışıklığı, zihin bölünmesi, ikili yaşama biçimi, çiftte standardı kanıksama, belki de yağcılık ve

dalkavukluğun tabii görünmesi, inanç ve doğrular adına risk almama, işi idare etme dek dubarası böyle böyle başladı. Evde veya sokakta başkaydık, okulda daha başka. Evin değerleri okulda, okulun değerleri evde inkar edilerek aşağılanıyordu. Öğrendiklerimizden bazılarını babamıza anlatınca bıyık altından gülerdi. O zaman o öğretilenlere itimadım gümbür gümbür yıkılırdı. Zavallı anamız korkar “oğlum sen öğretmenden öğrendiklerini söyle sorarlarsa” derdi. Anadolu’da bu tembihler sanırım hala yaşamaktadır.

İkili, yani çifte standartlı, daha doğrusu riyakar ve münafıkça bir hayata eet, böyle başladık ve alıştık gitti. Doğrular görece ve çiftti, birinde sıkışırsak diğerine geçiveriyorduk. Doğruluk ve dürüstlük, doğru olanı sonuna kadar savunma, zorluğa dayanma ve direnme ruhu çocukken öldürülüyordu böylece. Baskı ve zulüm, yağcılık, dalkavukluk, nabza göre şerbet verme marifetini daha çocukken kaanıyor (!) ve bir ömür geliştiriyorduk. Böyle terbiye ediliyor, böyle eğitiliyorduk. Ne kadar yazık! Ne kadar korkunç!

Bir ara eğitimin verdiği gazla “Türklük gurur ve şuuru” da taşıdım. Ama ne manaya geldiğini anlamadım. Anlatanları (!) da saçma buldum sonraları. Bana “Benî Adem”, yani “Hz. Adem’in evladı” olmak yetti şükür. Ne yani, başka bir ırktan olsaydım, utanacak veya intihar mı edecektim?

Buna itiraz edecekler ve bundan ötürü beni aşağılayanlar elbette olacaktır. Ben de onlara soracağım, “hangi ırktan olacaksın diye sana veya bana sordular mı, fikrimi alıp danıştılar mı?”

Merak ediyorum, ne cevap vereceklerdi acaba?

Sadece bu kadar da değil, köyümü de ben seçmedim. Dünyaya 1955 yılında gelmeyi de ben seçmedim. Ana babamı da, ailemi ve sülalemi de ben seçmedim. Enimi, boyumu, yani kaportamı bile kendim seçmedim. Bundan dolayı övünmek veya yerinmek ne kadar saçmalaktır Allah aşkına?

Yanlış anlaşılmasın, bunlardan ötürü şikayetçi falan değilim. Ama ufak tefek isteklerim olabilirdi belki. Mesela boyumdan memnunum, ama kilomdan değil. Başıma her zaman bela olmuştur fazla kilolarım.

Mesela babam köyde ekmeğini zor kazanan bir işçi veya çiftçi değildi ama bir memur olacağına, mesela ülke çapında bir sanayici olsa daha mı iyi olurdu acaba?

Bilemiyorum. Belki de o zaman böyle bir hoca olamazdım. Büyük bir ihtimalle baba parasıyla hovardalık yapan bir namussuz olurdum. Aman aman, Allah korumuş da olmamışım...¹

Şaka mı ciddi mi bunlar? Çok komik değil mi?

Evet, ırkçılık gerçekten çok komik...

¹ Aman yanlış anlaşılmasın, bütün sanayici veya başka zengin çocukları böyledir demiyorum. Aralarında çok iyiler, hatta veliler de var. Ama dediğim gibiler de var. Servetin fitneye daha yakın olduğunu kim inkr eder?

İrkçılık Çok Komik

İrkçılık komikliğine ilk defa Diyarbakır'da rastladım. İmam Hatip Lisesini orada okurken, bir Kürt arkadaşımın "Batıda Türklerden bazıları 'Kürtlerin kuyruğu varmış' diye inanırlarmış" sözünü duyunca gayr-ı ihtiyarî hem güldüm, hem de "kim böyle laflar çıkarıyor?" diye yadırgadım ve "sen buna nasıl inanırsın?" diye üstelik bir de ayıpladım. Arkadaşım bana "Cemal'im sen öyle değilsin ama Batıda bir Kürt gördüklerinde 'kuyruğunu nereye saklamış?' diye arkalarına bakarlarmış" deyince bu saçmalığa hayatımda az rastlanır şekilde gülmüştüm.

Arkadaşıma 'sizi böyle mi kandırıyorlar?' dedim ama zamanla bunun doğru olduğunu da anladım. Maalesef bu saçmalık olmamış değil, olmuş. Şimdi bu satırları yazarken "Google"ye "Kürtlerin Kuyruğu" diye yazdım, bana "Yaklaşık 189.000 sonuç bulundu (0,07 saniye)" dedi ve bulunanları gösterdi. Demek bu laf bayığı yaygınmış...

Bu sonuçlara rastgele bakarken sizin de "ilginç" diyeceğiniz bir yazıya rastladım. Ünal Tanık yazmış. Başlığı şöyle: "Turgut Özal'a 'kuyruğu var mı?' kontrolü"

Spotta şunlar var: "Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın, ortaokulu Mardin'de okuduktan sonra gittiği yatılı okulda, doğudan geldiği için kuyruğu olup olmadığının kontrol edildiği ortaya çıktı. Olayı, bizzat Turgut Özal anlatmış."

Yazıdan bazı parçalar alıyorum: "Mardinli olan Taraf yazarı Orhan Miroğlu, "Toplumda 100 yıllık bir hafıza kaybı var"

diye söze başladı. Nobel ödüllü yazar Gabriel Garcia Marquez'in "Yüz Yıllık Yalnızlık" romanının kahramanı Albay Boendia'nın içinde yaşadığı halka, kaybettiği hafızasını kazandırmak için yaptıklarını hatırlattı ve şunları söyledi:

"Bizim böyle bir hafıza kaybımız var. Bu toplumun yetiştirdiği en iyi isimlerden birisi olan Musa Anter'in anılarını iyi okunması gerek. Adana'ya yatılı okula gittiğinde Güneydoğu'dan gelen biri olarak kendisinin nasıl karşılandığını anlatır. Arkadaşlarının 'Acaba Kürtler'in kuyruğu var mı?' diye merak ettiklerini ve gece yatağa girdikten sonra üzerindeki yorganı açıp kontrol ettiklerini yazar."

Orhan Miroğlu, Musa Anter gibi Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın da ilköğretimi Mardin'de okuduktan sonra kaldığı yatılı okulda aynı akıbete uğradığını anlattı. "Rahmetli Turgut Özal, kendisine nasıl kuyruk kontrolü yapıldığını Canip Ağabey'e (Yıldırım) anlatmış" dedi.

100 yıl öncesine kadar hiçbir sorunu olmadan yaşayan bu toplumun fertleri son bir asır içinde nasıl bu kadar ayrıştırıldı. Gerçekten bunun kodlarının iyi çözülmesi gerek.

NOT: Adıyaman Üniversitesi öğretim üyesi Ramazan Topdemir, "Kuyruklu Kürt" konusu ile ilgili Nazım Hikmet'ten bir anekdot gönderdi. Onu sizinle paylaşıyorum. "'Kürtlerin Kuyruğu" ile ilgili Nazım Hikmet'in kısa bir şiirini sizinle paylaşmak istedim.

Nâzım Hikmet , Anadolu insanının hikâyesini anlatırken, hem Türk'ü hem de Kürt'ü yazdı. Onun için, Türk ve Kürt'ün kaderleri birdi. Kurtuluş Savaşı Destanı'nı da Kürtler ve Türkler beraber yazdığını söylemiştir. Nazım Hikmet eserlerinde Kürtlere geniş yer vermemiştir. Sadece“Memleketim'den İnsan Manzaraları” adlı şiir kitabının 87 ile 261 sayfalarında Kürtlerle ilgili şu kısa dizelere yer verir. Aydınlı Jandarma Başçavuşu Hüsni'nün, karısı Emine'yi konuştururken şöyle yazdığını öğrenmekteyiz.

“Hüsni Çavuşla on beş yıl, bayan hemşire,
kaldı gezmediğimiz yer.
Karadeniz'de içinde Lazların,
şarkta Kürtlerin arasında.
Kürtlere kuyruklu derler
yalan.
Kuyrukları yok.
Yalnız çok asi, çok fakir insanlar.
Zenginleri de var
ama az...”¹

Bundan kırk sene evvel bu konularda bazı tartışmalara girerdik ister istemez Diyarbakır'da. Burada ırkçılık üzerine söylenenlerden çok sıkılırdım. Ben Kahramanmaraş'lı bir yatılı öğrenci olduğum için çoğunlukla yatılı olarak Batıdan gelmiş Türk talebelerle gezer tozardım. Aramızda milliyetçilik davasını güdenler de vardı. Ama o zamanlar milliyetçilik daha kapsamlı

¹ <http://www.haber7.com/haber/20101108/Ozal8217in-kuyruğu-var-mi-diye-bakanlar.php/reklam.php>

bir kelimeydi, genel olarak komünizm ve sosyalizm karşıtlığı, sağcılık, dindarlık, muhafazakârlık, maneviyatçılık anlamlarına gelirdi. Fakat yeni yeni ortaya çıktığını sandığımız “Kürtçülük – Türkçülük” kavramları bu kelimenin anlamını haliyle değiştiriyordu. Bu da bizi üzüyor ve ürkütüyordu.

“Milliyetçilik” deyince onun ilk temsilcisi sayılan aramızdaki ülkücülere sorardım, “Bu Türkçülük de ne demek? Müslüman ırkçı olur mu?”

Cevapları ikna ediciydi: “Aman işte, maalesef aramızda istemediğimiz halde Nihal Atsız gibi ırkçılar var. Bu onların söylemidir. Fakat çok şükür dışlandılar, kurtulduk onlardan.”

Beni kendisi gibi “Türkçü” sanarak tartışan bir Türk kardeşime uzun uzun “İslam’da ırkçılığın lanetli bir haram olduğunu” anlatırken, dayanamadı sordu:

“Sen Türk değil misin?”

Onun mantığına göre her Türk “Türkçü” olmak zorundaydı herhalde. Ben de buna kızmıştım.

“Hayır!”

“Ya nesen?”

“Arabım!”

“Hele tipinden belli. Saçların kıvrıcık.”

Şaşkın bir ses ve suratla söylediği bu sözlere ben ve etrafımdaki arkadaşlar çok gülmüştük. Soranın şaşkın bakışları arasında atılan kahkahalarımız hala kulaklarımda çınlar.

Fakat ben o zaman da düşünmüştüm, “sahiden ben Arap da olabilirdim. Neyim değişirdi?”

Çok komik değil mi?

Allah Teâlâ'nın iradesi öyle tecelli etmiş ve bizi kavimler halinde farklı dillerle yaratmış. Hikmeti de “tanışasınız, sevişesiniz ve birbirinizden yararlanasınız” diyedir.¹ İnsanlar eşittir ve hukuk nazarında kimsenin kimseye üstünlüğü ve ayrıcalığı yoktur. Bu mesele kadar basit.

Allah katında üstünlük “takvaya” göredir. O da ahirette tecelli edecektir. Evet, bu kadar basit. Bırakın ahmaklar katında üstünlük ve ayrıcalık nelerle olursa olsun. Çünkü ahmaklara sorarsanız üstünlüğü kimisi ırka, soya, sülaleye verir, kimisi paraya pula, kimisi rütbe ve makama, kimisi şan ve şöhrete, kimisi de güzelliğe, boya posa. Hepsi de hikâye, hepsi de palavra.

Biz Müslümanlara göre yegâne gerçek Allah, biricik ölçü de İslam'dır. Buna göre ise “bütün mü'minler kardeştir”². Bunun dışında bir hakikat arayanlar aldanmıştır. “La ilahe illallah, Muhammedün resulullah”

¹ Hucurat, 13

² Hucurat, 10.

Evet, bu kadar basit!

Türkler de Kürtler de Uyansınlar

Bu sistem içinde yaşayan bütün Müslümanlar uyanık olmak zorundadırlar. Bu sistem başta okulları ve siyasi faaliyetleriyle beynimizi yıkıyor, kimliğimizi alıyor ve bizi hem dinimize, hem tarihimize, hem ümmetimize, hatta hem de kendi kendimize yabancılaştırıyor.

Tabi şimdi özellikle de Müslüman Kürt kardeşlerimize seslenmek istiyorum. Müslüman, yani hayatı İslamca yaşamaya iman etmiş, onu bir yaşam biçimi, hayat tarzı, dünya görüşü, sistem ve nizam olarak kabul etmiş, Batı'nın bütün ilke ve ideolojilerinden « la - hayır» diyerek sıyrılmış, tamamen Allah'a teslim olma azim ve kararlılığındaki kardeşlerime seslenmek istiyorum.

Sevgili kardeşlerim! Söze bir soruyla başlayalım isterseniz. Bugün sizin de bizim de çektiğiniz bütün acıların kaynağı nedir?

Cevap basit; bu zalim sistem.

Siz dil acısını bizden çok çektiniz. Evet, biz de çektik, ama sizinkisi bambaşkaydı.

Bizim de dilimizle oynadılar. Bir Ermeni ırkçısı Agop Dilaçar'a yetki vererek güzelim Türkçemizi hem bozdular, hem zayıflattılar, hem fakirleştirdiler, hem de çirkinleştirdiler. Böylece bırakın daha eskileri, dünkü Mehmet Akif'i bile

anlayamaz olduk. Bizi mahvettiler. Kütüphanelerimizdeki bütün yazılan eserlerimizi sanki yabancı bir dilde yazılmış gibi anlaşılmasız hale getirdiler. “Yok” hükmüne indirdiler. Bu bir millete yapılan en büyük ihanettir. Oysa Cemil Meriç “kamus namustur” derken ne kadar haklı idi. Haklılık hainler katında para etmedi ve milleti “kamus”undan, yani “namus”undan ettiler. Elli yıllık kamusu kullanan kaç kişi vardır şimdi acaba?

Bizi bu bakımdan en iyi siz anlarsınız. Çünkü sizin diliniz bütün bütün yasaklandı bir zamanlar. Evinizde bile kendi dilinizi konuşamaz oldunuz. Tıpkı bir zamanlar sizin de bizim de kendi evimizde yavrularımıza Kur’an okumasını öğretemediğimiz gibi...

İşte bu yüzden sizi biz çok iyi anlıyoruz. Sizin de bizi anladığınıza eminiz. Size ve bize bunları yapanları şiddetle ve nefretle kınıyoruz. Ama sevgili kardeşlerim, bir şeyi çok iyi bilmelisiniz, bunu size kim yaptı?

Yanlışla düşmemek, yeni acılar yaşamamak için doğru bir tespit yapmalısınız, size ve bize kim yaptı bunu?

Bunu doğru tespit edemezsek ortaya bir sürü yanlışlar, hatta cinayetler çıkar ve bizim hem dünyamızı, hem de ahiretimizi berbat eder.

Evet, bu hakaretleri ve ihanetleri, bu cinayetleri ve zulümleri kim yaptı?

Dahası da var. Bizim de sizin de şalvarlarımızı kim yırttı? Sarıklarımızı yere çalarak kim şapkayı koydu başımıza? Çarşafli kadınlarımızı kim rahatsız etti sokaklarda? Kim yasakladı onlara devleti, devlet dairelerini? Yazımızı, hukukumuzu, örf ve adetlerimizi, mektep ve medreselerimizi, tekke ve zaviyelerimizi, vakıflarımızı kim aldı elimizden? Yaşam biçimimizi kim değiştirdi, hayat tarzımıza bize sormadan kim müdahale etti?

İsterseniz, “şeriatı kim kaldırdı?”ya varıncaya kadar bir sürü sorular sorabiliriz. Ama bu kadarı meselenin izahı için yeter de artar bile.

Evet, bunları kim yaptı?

Türkler mi?

Ey bu ülkenin doğusunda yaşayanlar, bütün bunları batıda yaşayanlar mı yaptı?

Hayır!

Ya kim yaptı?

Bunu “Baticılar” yaptı.

Bu sistemi onlar kurdu ve bütün bunları yaptı. Bugünkü CHP ve BDP çizgisinde olan bir zihniyet yaptı. Aralarında Türk de vardı, Kürt de vardı, başka ırklardan da vardı. Bunların ortak özelliği Baticı olmalarıydı. Batı medeniyetini, daha doğrusu Batı

Barbarlığını yegane insaniyet sanan zavallılar olmasıydı. Bu yüzden de haliyle İslam karşıtı olmalarıydı...

Sistem Çok Zalim

Sevgili Müslüman Kürt kardeşlerim, saydığımız bu acıları bizlerle beraber sizler de yaşadınız. Hatta daha fazlasını yaşadınız. Kurtulmak için az mı mücadele ettik bu zulümlerden?

Şimdi Batıda gelişen demokrasi, insan hakları, temel hak ve hürriyetler aracılığıyla tam da bu bizim Batıcılardan, çağın gerisinde kalmış bizim kör taklitçi mutaassıp Batıcılardan kısmen de olsa kurtulmak ve tamamına doğru daha rahat bir yol alma imkanına kavuşmak üzere iken, sizler ipin ucunu nasıl olur da olaylara hala yüzyıl geriden bakan Batıcı ama ilkel, faşist, totaliter PKK ve BDP gibi Marksist, Leninist, İslam karşıtı terörist bir örgüte teslim edersiniz? Türk ve Kürt batıcıların yaptıkları ortada iken, yeniden onlara nasıl güvenebilirsiniz?

Zalim sistemden farkı nedir bunların?

Evvelkiler milleti önce “padişah efendimizi ve saltanat-ı seniyyeyi kurtarmak için çalışıyoruz” diye diye kandırdılar. İçlerindeki Batıcılıktan gelme materyalist, pozitivist inkarcılığı ve İslam karşıtlığını hep gizlediler. Sonunda bütün gücü ele geçirince gerçek niyetlerini ortaya koydular ve İslamiyeti bu ülkeden silmek ve pozitivist, laik ve seküler Batının tanrı tanımaz kanun ve kurumlarını yerleştirmek isteyerek müslüman halka olanca zulmu reva gördüler.

Zavallı millet önce kandı haliyle, aldı. Sonra da yapabileceği çok bir şey de yoktu zaten. Şartlar meydanda idi. Bir Cihan Harbinden çıkmış, memlekette savaştacak erkek kalmamış, açlık, sefalet kol geziyor. Çaresiz ölmektense teslim oldular.

Sevgili Peygamberimiz'in "müslüman bir delikten iki kere sokulmaz" diyerek onun ferasetinin keskinliğine dikkat çektiğini bilirsiniz. Öyleyse PKK terörü ile gelen bu ikinci Batıcı dalgayı görmek ve ülkeden defetmek gerekmez mi?

Kaldı ki sizinkiler kandırmadan açıktan açığa geliyor ve bangır bangır bağırarak batıcı ve dinsiz olduklarını söylüyorlar. Yeryüzünün işgalci emperyalistleriyle işbirliği halinde çalışıyorlar. Sözüm herkese değil, bu hakikati göremeyenlerdir. Bunu nasıl görmezsiniz? Buna nasıl destek verebilirsiniz? Hiç mi ders ve ibret almadınız yakın tarihten?

Bir kaide ardır: "Küfre rıza küfürdür." Biz bunu dindar Kürt kardeşlerimizden zaten beklemeyiz. Ama bilmeyenlerinize özellikle sizin belletmeniz gerekir değil mi ?

Bakın bugünlerde bir haber daha vardı "Habervaktm"de. "TESSEP tarafından Mersin'de başlatılan faaliyetleri, bir çok yerde BDP/PKK'lilerin engellemeye çalıştığını belirten TESSEP Mersin Sözcüsü ve TESSEP Genel Sekreteri Veysi Yumlu, BDP`li

yetkililerin imza stantlarına gelerek "standı kaldırmaları" yönünde uyarılarda bulduklarını söyledi."¹

Nedir bu rezalet?

Neden rahatsızlar tesettürden?

Bu davranış gösterir ki yarın bunlar –Allah korusun- iş başına gelseler, tesettürü yasaklayacaklar demektir. Bakmayın siz şimdi tesettürlü kadınların arkasına saklandıklarına. Yarın önce onları bitireceklerdir.

Sevgili Kürt Kardeşlerim, biz bu filmi gördük, hem de sizinle beraber yan yana seyrettik, hatta içinde yaşadık. Demem o ki, gelin bu bayat numaralara bir daha pirim vermeyelim. Gelin, ferasetli bir mümin olarak yılanın deliğinden ikinci kez sokulmayalım derim. Ne bizim yılanlara, ne de sizin yılanlara...

Allah bize kâfidir.

İslam bize yeter.

Ümmet olmak, kardeş olmak bize yeter.

Lanet olsun ırkçılığa. Türkçülüğe de, Kürtçülüğe de, Arapçılığa da, Acemciliğe de...

Sizinle dertleştirdim, nasihatımı büyüklük taslama sanmayınız, hocalığıma, meslek gayretine veriniz lütfen.

¹http://www.habervaktim.com/haber/200048/tesettur_seferberligi_rah_atsiz_etti.html

Böyle diyorum, çünkü hem bir müslüman, hem de Diyarbakır'ın ekmeğini çok yemiş birisi olarak sizi seviyorum.

Gelin kan dökmeyelim. Kan döken PKK, BDP ve bilcümle zalimlere sevgi ve destek vermeyelim, bizi cehennem çarpmasın.¹ Gelin yeni bir anayasa ile haklarımızı ve özgürlüklerimizi sağlamlaştıralım ve mücadelemizi İslamca yapalım.

Bizde kardeşlik ırk üzerinden değil, din ve iman üzerindedir. Gelin aramıza inkarcıları sokmayalım, birliğimizi dirliimimizi koruyalım, ümmet bilincini tazeleyelim. Gelin inşaallah!

Sistem Hesap Vermeli

Artık kimi siyasetçiler, ilim adamları ve aydınlar Osmanlı Devletinin son günlerinde Ermenilere yapılanlardan dolayı “özür dileme kampanyası” açtıkları gibi hemen şimdi bir “özür dileme kampanyası” daha açmalılar ve doğuda batıda faili meçhul cinayetlerden dolayı mağdurlardan, mazlumlardan özür dilemeliler.

Bunu teklif ediyorum ve ilk imzayı da ben atmak istiyorum. Keşke bir site yapabilecek kadar internet bilgim olsaydı da bunu bizzat kendim yapsaydım.

Neden mi bu kampanya?

¹ “Bir de sakın zulmedenlere meyletmeyin, sempati duymayın. Yoksa size ateş dokunur.” (Hud, 113.)

Gerekçesi Şu; hem çok uzak bir zamanda, hem de çok yakın bir zamanda bu ÷lkede, bizim de yaşadığımız bu topraklarda, bizden birileri, yine bizden birilerini, bizim verdiğimiz güç, imkan ve silahlarla yargılamadan öldürmeye karar vermiş ve öldürmüşler. Bunun suç olduğunu bildikleri için de öldürdüklerini bilinmez bir yerlere gizlice gömmüş veya kuyulara, derelere, ırmaklara, denizlere atmışlar. Bunlar bir iki münferit vaka olsa da çirkindir ve kabul edilir gibi değildir, fakat maalesef büyük bir yekun tutmaktadır.

Hele de Şu asit kuyuları...

Aman Allah'ım, bir insan bunu nasıl yapar?

Bu tiplerin aramızdan bir daha çıkmaması için, çıktıysa bile ellerine silah, imkan ve güç vermemek için, verildiyse bile duyulunca hemen almadığımız ve onları cezalandırmadığımız için, yani bir Şekilde az çok elimizden gelen bir Şey vardı da biz onu yapmadığımız, yapamadığımız için, kendi payımıza özür dileyelim.

Hani köy yerinde üç beş cahil bunu yapsa, "cehaletin gözü kör olsun" der geçersiniz. Ama bunları ÷lkenin en saygın kurumlarında eğitim alarak, yine en saygın kurumlarında görev yapanlar yaparsa, kanınız donar kalırsınız öylece...

Evet, devletin ideolojisi olursa, resmi görüşü olursa, herkesi kendisi gibi düşünmeye zorlarsa, öyle olmayanları "vatan haini" ilan ederse, ortalıkta böyle vampirler veya

Frankeştayn'lar kol gezer işte. Hem de kahraman havalarında. Üstelik böyle olmayanlara da “cahil” diyerek...

Şimdi bunlar güya demokratik, laik, sosyal bir hukuk devletine inanıyorlar ve onun selameti için bunları yapıyorlar öyle mi?

Hadi canım sende, kurban olsunlar hukuk devletine!

Bence Genel Kurmay bir bildiri yayınlamalı ve özür dilemelidir bu asit kuyularından ötürü. Ben şahsen bunu beklemem ama isterim, “keşke yapsa” derim.

“Ne alakası var” demeyin, alakası şu: “Her ne kadar bu cinayetler bizim işimiz değilse ve bizimle bir alakası yoksa da, sırf canilerin arasında maalesef bizim kurumumuzda görev alanlar da bulunduğu ve onları bu cinayetlerden bir şekilde alıkoyamadığımızdan ötürü, aziz milletimizden ve mazlumlardan özür dileriz. Zira bizim hiç bir personelimiz bu kirli işlerin içinde olmamalıydı.”

Doğuda yaşanan “faili meçhul cinayetlerden” ve içine insanların atıldığı söylenen “asit kuyularından” bahsediyoruz. Devletin ordusu, polisi, memuru bunu yapar mı? Yapmışsa özür diler mi? Mesela Ordu böyle bir özür diler mi? Sanmam, ama işin doğrusu, dilemeli.

Peki ey aydınlar, siyasetçiler, sivil toplum kuruluşları, ya siz?

Aranızdan birileri, belki de aynı mahalleden olduğunuz, aynı okullarda okuduğunuz, aynı havayı teneffüs ettiğiniz birileri, yargılamadan ve yetkisi de olmadan, birilerini bizim ona verdiğimiz emanet güç, imkan ve silahlarla öldürmüş ve asit kuyularına atmış. Bu adamların anaları babaları, eşleri, evlatları, hısım akrabaları ne ediyorlar, ne düşünüyorlar şimdi? Kim bilir ne kadar perişandırlar! Yazık, çok yazık!

Ben kendi adıma özür diliyorum onlardan. Bu ülkeden birisinin bu kadar vahşi ve cani olarak bu suçları işlemesinden, az çok kendimi de sorumlu hissediyorum. Bu tiplerin aramızdan çıkmaması için elimizden gelen bir şey vardı da biz onu yapmadıysak, özür diliyorum.

Dertlerini, ızdıraplarını paylaşıyorum o kardeşlerimin. Ana babalarına, eşlerine, evlatlarına taziyelerimi ve üzüntülerimi sunuyor, dualar ediyorum. Allah Teâlâ'dan sabırlar vermesini diliyorum.

O intikam sahibi aziz ve yüce kudret, ülkemize bundan sonra böyle adi cinayetler yaşatmasın.

“Bade Harabi’l Basra”

Milliyet Gazetesi Ankara Temsilcisi Fikret Bila, askerler gözüyle Kürt sorununu konu alan, "Komutanlar Cephesi" başlıklı bir kitap yayımladı.¹ Kitap, TSK'nın en üst kademelerinde görev alan generaller ile yapılan (bir bölümü

¹ Detay Yayıncılık, Ankara 2007

Milliyet'te 3 - 7 Kasım tarihleri arasında yayımlanan) mülakatlara dayanıyor; TSK komuta kademesinde yaygın bakış açılarını yansıtmaya bakımından son derece öğretici.

Mülakatların en ilginç olanlarından biri, 2002-04 arasında Kara Kuvvetleri komutanı ile yapılanı. Emekli Org. Aytaç Yalman şöyle diyor:

“Aslında Türkiye'nin sorunu henüz sosyal boyuttayken görmesi ve doğru okuması gerekirdi. Bu yapılabilsen, sorun belki sosyal aşamadayken çözülebilirdi. Ama maalesef bunun yapılmadığını görüyoruz... O aşamada sorunun 'kendini ifade' olarak tarif edildiğini görüyoruz. Dilini konuşmak, şarkısını türküsünü dinlemek, kültürünü yaşamak istiyor. Oysa biz o dönemde 'Kürt yoktur' diye eğitilmişiz. Kürtleri, Türklerin kolu olarak görüyoruz. Ortalıkta, işte dağlarda gezerken, karda yürürken kart-kurt sesleri çıktığı için Kürt denilmiştir, gibi tarifler dolaşüyor. O dönemde sosyal istekleri bile biz 'yıkıcı faaliyetler' kapsamında görüyoruz.”

Başlığın anlamı, “Basra harap olduktan sonra...” demektir. Biz de böyle diyoruz şimdi...

Bunları yanlış bulduğumuzu yazdığımız kitaptan ötürü yargılandık o soğuk 28 Şubat konjötüründe... Kalkıp Ankara'ya gitmek zorunda kaldık. Ağır cezada yargılandık. Mesleğimizden olma, çok sevdiğimiz eğitim işimizi kaybetme korkularıyla dolu günler yaşadık. Ailem ve çevrem de üzülüyor benim gibi. Ve on ay ceza aldık. Bereket ilk cezamızdı da ertelendi... Beş yıl içinde bu

ceza ense kökümüzde bizimle gezdi. Yazarken, konuşurken hep onunla idik.

Bunlar da ne ki! Binlerce insan bu kavganın etrafında öldü gitti. Nice kendi insanımızı bu kadar basit düşünceler yüzünden telef ettik. Mallar gitti, köyler, bağlar, bahçeler, ormanlar yakıldı. İnsanlar göçe zorlandılar. Ekonomi çöktü, işsizlik arttı, paralar silaha, bombaya, savaşınlara, seveşi tezgahlayan sanayilere gitti. Topyekun fakirleştik, geri kaldık, acı çektik, zulme uğradık, haklarımızdan, hukukumuzdan olduk...

Şimdi kalkmış “hata idi” diyorlar.

Buna da şükür...

Ama kim verecek o acı dolu günlerimizin hesabını?

Devlet Rutin Dışına Çıkış

Bu ülkeyi uzun yıllar yöneten bir başımızın püsküllü belası bir zamanlar kalktı ve “devlet bazen rutin dışına çıkabilir” dedi. Kimse de kalkıp o zaman “sen ne diyorsun yahu? Devlet nasıl rutin dışına çıkabilir? O zaman eşkiya ile ne farkı kalır?” diyemedi. Çünkü bir rutin dışı işleme kurban olmak korkusu herkesi sarmıştı.

Aradan yıllar geçti, bir parti büyük bir destekle geldi ve yavaş yavaş bu işleri sorgulamaya başladı. Konjötür efendi de ona yardım ediyordu. “Susurluk” ve “Egenekon Terör Örgütü” iddianameleri dehşet saldı ortalığa. İşin ordu, yargı, medya,

mafya, ekonomi ayakları ortaya dökülmeye başladı. Ortalık pisliktengeçilmez oldu.

Nihayet adamın biri daha fazla dayanamadı ve konuştu. Konuşması da gerekiyordu. Sadece onun mu?

Hayır! Bu işi bilen, bilfiil içinde olan herkesin konuşması gerekiyor. Bu hem adalet için, hem de acılarla yüzleşmek ve içimizden bir operasyonla alınıp kurtulmak için gereklidir.

Şimdi “Ergenekon” iddianamesinden içerde yatanlar da aynı şeyleri mırıldanıp duruyorlardı. “Biz vatan millet için kanunsuz ama gereken bir şeyler yaptık. Bunu da emir komuta zinciri içinde yaptık. Suç ise herkes cezasını çeksin. Neden sadece biz buradayız?”

Mustafa Balbay da öyle dememiş miydi: “Ben içerdeyken asıl falanlar filanlar neden dışarıda?”

Şimdi Emekli Koramiral Atilla Kıyat'ın, 2 Ağustos günü Habertürk tv.de katıldığı bir programda söyledikleri ortalığa bomba gibi düştü. Yayını yöneten dikkat çekti: “Şu anda çok önemli şeyler söylüyorsunuz.”

Atilla Kıyat “evet, farkındayım” diyerek özetle şunları söylüyordu: “1990'ların ortalarında Güneydoğu'da işlenen faili meçhul cinayetler bir devlet politikasının sonucuydu. Ama yanlıştı. Sonunda bu cinayetler bölgede ülkesine kin kusan bir neslin yetişmesine sebep oldu.

Verilen emirler doğrultusunda bu politikayı infaz edenlerin bazıları bugün yargı önüne çıkarılıyor, ama bu politikaya karar verenler ve uygulanmasını emredenler susuyorlar. Onlardan hesap da sorulmuyor. O gün bu emri uygulayan düşük rütbeliler, bu gün yüksek rütbeli olarak mahkemeler. Peki emri verenler neredeler?"

Üstelik sayın Kıyat onlara soruyor: "Yatağınızda nasıl rahat uyuyorsunuz?!"

Kim bunlar?

1990-2002 yılları arasında cumhurbaşkanı ve başbakanlık yapan Süleyman Demirel, başbakanlık yapanlar Tansu Çiller, Mesut Yılmaz, Bülent Ecevit ve bir ara ne olduğunu anlamadan düşürülen Necmettin Erbakan. İçişleri Bakanlarını saymayalım. Genelkurmay Başkanlığı yapanlar ise Doğan Güreş ve İsmail Hakkı Karadayı.

Bunlar elbette çok şey biliyorlar. Eğer devlet politikası bir zamanlar Demirel'in dediği gibi "rutin dışına çıkmışsa," nereye kadar gitmiş, hangi safhaya ulaşmıştır? Artık bunlar da gündeme gelmelidir. Yoksa altta kalanın canı çıkacak, esas suçlular yataklarında rahat uyuyacaklardır. Bu emri verende vicdan olmayacağına göre, uykusuna neden zarar gelsin ki?

Aslında faili meçhul cinayetlerin bir devlet politikası olduğu bilinen Kıyat ama ispat edilemeyen bir vaziyetti. Buna rağmen Atilla Kıyat'ın söyledikleri çok çok önemlidir.

Devlet rutin dışına, yani kanun dışına çıkmışsa, o kanunsuz emre itaat edilmez. Bu açıdan bu işin içinde olanlar temize çıkarılamaz. Ama sadece bu işin uygulayıcılarına ceza vermekle kalmak da ayrı bir insafsızlık, hukuksuzluk, adaletsizliktir. Kaldı ki cezanın bir amacı da mağdurun kinini gidermek ve acısını teselli etmek ise, bu bakımından bir faydası da olmaz.

Bu yüzden devletten soğuyan bir nesil, yapılan kanunsuzluklardan kendince hesap sormak için maalesef dağa çıkmış ve PKK'yı beslemiştir. Evet, yanlışdır, kan sidikle temizlenmez, asla tasvip de edilmez ama çaresizlerin mantığı kendini avutmağa bahane arar ve bulur.

Demek devletin yanlışları bir özürle bitecek kadar basit değil. Öyleyse çok cesur adımlar atmaya gerek var. Fakat unutmayalım ki bir gemide hep beraber yol alıyoruz. Hesap soracağız derken kavga edip gemiyi alabora ederek batırmak da hoş değil. Fayda yerine zarar verir. Bazı şeyleri tedrici, yani aşamalı yapmak gerekir. Bu açıdan zamanlama her vakit önemlidir.

Susurluk komisyonuna ifade veren Mehmet Ağar çok basit bir cümle kurmuştu: “Ben, devletimin bana verdiği emirleri yaptım, başkasını değil.”

Ergenekon sanığı Dursun Çiçek de itaatkar bir subay olarak verilen emirleri yaptığını söylüyordu. Peki kimdir bunlara emir verenler?

Aslında biliniyor. Fakat bilinmezlikten geliniyor. İş çok çetrefilli.

Bu düğümü hukuk çözer. Hepimize düşen hukuka yardımcı olmak, sabır ve tahammül ile sonucu beklemektir. Yoksa işi particaliğe dökerek veya provokatörlerin oyununa gelerek kaos ve kargaşa çıkarmak, sokakları savaş alanına çevirerek milletin canına ve malına zarar vermek, kanunsuzların ekmeğine yağ sürmektir. Bu oyuna özellikle gelinmemelidir.

Bu arada ülkenin en büyük oyun kuranlarından biri olan ordunun da kesinlikle hukuka teslim olması gerekir. Maalesef TSK'nın tarihi ve teamülleri hukuk ve demokrasi açısından pek de hoş değildir.

Öyleyse ordu mensupları, talebeliğinden emekliliğine kadar hukukun üstünlüğü ilkesine kesinlikle bağlı kalacak bir zihniyette olmalı, yönetim ve denetime açık bulunmalı, her bakımdan olduğu gibi bu açıdan da halka örnek olmalıdır.

Büyük bir devlet olarak huzur ve mutluluk içinde yaşamamız buna bağlıdır desek herhalde abartı olmasa gerektir.

Kürtlere Sahip Çıkmak

Biz de bu sistemden çok zulüm gördük, ama Kürtler bize göre daha büyük bir zulüm ve işkence altında yaşadılar hep. Bunu görmemiz, bunu dillendirmemiz ve o kardeşlerimize sahip çıkmamız, haklı davalarında desteklememiz gerekir. Bunu az

çok yapıyoruz, ama Kürt kardeşlerimiz bunun hakkıyla yapılmadığı kanaatindeler ve zaman zaman bundan şikayet etmektedirler.

Biz ne zaman bu ve benzeri Kürt Meselesi ve çözüm yollarından bahsetsek, az da olsa bazı Türk kardeşlerimizden “Türklüğü inkâr” veya “PKK destekçisi bir Kürtçü olma” ithamıyla karşılaşılıyor.

Onlar ne yazık ki yazının içeriğini, arka planındaki İslamî ilkeleri görmeden, görölse de anlamadan reddediyorlar. Bunun altında yatan nedir?

Kanaatim, bunun nedeni maalesef İslam’dan, tarihten ve milletten kopuk Milli Eğitimin beyin yıkamadaki başarısından. Onun tezgâhından geçmiş, okulda öğrendiklerini sorgulamadan benimsemiş, farkında olmadan ırkçı tortularla malul olmuş zavallı kardeşlerimizce, ne yaptıklarının bilincinde olmadan hakarete tabi tutuluyoruz.

Şunu da ifade edeyim, bu yazılara olumlu tepki verenler, olumsuz düşünenlerden kat be kat fazladır. Ama onların genellikle sesleri çıkmıyor. Bu arada özel mail atanlar ve yaşadıklarını anlatanlar da var hak vererek bu tür yazılarıma.

Kime ne ifade eder bilemiyorum ama yukarıda ironi olarak yazdığım gibi, ben bir Türküm. “Türk olmak”, ırkçılıktan öte ecdadımın İslam’a ve insanlığa hizmetinden dolayı bana mutluluk veriyor. Aynı duyguları Kürt, Arap, Çerkez, Çeçen, Afkan vs. kavimler için de duyarım. Ben “ecdadım” dediğim

zaman bütünlük ümmeti kasederim üstelik. Biz aslında hep beraber “bir millet” ve “tek ümmetiz.”

Hain, kalles, zalim, dinsiz, ırkçı PKK'ya hep lanet etmişimdir. Kökü kazınincaya kadar da ederim. Benim gözümde tıpkı Filistin'i, Afganistan'ı, Irak'ı vuran İsrail ve ABD askerinden hiç farkları yoktur.

Ama PKK ayrı bir şey, Müslüman Kürt kardeşlerimiz ve onların birer insan olarak temel hak ve hukukları ayrı bir şeydir. Biz zamanında köksüz bir “Baticılık” adına bu ülkede yaşayan bütün insanların bazı temel hak ve hukukuna, bu arada Kürtlerin de bazı hak ve hukukuna tecavüz etmeseydik, kim bilir, belki de PKK hiç var olmayacaktı.

Bari bu temel hak ve hukukları şimdi herkese, bu arada Kürtlere de verelim ki, PKK bitsin, kör cehaletten kaynaklanan haksız halk desteğini kaybetsin, böylece kökü geçsin.

Ama buna “hayır” diyenler, işte bugün başta anayasa değişiklikleri olmak üzere her hayırlı işe “hayır” diyerek “statüko” denilen “zalim mevcut durum” adına direnmektedirler. Asıl onlardır PKK veya benzeri kanlı örgütleri bilerek veya bilmeyerek yaşatanlar.

Bunu yaparken de söyledikleri bir söz var: “Kürtlerin bizden neyi eksik? Her şey olabiliyorlar. Cumhurbaşkanı, başbakan, bakan vs. Doğrusu onlar çok şımardılar.”

Bunu söyleyenlere şöyle cevap versek ne derler acaba?
“Bizim için eksik olanlar, onlar için de eksiktir. Üstelik onların bir de bu eksiklikte ırkları yüzünden artıları var.”

Sistem Herkese Zalim

Bunu biraz açalım isterseniz. Şimdi bu sistemde bizim bir sürü dinî, siyasi, sosyal, ekonomik, eğitim ve kültürel hak ve hukuklarımız çiğnenmedi mi? Yanlış uygulanan bir laiklik yüzünden dinini öğrenmek, yaşamak ve yaşatmak isteyenlere kan kusturulmadı mı? Hala da öyle değil mi?

Sen çocuğunu dinini, tarihini, medeniyetini bilir yetiştirmek istiyorsun, nerde ve nasıl yapacaksın bunu? İzin veriyorlar mı?

Sosyal hayatta helal ve harama göre bir hayat yaşayacaksın, nerde ve nasıl yapacaksın bunu? İzin veriyorlar mı?

İslami bir hayatı kolaylaştıracak yapılanmaları sağlamak için siyaset yapacaksın. Nerde ve nasıl yapacaksın bunu? İzin veriyorlar mı?

“Hıristiyan Demokrat Parti” gibi mesela bir “İslam Demokrat Parti” kuracaksın, nerde ve nasıl yapacaksın bunu? İzin veriyorlar mı?

Bu ülkede bir başörtüsü bile bu kadar sorun olmuş, daha ötesini nerde ve nasıl yapacaksın bunun? İzin veriyorlar mı?

Tartışmalarda dikkat ederseniz “eskiden başörtüsü türban tesettür diye bir sorun yoktu, şimdi nerden çıktı bu?” diye soruyorlar. İşte suçüstü yakalanıyorlar.

Eskiden neden yoktu?

Demir pençenizle yasaklıyor ve izin vermiyordunuz da ondan yoktu. Yoksa tesettür veya başörtüsü kullanmak isteyenler her zaman vardı.

İlkokulu bitirmeden Kur’an-ı Kerim okumasını öğrenmek bile yasak,¹ bundan daha büyük bir zulüm olabilir mi? Bir okulun en temel dersi Kur’an-ı Kerim olmadan o okula Müslümanların okulu denebilir mi? Bu bile olmadan Müslüman’ın eğitimi tamamlanabilir mi?

Şimdi bunları uzun uzun saymayalım ve bu yüzden çekilen işkenceleri anlatmayalım. Bunlar başta “İlim Ve Özgürlük” olmak üzere yazılan bir çok kitaplarımızda var, alınır okunur.

Şimdi soru şu, “bunların hepsi oldu mu?”

Evet. Hem de her yerde. Yani doğuda da, batıda da. Türklere de, Kürtlere de, başka ırklara da.

¹ Bu dünyada başka yerde hiç görülmeyen çirkin yasak, nihayet yakın zamanda kalktı çok şükür.

Artık olmasını istiyoruz. Demokrasi ve insan haklarından biz de faydalanmak istiyoruz. Yeni bir Anayasa yapımına bu yüzden “evet” diyoruz.

Sistem Kürtlere Daha Zalim

Eğer bu mesele anlaşıldıysa şimdi şunu rahatlıkla ifade edebiliriz; kabul etmek gerekir ki sistem Kürtlere daha Zalimdir.

Çünkü Kürtler bizimle aynı haksızlıklara uğrarken, üstelik onlar bir de ırkları, dilleri, yerel kültürleri yok sayılarak, hatta “kart, kurt, kıro” diye yer yer aşağılanarak ikinci bir zulme bizden fazla olarak maruz kaldılar. Daha fazla yurtlarından sürüldüler, daha fazla ezildiler. Bunu inkâr edebilir miyiz? Yakın tarihi az çok bilen her vicdan sahibi azıcık düşünürse bunu kabul eder.

Buna bir Türk ve Müslüman olarak biz razı olabilir miyiz?

Asla ve kat’a!

Gelin bunu görelim, hakkı teslim edelim, kimden gelirse gelsin zulme tavır alalım, elbirliği ile hakça bir düzeni sağlayalım. Bunu yaparken de kırmadan, dökmeden, adım adım engelleri aşarak yapalım. Bugün bir adım, yarın bir adım daha atarak hedefe varalım. Demokrasi, insan hakları, evrensel değerler ve ilkeler bizden yana. Buna kendi Müslüman kimlik ve kişiliğimizi de katarak emin adımlarla yürüyelim. Yakarak, yıkarak, kan dökerek değil, usul ve adabına uyarak, hikmete râm olarak, bir Müslüman gibi yapalım.

İşte bu yüzden sen ey Türk kardeşim, bu davaya omuz ver.

Ve sen de ey Kürt kardeşim, bırak bu kan emici ecnebi maşası ve batının taşeronu PKK'yı, gel Türk kardeşlerinle omuz omuza ver, bu sistemin bu çağda zulümleri ile karabasan gibi üstümüze çullanmasını el birliği içinde defedelim, gasbedilmiş haklarımızı yeniden kazanalım ve eski zamanlarda olduğu gibi birlik ve dirlik içinde beraber yaşayalım.

Bunun için PKK fitnesi bitmeli.

“Biz bitersek sizin yüzünüze kimse bakmaz” diye PKK sizi kandırmasın, yükselen İslamî dalgada siz ve biz ve daha başkaları eşit kardeşler olarak birbirimize kefiliz.

Gelin Allah Teâlâ'nın rızasına uygun çalışalım, emeğimiz boşa gitmesin! Ölüm var, ahiret var, bunu unutmayalım.

Kürtler de Türklere Sahip Çıkmalı

Şimdi biz Türklere çağrı yapıyoruz “Kürtlere sahip çıkalım” diye, ama aynı çağrımız Kürtler için de geçerlidir elbette. Yani onlar da başta Türkler olmak üzere bu vatanı yaşayan herkese sahip çıkmalı, hiç kimsenin acı çekip üzülmesine kayıtsız kalmamalı, ümmetten kopmayı asla düşünmemelidirler. Bir de dil ve üslup meselesi var. Kürtler son zamanlarda Türk kardeşlerine karşı yersiz bir kahr ve itham içindedirler. Bence bundan kaçınmadırlar.

Nedir bu kahr ve ithamlar?

Mesela “Kürt Sorunu” hakkında onca makale yazmama rağmen bizzat beni ve haliyle diğer Türk kardeşlerini ısrarla “Kürt sorununu bilmemekle, Kürtlere yapılan zulme seyirci kalmakla, onlara yardım etmemekle, hatta TC. nin yanında yer alarak zulme ortak olmakla, meseleleri İslam hukukuna göre değerlendirmemekle” itham edenler oluyor. Bunlara üzülüyoruz haliyle. Oysa insan iyilik ve ikramı görmeli ve teşekkür etmeli değil mi?

Tamam, ben teşekkür beklemiyorum. Bundan dolayı kırılmam. Çünkü yaptığımı Allah Teâlâ'nın rızası için yaptım ve varsa sevabım, o fazlasıyla verir. Ama iyiliğe teşekkür de İslam terbiyesinden değil mi? “İnsanlara teşekkür etmesini bilmeyen, Allah’a şükretmesini de bilmez” diyen Sevgili Peygamberimiz acaba neyi öğretmek istemiştir? Böyle bir dil daha fazla sevişmeye ve kaynaşmaya götürmez mi? Daha teşvik edici olmaz mı?

Ben Kürt sorununu az da olsa bildiğimi zannediyorum. İmam Hatip Lisesini en hareketli yıllarda (1965-1973) Diyarbakır'da okudum. Birçok olayın içinde oldum. Gerek okullardan yetişme, gerekse medreseden icazetli hocaefendi olarak doğulu birçok dostlarım da oldu. Bu konuda yazılmış tarih, hatıra, biyografi, siyaset türünden birçok kitabı da okudum. Yani yaşayarak, dinleyerek ve okuyarak bu konuya birazcık vakıfım. Ama ne kadar? Onu ben değerlendiremem ki...

Kürtlere yapılan zulme seyirci kalmak, hele de zalimlere meyletmek, yani sevmek ve desteklemek mi?

Allah korusun, bu “cehennem çarpması” demektir.¹ Bilerek asla, ama asla olamaz. Nihayet beşeriz, bilmeden olanlar oluyorsa, onun için de “estağfirullahelazîm” deriz.

Buradaki yazılarımız yeterli şahit değil mi? Biz İslam’dan başka bir din, bir sistem, bir yaşama biçimi, bir ideoloji... tanımıyoruz. Bu sistem de bizi tanımıyor ve eziyor zaten. Temel insan haklarımızı bile elimizden alıyor, bize zulmediyor ve aşağılıyor.

Ama ey sevgili Kürt kardeşlerim, sistem bunu yaparken Kürt, Türk, Arap, Acem diye ayırmıyor ki? İslam’ı isteyen, yaşamaya ve yaşatmaya çalışan herkese ayırım göstermeksizin zulmediyor. Biz zalimimizi mi sevip destekleyeceğiz?

Ama şunu söyleyebilirsiniz: bize sizden daha çok zulmetti ve ediyor. Evet, haklısınız. Bu sistem ırkçı olunca, onun da bir katkısı vardır zulme. Fakat İslamsızlık yanında bu bir ayrıntıdır. Esas olan dinimizin, imanımızın gitmesidir, gerisi teferruat.

Aslında o teferruatta bile tartışabiliriz, fakat gerek yok. Mesela “sizin diliniz var hiç olmazsa” diyeceksiniz.

Biz de diyeceğiz ki, “hangi dilimiz? Dilimiz mi kaldı? Sistem dilimizin üstüne Agop Dilaçar diye bir Türkçe düşmanı Ermeni tayin etti ve de o “uydurukça” bir “Türkçe” ile dilimizin canına okudu. Daha dün yaşayan Mehmet Akif bile yabancı

¹ “Zulmedenlere meyletmeyin; sonra size ateş dokunur (cehennemde yanarsınız). Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur. Sonra (O'ndan da) yardım göremezsiniz!” Hud, 113.

dilde yazmış gibi anlaşılmaz oldu. Ne Fuzuli'miz kaldı, ne Şeyh Galib'imiz..."

Diyeceksiniz ki, "Sizin kültürünüz, kılık kıyafetiniz, folklorunuz var."

Diyeceğiz ki, "hangi kültür, hani kılık kıyafet? Bu folklor mu bizim?"

Evet, bunları sayarsak, maddeler uzar gider. Zaten ileride anlatılacaktır. Yani biz de mağduruz, mazlumuz, makhuruz sizler gibi. Ama sizinki bizden daha fazla olabilir. Gene söylüyorum, bunlar teferruattır. Karşımızdaki esas tehlike dinsizliktir, İslam'sızlıktır. Çare İslam'dadır, İslamlaşmadadır.

Peki, "Kürt Meselesine" sahip çıktığını söyleyen PKK bu biricik çaremiz olan İslam'ın neresinde?

Bu konuya ileride tekrar döneceğiz inşallah. Burada üslubumuza ve birbirimize sahip çıkmada gerekenler babından bunları dile getirmiş olduk. Sözün özü, birbirimize sahip çıkmalı ve kimden olursa olsun fitnecilere fırsat vermemeliyiz.

Sistemin Türkçüsü Kürtçüsü

İttihat ve Terakki Partisinin en bariz özelliği ırkçı, batıcı, laik ve din dışı bir hayat tarzını benimsemiş olmalarıdır. Bu özellikli maceraperestler iş başına geldikten kısa bir zaman sonra koca Omsalı Devleti'ni yıktılar.

Bugün de ülkede iki ırkçı gurup hakim: Türk Milliyetçileri ve Kürt Milliyetçileri. Şöyle bir inceleseniz, aslında ikisinin de ortak özellikleri aynı.

İkisi de batıcıdır. Avrupadan alınmış hukuka bağlıdırlar. Avrupaî yaşam tarzını benimsemişlerdir.

Her ikisi de laiktir. Her ikisi de İslam dininin aziz kanunları olan “İslam Fıkıh ve Hukuku” veya “İslam şeriatı”na sahip çıkmazlar.

“İrkçı” oldukları için “ümmeççilik” fikrine karşıdırlar. Birisi “Türkiye Türklerin” derken, birisi de “Büyük Kürdistan” sevdasındadır. Osmanlı Devletinde olduğu gibi barış ve huzur içinde her ırktan ve dinden insanların hukukun üstünlüğü ilkesince rahatça yaşamasına kafaları çalışmaz, ufukları yetmez. Bütün dünya birleşerek büyüdüğü halde, onlar hala “ulus devlet” masalıyla ayrılarak küçülme derdindedirler. Avrupa ve Amerika’nın birleşerek büyümesi ve güçlenmesinden ders almaz, ama aynı devletlerin ırkçılık oyununa gelirler.

Her ikisi de İslam ülkelerinden, özellikle de Araplardan nefret ederler. Batılı kafirleri sever, onların haçlı seferlerini ve çok yakın tarihte ülkelerini işgal ettiğini unutmaz, üç beş Arap eşkiyasının yaptığı kötülükleri unutmaz, üstelik bütün Araplara teşmil ederler.

Her ikisi de İslam Dini’nin kendilerini özgürlük ve kahramanlık duygularından alarak köleleştirdiğini savunurlar.

Aslında tezleri birbirlerine çok benzer. Çünkü akıl hocaları birdir.

Bunlar vatanlarını ve milletlerini sevdiklerini iddia ederler. Öyle sanırlar. Ama vatana ve millete en büyük kötülük yaptıklarını bilmezler.

Sistem Ve Provokasyon

Sistemin yetiştirdiği Türkçüler ve Kürtçüleri karşılaştırırken şöyle söylemiştik: “İrkçılığın ve asabiyetin bir özelliği olarak duygusallıkta çocuk gibi yoğundurlar; hemen galeyana gelir, işin kârını zararını, ilerisini gerisini düşünmezler. İlkesizdirler. Az da olsa peşin her menfaate balıklamasına atlarlar. Bu duygusallık ve muhakemesizlikten ötürü kullanılmaya müsaittirler.

Dün 12 Eylül darbesi’nde kullanılmışlardı. Bugün de yeni darbelere zemin hazırlamak, ülkeyi zayıf düşürecek olaylara piyon olmak, dünyada yıldızı parlayarak kalkınan ve sözü dinlenen bir devlet ve millet olmak yolunda yürüyen Türkiye’yi tökezletmek için devreye sokulmuşlar gibidir.

İşte İnegöl, Dört Yol ve daha başka yerlerde sıra bekleyen olayların altında yine Türk ve Kürt ırkçıları vardır. Bu yaptıkları ile hiç şüphesiz ülkede bir Türk - Kürt Çatışması çıkarmak isteyenlerin ekmeğine yağ sürmekteler. Kim bilir, belki de bu doğrudan kendilerinin istediği bir şeydir.

Aklı mantığı alan bu duygusallık tarihten ders almayı da önlüyor ne yazık ki. Oysa biz bu filmi kaç kere gördük değil mi?

Ey Türk Milliyetçileri! Hani 12 Eylül darbesi'nde akıllanmıştınız? “Devlet içinde bir cunta bizi darbe için kullanmış. Artık sokak çatışmalarından uzağız. Devletin jandarması var, polisi var” diyordunuz? Ne oldu da olayların göbeğinde rol almaya başladınız?

Hani Devlet Bahçeli ülkücüleri sokak çatışmalarından aldıydı? Hani o da “Devletin jandarması var, polisi var” diyordu?

Şimdi ne görüyoruz?

Yaşları 15-30 arası bir gurup insan, elleri havada kurt başı işaretiyle, devletin polisle çatışıyor...

Amaç ne?

PKK ve Kürt Milliyetçilerine hadlerini bildirmek.

Bırakın siz, o lanet fitne PKK ve lanetli destekçileriyle devletin jandarması polisi zaten savaşıyor. Ama her Türk Türkçü olmadığı gibi, her Kürt de Kürt ırkcısı değildir. Olsaydı, Allah korusun, zaten kıyamet çoktan kopmuştu.

Bir başka başa bela bir gurup daha var. Elleri havada zafer işareti yapan, Öcalan posterini ile yasa dışı slogan atarak yürüyen kadınlı erkekli, küçüklü büyüklü bir sürü insan, devletin polisle çatışıyor...

Bunlar da Kürt Milliyetçileri. Amaçları devlete haddini bildirmek.

Bu iki milliyetçi fırka farkında olsun olmasınlar, ülkenin huzuruna düşmandırlar. Durmadan geriyor, durmadan kışkırtıyorlar. Acaba bu işin sonu nereye varır hiç düşünüyorlar mı?

Bu vatan bu ülkede yaşayan herkesindir. Kimse kimseye minnet etmesin.

Burası sanki Kürt toprağıdır da, Kürtler Türklere içlerinde yaşama nimeti, imkanı, fırsatı vermiş olmadıkları gibi, bu vatan yine sanki Türk toprağıdır da, Türkler Kürtlere içlerinde yaşama nimeti, imkanı, fırsatı vermiş değildir.

Bu vatan bu ülkede yaşayan her ırktan her insanındır. Bu toprağına teri, emeğı ve kanı sinmiştir burada yaşayanların. Kimse kimseyi babasının çiftliğinden kovar gibi kovma hakkına sahip değildir.

Başta partiler, siyasetçiler, aydınlar, alimler, yazar çizerler, hocalar, şeyhler, STK'lar olmak üzere akli başında herkesin, ama herkesin bu yangını söndürmek ve bir daha da çıkmamasını sağlamak için elinden geleni esirgememesi gerekir. Fırsat varken bu yapılmalıdır.

**Yoksa çıkan fitne ateşinde sadece zalimler yanmaz,
“kurunun yanında yaşlar da yanar.”**

Yine Kavram Kargaşası

Zaman zaman mektuplar alıyorum. Daha çok da sorular. Çoğu özel olduğu için cevapları buradan veremiyorum. Okuyucularıma “ilginiz için teşekkürler” diyorum.

Bir e-posta aldım. İçinde bizim otuz sene önce tartıştığımız konular, yanlış anlamalar, değerlendirmeler ve sitemler var. İlim ve kültürde maalesef çok mesafe katedemiyoruz diye üzüldüm.

Bir alıntı yaparsam anlayacaksınız.

“Şunu belirtmeliyim ki; ben bir Türk milliyetçisiyim. Amacım, Türk milletinin her yönden ilerlemesi, başka milletlerden aldığı kötü ve kendisine yakışmayanları bırakmasıdır. Ahlakta, bilimde, teknikte, ilimde en üstlere çıkmasıdır. Tarihi misyonuna sadık kalmasıdır. Kültüründen taviz vermemesidir. Diğer milletlerle/ırklarla kıyaslama değildir amacım.

Bu düşüncelerimde İslamiyeti hiç bir zaman dışlamadım ama nedense hep bununla suçlanıyorum.

İrkçilik kötü diyenlere bakıyorum da, nedense hep Türk ismine karşı bir hoşnutsuzluk var. Hele Türk ırkı deyince küplere biniyorlar. Fakat gerek dilde, gerek şekilde olsun arapçılığı bırakmıyorlar. Farkında olmadan arapçılık yapıyorlar.”

Sevgili okuyucum bu arada benim de burada yazdığım yazılarımda ırkçılığa tam bir tanım getirmediğimi eleştiriyor.

Getirelim öyleyse. İrkçılık kendi ırkını, kavmini başkalarından doğuştan üstün görmek, toplumu teşkil eden ana etkenin ırk olduğunu söylemek ve haksız da olsa her zaman kendi ırkını desteklemektir.

İslam bu manada ırkçılığı şiddetle yasaklamış ve lanetlemiştir. Bu konudaki ayet ve hadislerin bir kısmını burada yazmıştık, tekrar etmeyelim.

İrkçılık aynı zamanda akıl ve mantık açısından da çok ilkel bir düşünce tarzıdır.

İslam'a göre bütün Müslümanlar kardeştir. Bir tarağın dişleri de gibi eşittirler. Allah Teala'ya göre üstün insan, iman ve ahlaken üstün insandır. İrkı, dili, coğrafyası, rengi, serveti, şöhreti, makamı, mansıbı ne olursa olsun, kim daha takvalı ise o insan daha mükerrem, daha saygındır. Hukuk önünde ise herkes eşittir. Herkesin bir görevi ve bir imtihan alanı vardır. İmtihanın zamanını, zeminini, şeklini, şemailini ancak Allah Teala tayin eder.

Biz "İkinci bölüm" içinde "Milliyetçilik İrkçılık İlişkileri" başlığı altında bu iki kavramı karşılaştırmıştık ve "bizim ülkemizde "milliyetçilik" her zaman "ırkçılık" manasına gelmiyor" demiş, "bu konuda kitaplar yazan Nureddin Topçu'ya nasıl "ırkçıldır" diyebiliriz?" diye de sormuştuk hatırlarsanız.

Şunu da kısaca hatırlatalım; "İrkçılar "millet" kelimesini bozmuş ve o güzelim kelimeyi "din" manasından alarak "ırk" manasına kullanmışlardır. Aslında "milliyetçilik" lügat açısından

bakıldığında “dincilik, dindarlık” anlamına gelir. Ona “kavmiyetçilik” anlamında “ırkçılık” manasını yükleyenler, kelimeyi tahrif etmiş, bozmuşlardır. Bu tahrif de, yanlışın itirafından başka bir şey değildir herhalde.

İlk defa ülkeye bu menfi ve melun düşünceyi getirenler, baştan reddedilmemek için böyle bir kelime istismarına gitmişlerdir. Bu bir aldatmacadır elbette. Zehir altın tasta sunulmuş değil mi?”

Yukarıdaki satırları yazan kardeşimi kendi ifadelerine bakarak ırkçı görmüyorum ben.

Ama ona şunları söyleyebilirim: “Aldığınız eğitim ve kültür sebebiyle biraz hassaslaşmışsınız. Kabul ediniz ki sizin de düşüncelerinize ters, sizin de reddeceğiniz bir zihniyet, bu topraklardan İslam medeniyetinin bütün izlerini silmek ve bizi batı medeniyetine zorla girdirmek istedi. Bunu temin için İslam dininin eğitim ve öğretimini yasakladı. Bizi ondan soğutmak için türlü çarelere baş vurdu. Bunlardan biri de bizi İslam dünyasından koparmaktır. Bunun devam etmesi için yapılan propagandalardır.”

Arap düşmanlığı da o çabaların başında gelir.

Neymiş?

“Araplar bizi arkadan vurmuş!..”

Sahi öyle mi?

Batı Bizi Vurmadı mı?

Ülkemizdeki batıcı ırkçıların ağızlarında sakız bir söz var:
“Araplar bizi arkadan vurdu.”

Peki ya Fransızlar, İngilizler, İtalyanlar, Yunanlılar?

Onlarla olan savaşlarımızı unutalım. İşgalleri, yağmaları, yangınları, ırza ve mala tecavüzleri unutalım. Kurtuluş savaşlarını unutalım.

Hatta bağımsızlık savaşı sonrasında kendi o güzelim kültür ve medeniyetinden çıkalım da onların o “tek dişi kalmış canavar” olan “barbar” kültür ve medeniyetini alalım.

Kendi kılığımızdan, kıyafetimizden, hukukumuzdan, yazımızdan, sanatımızdan sıyrıalım da düşmanlarımızinkini alalım. Düşmanlarımıza aşık olalım, yollarına düşelim, serenatlar söyleyelim, birlik olmaya çalışalım, içlerine girmek ve kaybolmak isteyelim.

Fakat Araplara gelince “onlar bizi arkadan vurdu” diyerek düşmanlığa devam edelim, öyle mi?

Akıl mı bu?

Araplar Bizi Arkadan Vurdu mu?

Kaldı ki bir Arap Devletinin veya Arap Milletinin veya Cemaat halinde Arapların bizi arkadan vurduğu da tarihçilerin dediğine göre yalan.

Hangi Arap Devleti, Hangi Arap şehri, hangi Arap cemaatleri bunu yapmış? Ne zaman ve nerede olmuş bu? Hangi tarihçi hangi kitabında yazıyor bunu?

Bir Şerif Hüseyin var, eşkıyaları var. Birkaç çete, bir gurup eşkıya, bir sürü kendini bilmez serseri, İngiliz kışkırtmasıyla askerimizi öldürmüş maalesef.

Yuh olsun onlara. Canları cehenneme. Cezalarını orada çekeceklerdir elbette. Ama o kadarı Anadolunun dağlarındaki Türk eşkıyalar tarafından da yapıldı. Şimdi “Türkler bizi arkadan vurdu” mu diyeceğiz?

Hayır! “Bir gurup eşkıya vurdu” diyeceğiz.

Arap eşkıyalarını mazur göstermeye mi çalışıyoruz?

Asla!

“Yuh olsun onlara, Canları cehenneme” dedik ya!

Ama böyle şeyler dahilde emiyet ve asayişin bozulduğu her yerde her zaman oluyor maalesef. Bu yüzden koca bir Arap âlemini suçlamaya hakkımız olamaz. Kaldı ki geçmişte yaşanmış

ve bitmiş bir olay. İbret alalım ama kan davası haline getirmeyelim lütfen.

Ancak şu inceliği de gözden kaçırmayalım; bizi yaşadıkları yerlerden kalkıp ta buralara kadar gelerek vatanımızda vuran Batılı devletlere ve milletlere karşı çok anlayışlı ve hoşgörülü olan, insanlık dışı olarak yakında geçmiş canavarca yapılan birçok acı olayları, katliamları, sivil öldürmeleri, ırza tevavüzleri, yok yere yakıp yıkmaları unutan, şimdi onlarla yeni birliktelikler arayan veya isteyen bir kısım Türk kardeşlerimiz, söz konusu Araplar olunca, uydurulan “şehir efsanesi” cinsinden yalanları asla unutmuyor ve bugünün masum Araplarını da atalarının yaptıklarından dolayı aşağılıyor. Onlarla bizim menfaatimize olan her türlü ilişkilerimizi kesmek istiyor. Bunu nasıl izah buyururlar?

Kaldı ki aslı olsa bile babanın suçu, babayı ilgilendirir, aynı suçtan oğlu da cezalandırılmaz ki! Bu kanunu batılılar için kibar kibar kullanan, ama söz konusu Araplar olunca zıvanadan çıkan ey akıl, nerdesin, ne haldesin, ne kadar perişansın?

Şimdi de şu hakikatler üzerinde biraz düşünelim isterseniz:

“İngiltere’de yayımlanan The Independent gazetesinin yazarı Robert Fisk, Çanakkale’de savaşan Osmanlı askerlerinin üçte ikisinin Arap olduğunu iddia etti. Fisk’in gazetede yazısının bir kısmı şöyle:

'Avustralya, Yeni Zelanda, Britanya, Fransa ve başka ülkelerin askerlerinden oluşan devasa bir ordu, 'Acemi Türkleri' ezmek için İstanbul'un doğusuna gönderildi. Fakat bir sorun vardı: Türkler, amansız bir karşılık verdi ve Mustafa Kemal (sonradan 20. asrın büyük liderlerinden biri, yani Atatürk olacaktı) 19. Kolordusu'yla işgalcilerin ilk dalgasını bertaraf etti.

Bir sorun da şuydu: O kolordunun büyük bölümü Türk değildi. Onlar Araptı. Gerçekten de Anzak güçlerini püskürten ilk askerlerin üçte ikisi, bugün Lübnan, Ürdün, Suriye ve 'Filistin' denilen bölgeden gelen Suriyeli Araplardı. Ve Çanakkale'yi savunurken ölen 87 bin 'Türk' askerinin de birçoğu Araptı. Filistinli Profesör Selim Tamari'nin bugün işaret ettiği gibi, aynıysa Osmanlı'nın Süveyş, Gazze ve Kuttel Amara'daki muharebeleri için de geçerliydi.”¹

Çanakkale’de Savaşında illere Göre şehit Sayısı çıkarılmış. Şöyle bir baktım, Bursa 3737 ile birinci. Benim şehrim Kahramanmaraş 213 şehit vermiş. Toplam sayı: 48148.² Peki gerisi Türkiye dışında hangi şehirlerden?

Hiç şüphesiz şimdi Arapların sayılan o şehirlerden de var. Çünkü bizim Sadece Filistin’de o mel’un I. Dünya Savaşında beşyüzbin şehidimiz var. O zamanlar böyle ırkçılıklar henüz başlıyordu. Ümmet her toprağını kendi toprağı bilerek

¹ <http://haber.ekolay.net/Haber/2908/813678/canakkalede-askerlerin-cogu-arapti.aspx>; <http://www.timeturk.com/tr/2011/10/17/osmanli-araplarinin-birinci-dunya-savasi-ndaki-sirlari.html>

² <http://www.harbiforum.org/genel-kultur/85228-canakkale-savasinda-sehit-dusen-askerlerin-illere-gore-dagilimi.html>

savaşıyordu. Bir Şerif Hüseyin'e bakarak bütün Arapları ihanetle suçlamak, "Türkler bizi arkadan vurdu" diyen Ba'asçı Sosyalist Arap ırkçılarının bizi suçlaması gibi saçmalaktır.

Bu iş nasıl başladı ve sürdü? Bu konuda yazılan güzel bir makaleden birazcık alıntı yapalım:"İttihatçılar, yönetimdeki tüm kilit noktalara Türkler'i getirdiler. Arap paşalar önemli mevkilerinden alınarak uzaklara atıldılar. Basında "Türkçülük" yazıları arttı ve Araplar'ı aşağılayan yazılar giderek çoğalıyordu. Meclis'te Arapça konuşma yasaklandı ve ilk seçimde Araplar'ın Meclis'teki sandalye sayısı 75'ten 5'e indirildi.

Arapça okullar yasaklandı ve Arap cemiyetler kapatıldı. Araplar'a karşı sürdürülen bu kampanyanın başını Halide Edip Adivar, Celal Nuri ile Yahudi ve Mason olan Nesim Russo, Emanuel Karasu (27 Nisan 1909'da Sultan Abdülhamit'i tahttan indiren 4 kişilik Meclis heyetinin başkanı), Cavit Bey gibileri çekiyordu. Halide Edip'e göre "Arap toprakları sömürgeleştirilmeli, Araplar topraklarından atılmalı ve yerlerine Türkler yerleştirilmeli."

"Yahudiler ve Masonlar ise Babil ya da Filistin'de Yahudilere bir devlet kurma peşindeydiler. Üstelik onların bu emellerinin karşısında duran Sultan Abdülhamit'i intikam almak için Selanik'e sürgüne göndermişlerdi. Selanik'te o sıralarda 80 bin Yahudi ve 20 bin de Sebataycı yaşıyordu. Selanik'te bulunan Yahudi asıllı ve Mason olan İtalyan Konsolos Brimo Levi; Jön Türkler'le ve İttihatçılar'la yoğun bir ilişki içindeydi. İttihatçılar, İstanbul'da gözetim altındaki Şerif Hüseyin'i ayaklanabileceğini bile bile Mekke'ye gönderdiler. İngilizler'le Fransızlar'ın her

türlü kıskırtmalarına rağmen Osmanlı'dan ayrılmayı isteyen Araplar'ın sayısı birkaç yüz kişiyi geçmiyordu. 1. Dünya Savaşı'nın patlak vermesi ile bu Araplar da "anti-Osmanlı" söylemlerinden vazgeçtiler, İstanbul hükümetine bağlılıklarını bildirdiler.

Yüzbinlerce Arap, cihat çağrısına karşılık vererek Osmanlı ve Türkler'le birlikte Çanakkale'de, Kafkaslar'da ve Balkanlar'da gönüllü olarak savaşmaya geldiler. Çanakkale Şehitliği'nde yatan ve mezar taşlarına Halepli, Şamlı, Kudüslü, Trabluslu, Bağdatlı yazılan şehitler bunun kanıtı olsa gerek! Tarih bu cephelerde şehit düşen Araplar'ın en az iki yüz bin kişi olduğunu söylüyor.

Oysa tam bu sırada 5000 kişilik Yahudi-Siyonist çeteler İngilizler'le birlikte Çanakkale'de Türk ve Araplar'a karşı savaşıyordu. İngilizler'in baskılarına direnen ve Osmanlı'ya bağlı kalacağını söyleyen Suudi Şeyhi Abdülaziz Bin Suud bile İttihatçılar'ın ne ilgisini ne de dikkatini çekmişti! Osmanlı devleti topyekün bir yenilginin eşiğine gelmişti. Düşman ise İstanbul'a doğru ilerliyordu ve İttihatçılar anti-Arap politikalarını terketmiyorlardı.

6 Mayıs 1916'da Şam Valisi Cemal Paşa (ki Araplar ona Kasap ve Katil Cemal derler) Suriye ve Lübnan aydınlarını toplayarak Şam ve Beyrut meydanlarında sallandırdı. Bu ise hâlâ Osmanlı'ya inanan ve inanmak isteyen Araplar için son darbe olmuştu.

Şerif Hüseyin ve arkasındaki İngilizler ayaklanmayı 10 Haziran'da başlattılar. Şerif Hüseyin'i destekleyen hiçbir Arap aşireti yoktu ve ona karşı çıkan birçok Arap aşireti, lideri ve aydını vardı.

İngilizler ve bazı Yahudi çeteler ilk önce Hicaz Demiryolu'nu havaya uçurdular. İngilizler yerel Arap aşiretlerini kışkırtarak Osmanlı ordusunun geri çekilme yolunu kesmeyi amaçladılar.

Zaten savaş durumunda olan insanlar da açlık ve sefaletin baskısı ile yağmalama amacıyla Osmanlı ordusuna saldırıyorlardı. İşte "Araplar; Türkler'i arkadan vurdu" lafı da buradan çıkıyordu.

Oysa Araplar hiç kimseyi arkadan vurmamıştı. 1921'de Arap Yurtsever Hareketi, Ankara hükümetine bir "Suriye-İrak-Türkiye" konfederasyonu önerisini getirdi. Sabahattin Selek'e göre bu öneri, Atatürk tarafından açıkça reddedilmemekle birlikte olayların gelişimi içinde gündemden düşmüştür.¹

Müslümanlık “Arapçılık” mıdır?

Sistemin bir başka yalan propagandası, dindar Müslümanları “Arapçı” olmakla suçlamasıdır. Bu ne büyük bir iftiradır.

¹ <http://yenisafak.com.tr/diziler/arap/index.html>

Gerekçesi şu imiş: “Dindar Müslümanlar Arapça öğreniyorlar, Arap gibi yaşıyorlar, Arap kültürüne sahip çıkıyorlar.”

Güldüğünüzü görür gibi oluyorum. Evet, Arapça okumayı öğreniyoruz, çünkü Kur’an okuyarak ibadet etmek istiyoruz. Evet, ezanı Arap gibi okuyor, namazı Arap gibi kılıyoruz. Bunlara bakarsanız Arap gibi yaşıyoruz, yani günde beş vakit namaz kılıyoruz, ramazanda oruç tutuyoruz, domuz yemiyoruz, sakal ve sarığı seviyoruz, avret yerlerimizi örterek tesettüre giriyoruz. Arap kültürüne de sahip çıkıyoruz. Çünkü o kültürün temeli Kur’an ve Sünnete dayalı. Çünkü Sevgili Peygamberimiz’in hayatıyla beraber “Arap Tarihi” aynı zamanda “İslam Tarihi”dir. İslam ile ilgili her ilim, sanat, kültür ve medeniyet, Araplar ve başka ırktan Müslümanlar gibi biz Türklerin de ilim, sanat, kültür ve medeniyetidir.

Bunun neresi yanlış?

Yanlış olan sizin Batılılaşma ile bu ilim, sanat, kültür ve medeniyetten çıkarak Yahudi ve Hıristiyan Batı Medeniyetine girmenizdir. Eğer azıcık bir samimiyetiniz varsa, bize dediğinizi kendiniz de kabullenecek, Yahudi ve Hıristiyan gibi yaşadığınıza göre “Yahudileşmiş veya Hıristiyanlaşmış olduğunuzu” kabul edeceksiniz. Ne yani, biz Arap gibi yaşayınca “Araplaşacağız”, ama siz Yahudi ve Hıristiyan gibi yaşayınca “Yahudileşmiş veya Hıristiyanlaşmış” olmayacaksınız, öyle mi?

Kaldı ki bizim sakalımız, şalvarımız, sarığımız yabancılaşma değildir. Bunlar bizim atalarımızın giysileridir.

Aslında yanlış olan sizin zorla sakallarımızı kestirmeniz, pantolon giymeye mecbur etmeniz ve tesettürden çıkmanızdır.

Evet, yanlış ve çirkin olan, “yavuz hırsızın ev sahibini bastırması ve evden kovmasıdır.”

Bu “Arapçılık” iftirası bazılarının dilinde tetikte bekleyen bir kelime, onunla vuracaklar Müslümanı güya. Asıl biz onlara soralım: Araplara karşı nedendir bu kin ve nefret? Sakın İslamiyet yüzünden olmasın?

Aldığımız batıcı eğitim ve kültürün yönlendirmesi ile o düşmanlarımızın oyununa gelmiş olmayasınız? O zaman sorgulayın, bu eğitim kime hizmet ediyor?

Daha da açık soralım; Araplara karşı derinlerinizde var olan bu soğukluğunuzun, bu kin ve nefretinizin nedenini bir daha yoklayınız, sakın dinden çıkıp kafir olmak olmasın?

“Biz Müslümanız” diyene tekrar soracağız: ciddi misiniz?

Bazıları zanneder ki insan bir kere Müslüman olunca bir daha kafir olmaz. Ne söyler ve ne ederse, hep Müslüman kalır. Yok öyle şey. Bazı inanç, söz ve işler vardır ki sahibini dinden çıkarır ve kafir yapar.

Bu çok önemli bir meseledir bugün. Biz de bu önemli meseleyi enine boyuna inceledik “İnançta Arınma” kitabımızda. Öyle zannedenler bu ve benzeri eserleri mutlaka okumalıdır. Tabi Müslüman kalmak onlar için önemli ise...

Kaldı ki biz “Türkçülük” aleyhine yazarken, aynı zamanda “Kürtçülük” ve “Arapçılık” aleyhine de yazmıştık. Sadece “Türkçülük” değildir lanetlediğimiz ırkçılık. Bunu görmezden gelmenin ne anlama geldiğini biz çok iyi biliyoruz.

Netice şu: Irkçılığın her türüsünü İslam yasaklamıştır. Irkçılık ırkçılıktır. Bunun Türkçüsü, Kürtçüsü, Arapçısı... olmaz. Yapılacak iş İslam Birliğini sağlamak, barış, sevgi ve kardeşlik içinde insan, bilgi, emek ve sermaye işbirliği ile kalkınmak, zengin ve güçlü olmak ve İslam'ı dünyaya duyurmaktır.

Merhum Mehmet Akif'i dinleseydik bu dertler başımıza gelmezdi, ama bir kere daha duyalım ondan acı gerçekleri:

*Artık ey millet-i merhûme, sabâh oldu uyan!
Sana az geldi ezanlar, diye ötsün mü bu çan?
Ne Araplık ne de Türklük kalacak aç gözünü!
Dinle Peygamber-i Zîşân'ın İlâhî sözünü.
Türk Arapsız yaşamaz, kim “yaşar” der delidir,
Arabın, Türk ise hem sağ gözü, hem sağ elidir.
Veriniz başbaşa; zîrâ sonu hüsrân-ı mübin:
Ne hilafet kalıyor ortada billâhi, ne din!
"Medeniyet!" size çoktan beridir dış biliyor;
Evvela parçalamak sonra da yutmak diliyor:
Arnavutlar size ibret olacakken, hâlâ,
Ne bu şûrîde siyâset, ne bu fâsid da'vâ?
Görmüyor gittiği yanlış yolu, zannım, çoğunuz...
Size rehberlik eden haydudu artık kovunuz!
Bunu benden duyunuz, ben ki, evet, Arnavudum...*

Başka bir şey diyemem... İşte perişan yurdum!..¹

Peygamberimizin Arapları Övmesi Nedendir?

Sistemi savunan Türkçülerin büyük bir cahilliğinin eseri olarak iddia veya iftira ettikleri bir mesele daha vardır. O da dindar Müslümanlar'ı "Arapçı", dindarlığı da "Arapçılık" olarak gösterirken, buna Sevgili Peygamberimizin hadis-i şeriflerinden deliller getirmeye çalışmalarıdır. Güya Sevgili Peygamberimiz de hadis-i şeriflerinde Arapları överek "Arapçılık" yapmıştır.

Peygamber Efendimizin Arapları övdüğü bir gerçektir. Acaba bunu ırkçı amaçlarından dolayı mı yapmıştır? Böyle bir ırkçılık niyeti mi vardır Peygamberimizin?

Böyle bir şey olabilir mi Allah aşkına? Bunu söyleyen bir insanın içinde Peygambere iman, Peygambere sevgi, Peygambere itaat düşüncesi barınabilir mi? Daha açık ve net olarak söyleyelim; böyle bir insan Müslüman olabilir mi? Hem peygambere hakaret etmek hem de Müslüman kalmak mümkün müdür?

Asla ve kat'a. Bu düpedüz Peygamber düşmanlığıdır. Altında yatan sebep de İslam düşmanlığıdır.

¹ Safahat, "Hakkın Sesleri". Allah Türkçülere, Kürtçülere, Arapçılara ve onların yanlışlarından dolayı sair Müslümanlara böyle feryat ettirmesin.

Kaldı ki Sevgili Peygamberimiz başka milletleri de övmüştür. Ama o gün özellikle Arabı övmesinin sebebi, muhatap olarak karşısındaki Müslümanlar Arap olduğu içindir.

Peygamberimiz Efendimiz aleyhissalatü vesselam insanlara haklarını teslim ederdi. İyi işler yaptıkları zaman onları över, kötü işler yaptıkları zaman onları uyarırdı. Sevgili Peygamberimiz efendimizin karşısında İslam için canıyla, malıyla çalışan, didinen insanlar o gün için Arap olanlardı. Peygamberimiz Efendimiz onların bu iyi niyetli çabalarını görmüş ve takdirlerini sunmuş ve övmüştü.

Fakat aynı zamanda Peygamber Efendimiz Arap bile olsalar İslamiyet'e düşman olan kavimleri kötülemiş, yer yer onlara beddua ve lanet etmiştir. Buna ne denir?

Demek ki sevgili Peygamberimizin insanları överken ya da yererken ölçü olarak aldığı kıstas ırk değil, imandır. Peygamberimiz Efendimiz aleyhissalatü vesselamın ashabı kiramı, siyer okuyanlar bilir ki, çok zor şartlarda iman etmiş, İslamiyet'i öğrenmiş, başkalarına öğretmek için çırpınıp didinmişlerdir. Bu uğurda dayanılmaz eziyetler ve işkencelere katlanmışlardı. Aç kalmış, susuz kalmışlardı. Kendi akrabalarından ihanet görmüşlerdi. Alaya alınmak, hakaret edilmek, işkence edilmek, hatta vurulup öldürülmek istenmişti. Kendi ülkelerinde yaşayamaz bir hale gelince Peygamberimiz Efendimiz onlara hicret etmeyi emir buyurmuştu. Sırf bu yüzden Habeşistan'a ve Yesrib'e hicret etmişlerdir.

Peygamber Efendimiz Medine'ye hicret ettikten sonra orada bir devlet kurmuş ve yine orada yaşayan fedakar Müslümanlar'ın kendisine ve muhacirlere güç ve destek vermeleri ile düşmanlarıyla savaşmış, her sene seferler düzenleyerek kabilelere İslam'ı anlatmış ve davet etmişti. İslamiyet uğruna bu insanlar, yıllarca evlerinde bile silahla yatıp kalkmışlar, hep korku içinde yaşamışlar, rahat bir uyku yüzü görmemişlerdi. Bütün bu zor şartlara rağmen İslam davasını dünyanın neresinde bir insan topluluğu varsa oraya kadar götürüp yaymak istemişlerdi. Onların “kızılması” da bu idi.

Şimdi, böylesine fedakar bir topluluğu övmekten daha haklı, daha kıvançlı ne olabilir? Kaldı ki ırkçılıkla alakalı birçok hadisi şerifler hadis kitaplarımızda mevcuttur. Eşitlik ve kardeşlik ile ilgili bunca olaylarda onun tutumu tarih kitaplarına girmiştir. Bütün bunları görmezden gelerek, onun ilk Müslümanlar'ı övmesi, onlardan sonra arkalarından gelecek tâbiî ve tebe-i tâbiî'leri övmesi ne kadar tabiî iken, nasıl olur da “Arapçılık” olarak anlaşılır?

Kur'an ortadadır. Kur'an'ın insan anlayışı ortadadır. Kur'an'ın takva anlayışı ortadadır. Kur'an'da anlatılan geçmiş Müslüman milletler genellikle Arap da değildir. Allah celle celaluhu ırkı ne olursa olsun, hangi kavimden olursa olsun, inkarcıları kötölemiş ve onlara azap etmiştir. İman edip salih amel işleyenler ise övülmüş ve ödüllendirilmiştir, dünyada ve ahirette mükafatlandırmıştır. Biz Kur'an'da hep bu kıssaları okur dururuz.

Peygamberimiz Efendimiz bize bu Kur'an'ı anlatan insan değil midir? Buna evet diyorsak, onun için, Allah'ın iradesine ters düşerek ırkçılık davası güttüğünü söylemek, bir Müslüman için mümkün müdür? İşte tehdit dolu ayetler:

“Eğer O Resûl bizim adımıza birtakım sözler uydursaydı, onu elimizle yakalar, sonra da onun şah damarını keserdik. Sizden kimse de buna mani olamazdı.”¹

Bu ayetler, Hz. Peygamberin (a.s.m.) vahyi değiştirmesinin imkânsızlığını belirtmektedir.

Peygamber Efendimiz bazı hadislerinde Arab'ı övmüştür. Mesela, Hakim, Taberani ve Beyhaki'nin Ebu Hureyre'den rivayet ettiği bir hadisinde Peygamberimiz şöyle buyurmuştur :

"Arapları üç şeyden dolayı seviniz, ben Arabım, Kur'an Arapçadır, cennetliklerin dili de arapçadır."

Hakimin Enesten rivayetinde Peygamberimiz şöyle buyurmuştur:" Araba muhabbet iman, onlara buğzetmek ise nifaktır."

Yine Taberani'nin Enes'ten rivayetinde Peygamberimiz şöyle buyururlar :

"Kureyş'e muhabbet imandır, onlara buğzetmek küfürdür. Araba muhabbet imandır, buğzetmek küfürdür. Her

¹ Hakka, 46-47.

kim Arabı severse, beni sevmiş, her kim Araba buğzederse bana buğzetmiş olur."

Bütün bu hadislerde ve benzerlerinde bildirilen Araba muhabbet göstermenin gereği, Arap ırkının kendine has bir özelliği ya da üstünlüğünden değil, Peygamberimizin onlar arasından çıkması ve ona kayıtsız şartsız iman etmeleri, destek çıkıp yardım etmeleri, dini yaymaları ve yaşatmaları sebebiyledir. Yaptıkları hizmete bir teşekkür ifadesidir.

Ashab-ı Kiram ilk müslümanlardır. Dolayısıyla kıdem haklarının olması tabiidir. Nasıl ki askerlikte bir kıdem hakkı vardır, aynen öyle, dini sahiplenmede de bir kıdem hakkı vardır. Peygamberimiz o günün Araplarına bu hakkı teslim etmiştir. İşte bu yüzden Sevgili Peygamberimiz zaman zaman bu Araba olan sevgiyi kendisine olan sevgiden saymıştır.

Bununla beraber, Peygamberimizin konuşmalarındaki üslubunu inceleyenler, onun daima genel konuştuğunu görürler. Mesela "insanların en iyisi", "insanların en hayırlısı", "insanların en şerlisi", "insanların en bedbahtı", "insanların en kötüsü" gibi.

Kötü niyetli insanlar, her fırsatta kötülüklerini ortaya koymuşlar, üstelik bir de Peygamber Efendimizin bazı hadislerini de kendilerine delil getirmeye çalışmışlardır. Bunlardan birisi de güya "Peygamberimizin Arap olmasıyla övünmüş olmasıdır".

Evet, Peygamberimiz Arap olmasıyla övünmüştür. Ama niçin, ne maksatla övünmüştür? “İyi ki Türk, Kürt, Fars olmamışım” diye ırkçı amaçlar güderek mi övünmüştür? Asla!

Peygamber Efendimiz, bazan şöyle söylemiştir “Ben arabin en fasihiyim. Beni Kureyş doğurdu. Sa’d bin Bekir oğulları içinde büyüdüm. Artık bana lahn nereden gelecek?”

Acaba Peygamberimiz bu sözü Arap olduğu ve Kureyş’ten bulunduğu için mi söylenmiştir? Hayır. Peygamberimizin bu sözü söylemekteki amacı, hadiste da açıkça görüldüğü gibi, güzel, açık seçik, anlaşılır ve hatasız konuşmasına dikkat çekmek içindir. Bunun sebebini beyan ediyor, o kadar.

Gerçekten de Peygamberimizin konuşmalarına dikkat edenler, onun duygu ve düşüncelerine çok iyi bir biçimde ifade ettiklerini görürler. Peygamberimiz bunun sebebini Kureyş’te doğmuş olmasına ve Arapçayı çok iyi konuşan Sa’d bin Bekir Oğullarında çocukluğunun geçmiş olmasına bağlamaktadır. Bilindiği gibi süt annesi oralıydı ve küçükken uzun bir zaman orada kaldı. Bunu söylemenin Arapçılıkla ne alakası vardır?

Sevgili Peygamberimiz birçok hadisi şerifinde “ben adem oğulların efendisiyim” buyurmuştur. O bütün ırkların efendisidir. Çünkü o bütün ırkların, kavimlerin peygamberidir. Fakat yüreklerinde batıdan gelme ırkçılık hastalığını taşıyanlar, yeryüzünün bu en güzel insanını bile itham etmişler, utanmadan sıkılmadan, hem de Müslüman olduklarını

söyledikleri halde, ona iftira etmişlerdir. Bu da ırkçılık hastalığının insanı ne kadar saçmalattığının açık bir ifadesidir.

İrkını Sevmek Ve Ümmetçilik

Kimse yanlış anlamasın; kavmini sevmek ve ona hizmet etmek ırkçılık değil, bilakis iyi niyetle yapılırsa bir ibadettir. Hatta buna bile önce aileden, sonra hısım akrabadan, konu komşudan, mahalle ve şehirden başlamak tavsiye edilmiştir. Bunlar genellikle aynı kavimden, aynı ırktan olurlar. Yeter ki bu yardım, dinin emirlerine ters düşmesin.

Yeri gelmişken söyleyelim, işte bu yüzden Mehmet Akif “İstiklal Marşı” içinde “Kahraman ırkıma bir gül” demişse, bu onu asla ırkçı yapmaz. Bazı nâdânlar ve hasetçiler, onun Arnavut olduğunu da unutarak sırf bu yüzden onu “ırkçı” olmakla suçlarlar. Allah akıl fikir ihsan eyleyerek ıslah eylesin, ne diyelim!

“Bütün müslümanlar kardeşdir.” Bunu inkar, Hucurat Suresindeki ilgili ayeti inkar olduğu için, insanı dinden çıkarır. Sevgili Peygamberimiz de “birbirimizi sevmedikçe, kendimiz için istediğimizi kardeşlerimiz için de istemedikçe olgun mümin olamayacağımızı” bildirir.

Diller Allah Teala'nın kudretini gösteren alametlerdir ve saygıyla karşılanır. Herkese kendi anadilinin şirin gelmesinden daha tabii ne olabilir? Dil ile din aynı şey değildir!

Türkçe bizim dilimizdir ve bu güne kadar bir hayli değişmiş, bir çok aşamadan geçmiştir. Dinimizi ve kültürümüzü onunla anlattığımız, ihtiyaçlarımızı onunla karşıladığımız için bize göre mübarektir.

Herkesin anadili hakkında böyle düşünmesinin bize ne zararı var? Varsın Kürtler de, Araplar da, daha başkaları da kendi anadilleri için “bize göre mübarektir” desinler, sahi bize ne zararı var bunun?

Bu konularda rahat olmak ve sert tepkilerden kaçınmak gerekir. Onun için daha sakin olmalı, bu sistemin ayrıştırıcı kışkırtmalarından bilinçli olarak uzaklaşmalı ve aynı coğrafyayı vatan kıldığımız kardeşlerimize karşı daha müsamahalı olmalıyız.

Hen dünyevi, hem de uhrevî menfaatlerimiz bunu gerektirir, öyle değil mi?

Öyleyse ırkı, dili, rengi ve coğrafyası ne olursa olsun, sevmemeyi gerektirecek özel bir durum olmadıkça her müslümanı normalde severiz. Görüldüğü gibi buna din açısından mecburuz. Müslümanların derdiyle dertlenmeyen, Sevgili Peygamberimize göre iyi bir Müslüman olamaz. “Ümmetçilik” de kısaca budur işte.

Kafirlerden Uzaklaşma

Bütün kafirler bizden uzaktır, biz de onlardan uzağızdır. Ne dinlerini severiz, ne yaşam biçimlerini alırız. Ana babamız,

hısım akrabamız, soyumuz sopumuz, kavim ve ırkımız bile olsalar, küfrü seçmiş ve İslam'ı reddetmiş birisiyle bizim hiçbir alakamız, ilişkimiz olamaz. Dinimize savaş açmışlarsa aramızda sevgi ve muhabbet de olamaz. Yok, barış içinde yaşıyorsak, hısım ve akrabalar arasında insan fitratında var olan tabî bir sevgi, ilgi, yardımlaşma elbette olacaktır. Dinimiz bunu yasaklamaz.

Bunlar yabancı bir Gayr-ı Müslim için de söz konusudur. Dinimiz iyilik ve ikramı, faziletli davranmayı, iyi ilişkileri, barış ve huzuru, güzel ahlakı en güzel haliyle sergilemeyi her zaman teşvik etmiştir. Bu dini tebliğ amaçlı olursa belki büyük de bir cihattır. Müslümanların güzel ahlakından etkilenerek Müslüman olan Gayr-ı Müslimler az değildir.

İşin özünde dine saygı veya savaş açma durumu vardır. Bunlar aslında derin konulardır. Biz ışık tutan birkaç ayetle yetinerek geniş bilgileri ilgili kitaplarımıza havale edelim:

“Allah’a ve ahiret gününe iman eden hiçbir milletin, Allah’ın ve Resûlü’nün karşısına çıkan kimseleri, isterse o kimseler babaları, evlatları, kardeşleri ve sülaleleri olsun, sevip dost edindiklerini göremezsin. İşte Allah onların kalblerine imanı nakşetmiş ve kendi tarafından bir ruhla onları desteklemiştir. Onları, içinden ırmaklar akan cennetlere, hem de ebedî kalmak üzere yerleştirecektir. Allah onlardan, onlar

da Ondan razıdırlar. İŖte onlar Allahın tarafında olanlardır. Ve iyi bilin ki, felaha erenler, Allah'ın taraftarları olacaktır.”¹

“Müminler, müminleri bırakıp, kâfirleri velî edinmesin. “Kim böyle yaparsa, Allah ile iliŖiğini kesmiş olur. Ancak onlar tarafından gelebilecek bir tehlike olursa başka! Allah sizi, kendisine isyan etmekten sakındırır. Dönüş yalnız Allahadır.”²

Seyyit Kutup “Fî Zilâl”de güzel açıklamalar yapar ayet hakkında. Birazını özetleyerek alalım isterseniz. Ayette geçen “velî”, hâmi, koruyucu, dost, yönetici, bir kimsenin işlerini deruhde eden, destekleyip yardım eden, yönetici, destek veren yardımcı, dost anlamlarına gelir. Yasaklanan dostluk, kâfirlere gönülden bağlanmak, müminleri bırakıp onlara sevgi beslemek, onları idareci seçmek ve yönetme yetkisi vermektir. İslam devlet ve toplumunda kafirin Müslümanları yönetme yetkisi yoktur. Bu, müslüman yöneticilerin, diğeri müslümanların aleyhine olmamak şartıyla, kâfirlerle antlaşma imzalamalarına ve meşrû maksadlarda işbirliğı yapmalarına mani değildir.

Eğeri iman ve küfür savaşıyorsa akrabalık ve hısımlık yok, aile ve yakınlık yok, vatan ve millet yok, tutkunluk ve ulusculuk yok, sadece iman var, inanç var, akide var. Kim Allah müslümanlara katılır, hak sancağı altında durursa, o ve bu sancağın altında duran herkes Allah yolunda kardeştir. Renkleri farklı, vatanları farklı, milletleri farklı, aileleri farklıdır. Ama Allah taraftarlığını oluşturan temel bağları olan “iman” aynıdır.

¹ Mücadele, 22.

² Âl-i İmran, 28.

Burada bütün farklılıklar bir olan Allah'ın sancağı altında erir gider.

Kim küfrü seçer ve de şeytanın boyunduruğuna ve Tağutun hakimiyetine girse, batıl sancağının altında yer alırsa, artık hiçbir bağ onu Allah taraftarlarına bağlayamaz. Ne ülke, ne ırk, ne vatan, ne renk, ne soy bağı, ne akrabalık, ne hısmılık... Bütün bu bağları ayakta tutan baştaki bağ kopmuş olur. Onun kopması ile diğer bütün bağlar kendiliğinden çözülür.

O halde, müminin Allah düşmanlarına dostluğu mümkün değildir. Allah düşmanlarına dostluk ile Allah'a iman gerçeği bir tek kalpte buluşamaz. Onun içindir ki, müminler bundan ciddi biçimde sakındırılmış, hayatta Allah'ın kitabının hakim olmasına taraftar olmayanlara dost olduğunda müslümanın islâm dairesinden dışarı çıkacağı kesin biçimde belirtilmiştir. Artık bu dostluğun, kişinin gönlünün onlarla beraber olması veya onlara yardım etmesi yahut da onlardan yardım istemesi biçiminde gerçekleşmiş olması arasında fark yoktur.

“Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorsa babalarınızı ve kardeşlerinizi bile veli edinmeyin. İcinizden onları dost edinenler, zalimlerin ta kendileridir.”¹

Çünkü “Yüce Allah bir insana iki kalp vermemiştir.”² Ve bir insan bir kalpte iki zıt sevgiyi yerleştiremez, birleştiremez. Hem Allah ve Peygamber sevgisi hem de Allah a ve

¹ Tevbe, 23.

² “Allah, bir adamın göğsünde iki kalp yaratmamıştır.” Ahzap, 4.

Peygamberine düşman olanların sevgisi aynı kalpte yaşayamaz. Bir kalp ya imanlı olacaktır ya da imansız! Bunların her ikisini birleştirmek ise doğu ile batıyı birleştirmek istemek gibidir. Oysa zıtların birleştirilmesi mümkün değildir.

Bu ayet-i kerime, müslüman topluluk içinde kan bağlarını, yakınlık, dostluk ve çıkarını gözetenlerin bulunduğunu, böyle yapmanın haram, kötü ve yanlış olduğunu bildirir. Bunların içindeki bu tür manevi hastalıklar tedavi edilmelidir. İşte imanın ölçüsü bu kadar kesin bir biçimde ortaya konmaktadır.

“De ki: "Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım ve akrabanız, ter dökerek kazandığınız mallar, kesada uğramasından endişe ettiğiniz ticaret, hoşunuza giden konaklar, size Allahtan ve Resûlünden ve Onun yolunda cihad etmekten daha sevimli ve önemli ise... o halde Allah emrini gönderinceye kadar bekleyin! Allah öyle fasıklar gürühunu zorla hidayete eriştirmez.”¹

Müslüman, kalbinin inancına sımsıkı bağlı olduğundan emin olduktan sonra çocuklarından, kardeşlerinden, eşinden, akrabalarından yararlanabilir; mallar, ticarethaneler, evler edinebilir; israfa kaçmaksızın ve gurura kapılmaksızın yüce Allah'ın yarattığı güzelliklerden ve çekici hazlardan payını alabilir. Bunun hiç bir zararı, hiç bir sakıncası yoktur. Hatta o takdirde bu yararlanma İslâmca hoş görülen bir "müstahap"tır. Çünkü bu yararlanma bir tür şükürdür, bu nimetleri kulları

¹ Tevbe, 24.

onlardan yararlısın diye bağışlayan yüce Allah'ın cömertliğini bir anlamda onaylamadır; O'nun rızık vericiliğini, nimet bağışlayıcılığını, karşılıksız sunuculuğunu hatırlatan bir fırsattır.

Gerçek müslüman servet, ticaret, mal, mülk sahibi olabilir. Güzel konaklarda oturabilir. Fakat bunları hiçbir zaman kalbine yerleştirmez. Hele hele Allahtan, Allah yolundan ve Onun yolunda cihad etmekten daha önemli hale getirmez.

Bizimle savaşan kafirlerin amansız düşmanınız, isterse en yakınlarımız olsunlar. Nitekim Ebu Ubeyde Bedir savaşında babasını öldürmüştü. Ebu Bekir Sıddık oğlu Abdurrahman'ı öldürmeye kalkışmıştı. Mus'ab bin Umeyr kardeşi Ubeyd bin Umeyr'i öldürmüştü. Hz. Ömer, Hz. Hamza, Hz. Ali, Ubeyde ve Haris yakınlarını ve akrabalarını öldürmüşlerdi. Kan ve yakınlık bağlarından soyutlanarak din ve inanç bağına sarılmışlardı. İşte bu Allah'ın ölçüsünde bağların ve değerlerin yükselebileceği en yüksek noktaydı. Bu iman bağıdır, ırkçılık bunun yanında çok basit ve düşük bir duygudur.

Bizimle savaşmayan kafirlerle anlaşır ve anlaşmamıza sadık kalarak birlikte yaşayabiliriz. Onlara güzel davranır, dinimizin güzelliklerini gösterir, hatta Müslüman olmalarını teşvik için örnek bir hayat sergileriz.

Bize Yalan Söylediler

Bütün bunlardan şuraya gelmek istiyoruz: Bu ülkede mekteplerde yerli kültür verilmedi öğrencilere, halka kendi din ve medeniyetini öğrenme imkan ve fırsatı tanınmadı malesef.

“Millî Kültür” diye bal gibi, yok yok zehir gibi “Batı Kültür”ü öğretildi. Bir de sadece “Doğuluları, onların ırklarını, dillerini, kılık kıyafetlerini, örf ve adetlerini, hayat tarzlarını” aşığlayan çok yaman bir ırkçılık öğretildi. Bütün bu sayılanlar Batı’dan gelirse “Batılılaşma” adı altında medeniyet sayıldı, marifet sayıldı. Yetmezmiş gibi üstelik bir de bu düşünce ve yaşam biçimine “milliyetçilik” demezler mi? Alay mı ediyorsunuz milletle?

Bu ne yaman tezattı böyle? Doğudan geleni atalım din olsun, dil olsun farketmez, Batıdan geleni alalım din olsun, dil olsun yine farketmez. İyi de “millîlik” bunun neresinde ki buna “milliyetçilik” diyorsunuz? Siz akıllısınız da âlem aptal mı deve kuşları?

Hatta bu konularda ve milli tarihimiz hakkında bilerek yalan söylendi ülke insanına. Bunu itiraf edenlerden birisi de 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel’dir. Bir konuşmasında diyordu ki:

“O zaman Osmanlıyı karalamak, kötülemek gerekti, öyle yapıldı. Yoksa adama sormazlar mıydı: “Madem Osmanlı iyi idi, neden ortadan kaldırdınız” diye? Şimdi artık buna gerek kalmadı. Artık tarihi doğru öğretelim.”

Dedi ama, tek tipleştirilen kafalar, kolay düzeltilemiyor öğrendikleri ve inandıkları yanlışları işte. Bazıları hala yalanı gerçek sanarak “nato mermer, nato kafa” olmaya devam ediyor. Hatta bizzat Demirel’in kendisi 28 Şubat Darbesine

destek vererek dine ve millî kültüre en büyük darbeyi vurmadı mı?

Halkın kafası karışık haliyle. Sanki Osmanlıyı sevmek, Türkiye Cumhuriyetini sevmemektir. Sanki Kürdü, Arabı, Farsı, Afkanı... sevmek, Türkü sevmemektir. “Türkün Türkten başka dostu yoktur” ve “etrafımız düşmanlarla çevrili bir yarımadada yaşıyoruz.” Denizler mi bize düşman? Hayır! Düşman içimizde.

Fakat halkımız yalan ve yanlış eğitimden daha az pay alarak daha az zehirlendiklerindedir ki aydınlardan daha bilinçli ve daha hoşgörülüdürler çok konuda.

Ne dersiniz, şu kafa karışıklığını bir sonlandıralım mı?

Öyleyse yüksek sesle konuşalım:

Dinimizi ve dindaşlarımızı seviyoruz.

Vatanımızı ve farklı kökenli de olsa üstünde yaşayan bütün milletimizi seviyoruz.

Dilimizi seviyoruz. Bu ülkede konuşulan bütün dillere de saygılıyız.

İrkçiliğin her çeşidine karşıyız.

Var mı anlayamadığımız bir nokta?

Söylemde yok. Keşke içimiz dışımız bir ola. İçten ve samimi olsak. Bunun yegane yolu hürriyettir. Hukukun

üstünlüğü ve temel hak ve hürriyetlerin teminat altına alınmasıdır. Buna herkesin razı olmasıdır. Ancak bu ortamda ikiye bölünmeler kalkar.

Bir meseleye daha parmak basmak istiyorum. Nasıl karşılanır bilmiyorum. Ama yine de söyleyelim:

“Türk Kültüründen taviz vermem” diyen bir çok insanla karşılaştım hayatım boyunca. Öyle diyorlar ama, hayatlarında Türk kültürünün eseri yok. Kılık kıyafetleri, anlayış ve davranış biçimleri ile tam bir “batılı” gibidirler.

Açalım mı biraz?

Kılık kıyafet dedik mesela. Atalarının kıyafetini giyenleri, örneğin şalvar giyenleri, sakal bırakıp sarık saranları tenkit ederler. Yahu bu nasıl kendi kültür ve medeniyete sahip çıkmadır böyle? Bunlar millî kıyafetlerimizdir. Baksana folklor ekibine? İşte o giysilerdir asıl milli giysilerimiz. Bunları ancak folklor olarak giyecek, başka zaman giyemeyeceğiz, öyle mi? Niye, esir miyiz biz? Başımızdakiler Batılı milletlerin yerli veya ecnebi genel valileri mi ki bizi Batılılar gibi giyinmeye zorluyorlar? Var mı bunun bir izahı?

Ey kendisini “milliyetçi” olarak tanıtan, hadi sen giyinmiyorsan atalarının elbiselerini, bari giyineni tenkit etmesin olmaz mı? Bu nasıl bir milliyetçiliktir böyle?

“Yok, o ancak folklor ekibinde iken giyilmeli.”

Bu nasıl millî kültüre sahip çıkmaktır böyle? Aferin, o elbiselerin atalarının giysileri olduğunu bildin hiç olmazsa. Fakat sorarım; bizim atalarımız ancak folklor malzemesi olduklarında mı kıymetlidirler? Onun ötesinde ne oluyorlar?

Yine bakıyorum “Türk Kültüründen taviz vermem” diyen o tür kişilerin içinde namaz kılanlar azınlıkta. Sakal bırakanlar da azınlıkta. Özel hayatlarında Batı hukukunu reddederek atalarının uyguladığı İslam Fıkına göre sorunlarını çözmeye çalışanları ise azın azı. Evlerinde misafirlerini batı usulünce karşılar ve ağırlarlar. Haremlik selamlıkları yoktur mesela çoğunlukla. Selamı dahi İslamca vermez, “iyi günler, hayırlı geceler” ile geçirir, “hadi görüşürüz, kendine iyi bak, bay bay” ile işi bitirirler.

“Millî kültür”den “din” çıkarsa olarak geriye enkazdan başka ne kalır acaba? Hiç olmazsa özel hayatında dindar olmayan bir insan, nasıl yerli ve millî kültüre sahip çıkabilir? Yaşamadığı kültüre sahip çıkmak da ne demektir, anlamıyorum.

Dini çıkarırsan hayattan, geride millet kalmaz ki kültürü kalsın.

Bunları “milliyetçi” birisine anlattım ve kanaatini sordum. Beni “aşırılıkla” suçladı. Zaten “ulusalciar” da gericilikle, yobazlıkla, tutuculukla, köktendincilikle, fanatiklikle, radikallikle suçluyor. Sahi ben hiç sevmediğim ve tasvip etmediğim halde “aşırı”, “radikal” ve “fanatik” birisi miyim?

Eğer öyleysem aklıma Bekrî Mustafa geldi.

Saçı sakalı birbirine karışmış bu ayyaş yolda giderken cenazeleri için imam bekleyen bir cemaate rastlamış. Millet kendisini hoca sandıklarından arkasında saf bağlayarak onu cenaze namazını kıldirmaya mecbur etmişler.

Namaz bitince Bekrî Mustafa cenazeye eğilmiş ve kulağına bir şeyler söylemiş. Merak bu ya, cemaat “ne dedin?” diye tutturmuş. Çaresiz cevap vermiş:

“Ey cenaze! Şimdi mezara inince eş dost yanına gelir ve ‘dünyada ne var ne yok?’ diye senden sual ederler. Sen onlara ‘Bekrî Mustafa imam olmuş’ dersin, onlar gerisini anlar.”

Umut Her Zaman Var

Sistem üzerindeki “vesayet” kalktıkça ve bıraktığı boşluğu halkın iradesi doldurdukça, sistemin ağız ve tarzı da değişmeye başlıyor. Söz gelimi son günlerde Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ülkedeki ırkçı ve inkarcı asimilasyonist baskının yavaş yavaş kalkacağı anlamında “iyi şeyler olacak” diyor. Biz de “inşallah” diyerek olması için dua ediyoruz.

Ediyoruz etmesine ama endişelenmiyoruz da değil. Çünkü ne zaman ülkede iyi birşeyler olacak olsa, bombalar patlıyor, karakollar basılıyor, terör azıyor, ülkeyi kargaşa ve karmaşaya sürükleyecek olaylarda hızlı artışlar yaşanıyor.

Tesadüf mü bunlar?

Elbette hayır. Vesayetçi derin devlet gücü halka devretmek istemiyor. Belli ki sonuna kadar savaşacak.

Evet, “iyi şeyler olacak” denildi ya, yüreğimiz ağzımızda, Allah korusun, “yine başımıza ne çoraplar örülecek?” diye korku ve endişeyle bekliyoruz.

Böyledir işler bu ülkede. Bir şeyler iyi gitti mi, ülke biraz ileriye doğru yol aldı mı, mecliste milletin isteği istikametinde güzel şeyler olmaya başladı mı, demin kısmen dediğimiz gibi, ya bir yargı skandalı ile sarsılırsınız, ya terör tırmanır birden ve masum canlar kavrulur, ya asker sert bir bildiri yayınlar, nadiren de olsa tanklar yürür güpegündüz şehrin ortasından plan dışı olarak.

Derken medya girer devreye ve günlerce salvo atışlar başlar. Aynı mevziler yoğun bombardıman atışı altında iyice yumuşatılır. Bir gizli el, birbirlerine uzak duran biraderleri eylemleriyle birbirlerine kenetleyiverir. Bir de bakarsınız ki, iyi şeyler, söylemden eyleme geçmeden ölür giderler. Unutulur gider çözüm önerileri tozlu raflarda. Artık hangi bahara kalmışsa...

Devletin tepesindeki Allah'ın kulu “iyi şeyler olacak” dedi ya, düğmeye basıldı hemen. Hazır bir de terör ve faili meçhul cinayetlerden cenazeler varken, sokaklar yine şenlenecek, saçma sapan sloganlar atılacak, yargının verdiği herkesi şok eden kararlar dallandırılacak, budaklandırılacak ve millete sopa olarak sallanıp duracak...

Kısır döngü işte bu...

Sorun “devlet aklında” olunca, işler zorlaşıyor. Sorun sistemin yetiştirdiği sözde aydınlarda maalesef. Sorun bağımsız düşünen, herkese insan hakları ve özgürlük diyen, bireysel ve toplumsal hayatında kuralları ve disiplinleri olan, standartları çift değil tek, haktan, hukuktan yana, halkından yana, mazlumdan yana olan aydınların olmamasında.

Aydınlar ne istiyor?

Ah bir bilebilsek!..

Fakat halk biliyor ve tek kelimeyle de özetliyor:
“Gavurluk istiyor.”

Bu eğitim sistemi maalesef herkesi etkiliyor. Bakmayın eğitim kurumlarından mezun olanların kimisinin sağcı, kimisinin solcu, kimisinin Kemalci, kimisinin Marksçı, Leninci, Maocu olduklarına. Aslında az çok aynı kafadırlar. En son “Ergenekon Terör Örgütü” zanlılarına baksanıza, Doğu Perinçek’le kimler yan yana? Bir kısım milliyetçiler, ulusalcılar, Kemalciler, Kürtçüler, kaçakçılar, medya, bürokrat, siyaset adamları, hatta kimi “dinciler” nasıl da kol kola, aynı kulvarda?

Demek hikaye bunlar! Bu ülkenin tek gerçeği var, o da İslam. Aslında dünyanın tek gerçeği var; ya İslam, ya cahiliyye.

Cahiliyye çeşit çeşit, renk renk olabilir, ama değişmeyen gerçek “milletün vahide” oluşlarıdır.

Birileri halk adına, ümmet adına, ümmetin inancı ve yaşam biçimi adına iyi şeyler, güzel şeyler olacağı zaman, koro

halinde “istememez” anlamında “gündem saptırma” eylemlerini ortaya koyuyor. Biz de doğuma yakın zamanlarda sancının daha bir yoğunlaşacağını bilmemize rağmen, yine de imtihanın, denenme ve sınmanın soğuk yüzü sebebiyle olanlardan kuşku duyuyor ve endişeler içinde kıvrıyoruz.

Karanlık bir tünelden geçenlerin, tünelin ucuna yaklaştıkça oluşan aydınlanmadan, üstlerine ve başlarına bulaşan kir ve pisliklerden daha bir haberdar olmaları gibi, bizler de karanlıkları aştıkça, bu tür pisliklerle karşılaşacağımızı bilmeli ve olanları normal karşılamalı, sabırla yola devam etmeliyiz. Unutmamalıyız, “men sabera, zafera.”

Evet, bu bölümü bitirirken biz de “iyi şeyler de olacak” diyoruz. Yaralarının çığılları ürperti verse de aydınlığa alamettir inşallah!..

SİSTEM VE PROVOKASYON

Ahtapot

Bir ahtapot gibidir “derin devlet” denilen derin ilişkiler ağı. Kurulurken ustaca planlanmış bir sistemdir bu. Görünüşte cumhuriyet var, demokrasi var, hakimiyetin tek tecelli yeri meclis var, anayasa ve kanunlar var, hukukun üstünlüğünü amaçlayan bağımsız bir yargı, devleti koruma ve kollama işini yapan bir ordu, asayişini temin eden yasal emniyet güçleri var, zamanı geldikçe seçimler var, ama halkın iradesi bir türlü iktidar olamaz.

Sayılan her kurum “Yüce Türk Milleti” adına iş yapar, ama onun lehine hemen hiçbir şey yapılmaz. Çünkü bütün bu sayılanlar, ahtapotun kolları arasındadır ve uyum ve ahenkle iş yaparlar. Saha doğrusu anabeyin ne derse bu kollar onu yapar.

Böyledir işler işte bu ülkede.

Diyelim halk biraz bilgilendi, bilinçlendi, dünyayı gördü ve özendi, kendisi de yenilenme, gelişme, zenginleşme ve rahatlıktan yararlanma istedi. Yani şöyle genişler gibi bir

hareket yaparak elini ayağını oynatmaya başladı. Biraz özgürlük, biraz serbest hareket, biraz iradesi istikametinde yaşamak istedi. Meclis de nihayet onların oyuyla seçiliyor ya, kulak verdi bu sese, bu isteğe, saygı duydu bu iradeye, o zaman ahtapotun kolları çalışmaya başlar.

Bir şeyler iyi gitti mi, ÷lke biraz ileriye doğru yol aldı mı, mecliste milletin isteği istikametinde güzel şeyler olmaya başladı mı, demin kısmen değindiğimiz gibi, ya bir yargı skandalı ile sarsılırsınız, mesela iktidar partisine kapatma davaları açılır. Ya terör tırmanır birden ve masum canlar kavrulur, karakollar basılır, şehirler bombalanır, siviller öldürölür. Ya asker sert bir bildiri yayınlar, mutıra verir, ya sermayeye bir baskın yapılır, ekonomi allak bullak olur.

Derken medya girer devreye ve malum görünlüler bekletilen raflardan alınarak dökölmeye başlar günlerce ekranlara, sayfalara. Belli mevziler yoğun bombardıman atışı altında iyice ezilir. Son noktada vuruğu siyasetçilere yaptırılır. Halkın oylarıyla iktidar yüzü göremeyeceklerini bilen cahil ve tembel siyasetçiler bulunur ve onların eliyle “kutsal kurtarma görevi” anlı şanlı eylemler ve söylemler arasında harekete geçer. Bir gizli el, birbirlerine uzak gibi duran “arka plan biraderlerini” eylemleriyle birbirlerine kenetleyiverir. Bir de bakarsınız ki, o iyi şeyler, o halkın umutları, özlemleri, beklentileri kayıp gider ellerinden söylemden eyleme geçemedi, gün yüzü görmeden ölür giderler kapkara çöken felaket bulutları arasında. Unutulur gider kavgalar arasında çözüm önerileri tozlu raflarda. Artık hangi bahara kalırsa...

Ama her cinayet cumhuriyet ve demokrasi naralarıyla yapılır bu arada. Bu parlak kavramlar asla karartılmaz. Millete “acaba başka bir yol mu denesek?” düşüncesi gelsin istemezler.

İstemezler ama, halk da az değildir hani. Kendine yapılanlara ses çıkarmaz, isyan ederek ateşi büyütmez, az işten çok iş çıksın istemez, şer işi men için sabırla bekler ve sonunda eline geçen ilk fırsatta ahtapotun bütün yıktıklarını yeniden yapmaya başlayacak bir kadroyu iş başına getirmeye bakar. Ahtapot da şaşkındır bu işe, “nereye gitti bu uysal millet?” diye. Birden saldıramaz tabi “ele güne ayıp olmasın” diye. Bir gizli kavga başlar yine derinlerde...

Eninde sonunda milletin dediği olacaktır elbette.

Şimdi böyle bir oyunun yine ortasındayız. Bugünlerde iyice halkın gözünden düşen “halka rağmen halkçı, jakoben, zalim ve zorba” sistem, bir başka deyişle “derin devletin sistemi”, yani bizim ahtapotun kolları, bir yandan kendini haklı göstererek kamu oyu desteği sağlamak ve eski güçlü konumunu tekrar kazanmak için, bir yandan da güçlenen demokrasi ve hak hukuk taleplerini bastırmak için çok kirli oyunlar tezgahlamaya çalışmaktadır. Biz buna kısaca provokasyon diyoruz ve halkımıza çağrı yapıyoruz, “aman bu oyuna gelmeyiniz.”

Bu kirli oyunun görebildiğimiz kadarı ile iki yönü vardır. Birisi hükümeti zayıf göstererek halk desteğinden mahrum etmek ve emrinde çalışacak yeni bir uşak hükümet oluşturmak. İkincisi de ülkede halkı birbirine düşürüp kaos çıkararak

memleketi yönetilmez hale getirmek ve bu bahane ile devlet yönetimine el koymak.

Şimdi bu tespit ışığında yaşanan bazı olaylara bakalım.

Provokasyon Kokan Olaylar

Daha önceki yazımızda bu ülkedeki değişik ırklardan, özellikle de Türkçü ve Kürtçü “ırkçı” düşüncenin ortak yanlarını ve kullanılmaya müsait vaziyetlerini yazmış ve bilerek veya bilmeyerek sebep olacakları tehlikelere işaret etmiştik.

Şimdi o ucu gözükmüş olan yakın tehlikeleri biraz daha açalım isterseniz.

Cumhuriyet mitingleri neydi öyle?

Ya şehit cenazelerindeki taşkınlıklar?

Ya halkı ayaklandırma çabaları? İşte İnegöl, Dörtüol ve daha başka yerlerde sıra bekleyen olayların altında yine Türk ırkçıları ile Kürt ırkçıları görünümünde ahtapotun kolları vardır. Bu yerlerde bu kolların dışında olarak olaylara katılanlar bu ülkede bir “Türk Kürt Çatışması” çıkarmak isteyen ahtapotun ekmeğine bilerek veya bilmeyerek yağ sürmektedirler.

Şimdi biz buradan soralım: Ey sokağa dökülen Türk Milliyetçileri! Hani 12 Eylül Darbesi’nde akıllanmıştınız? “Devlet içinde bir cunta bizi darbe için kullanmış. Bizi vatan hainleri ile bir tuttular ve işkence ettiler. Artık sokak çatışmalarından uzağız. Devletin jandarması var, polisi var. Bir daha oyuna gelmeyiz.” diyordunuz? Ne oldu da olayların göbeğinde rol almaya başladınız?

Hani Devlet Bahçeli ülkücüleri sokak çatışmalarından aldıydı? Hani o da “Devletin jandarması var, polisi var” diyordu?

Şimdi ne görüyoruz?

Yaşları 15 – 30 arası bir gurup insan, elleri malum işaret ve biçimlerde havada, sokaklara dökülmüş bağırıp çağırmakta, başka vatandaşlara saldırmakta, devletin polisiyle çatışmakta, millet mallarına zarar vermekte...

Amaç ne?

PKK ve Kürt Milliyetçilerine hadlerini bildirmek.

Bırakın siz bu kargaşa ve karmaşa çıkarmayı, evlerinizde, iş yerlerinizde sakin ve vakur oturunuz. O lanet fitne PKK ve lanetli destekçileriyle devletin jandarması polisi zaten savaşıyor. Bu size düşmez ki? Devletin yasal güçleri mağlup olmuş ve sizi imdada çağırılmış da değİller. Derdiniz ne Allah aşkına?

Başka yerlerde de başa bela başka guruplar var. Bunlar da “Kürt Milliyetçileri”, sokaklara dökülmüş, ortalığı savaş alanına çevirmekteler. Elleri havada zafer işareti yapan, Öcalan posterleri ile yasa dışı slogan atarak yürüyen kadınlı erkekli, küçüklü büyüklü bir sürü insan, devletin polisiyle çatışıyor, milletin malına zarar veriyor, canını yakıyor...

Ne için? Amaç ne?

Güya demokrasi ve barış istemekte ve hak aramaktalar. Güya halkını korumakta ve devlete haddini bildirmekteler. Allah Teâlâ akıl fikir ihsan eylesin!

Şu bir gerçektir ki, her Türk “Türkçü” olmadığı gibi, her Kürt de “Kürtçü” değildir çok şükür. Eğer olsaydı, Allah korusun, zaten kıyamet çoktan kopmuştu.

Bu iki ırkçı fırka farkında olsun veya olmasınlar, ülkenin birliğine, dirliğine, zenginliğine, kalkınmasına, büyümesine, güçlenmesine, huzur ve saadetine ters düşmüş ve zarar vermişlerdir. Durmadan geriyor, durmadan kışkırtıyorlar. “Acaba bu işin sonu nereye varır?” diye hiç mi düşünüyorlar?

Bu vatan bu ülkede yaşayan herkesindir. Kimse kimseye minnet etmesin. Burası sanki Kürt toprağıdır da, Kürtler Türklere içlerinde yaşama nimeti, imkanı, fırsatı vermiş olmadıkları gibi, bu vatan yine sanki Türk toprağıdır da, Türkler Kürtlere içlerinde yaşama nimeti, imkanı, fırsatı vermiş değildir.

Yok böyle bir şey!

Bu vatan Allah’ındır ve bugün emanet olarak bu ülkede yaşayan her ırktan her insana ihsan etmiştir. Bu toprağına teri, emeğı ve kanı sinmiştir burada yaşayanların. Kimse kimseyi babasının çiftliğinden kovar gibi kovma hakkına sahip değildir.

Yıllardır hem sistem, hem de kendini bir şey zanneden kimi zavallılar, “ya bizim gibi düşün ve yaşa, ya da bu ülkeyi terk et, İran’a, Arabistan’a, Cezayir’e, Malezyaya’ya git” deme saçmalığını sürdürdüler kimi vatandaşlara. Bu hakkı kim verdi kendilerine? Sonra ne geçti ellerine? Kin ve nefretten başka ne kazandılar?

Başta siyasi partiler ve siyasetçiler olmak üzere, bütün aydınlar, alimler, yazarlar, çizerler, hocalar, şeyhler, STK’lar, kısacası akli başında herkesin, ama herkesin bu yangını söndürmek ve bir daha da çıkmamasını sağlamak için elinden geleni esirgememesi gerekir. Fırsat varken bu yapılmalıdır.

Yoksa çıkan fitne ateşinde sadece zalimler yanmaz, “kurunun yanında yaş da yanar.”¹

Sistem Ve Terör

Son günlerde terör neden bu kadar tırmandı ve bu hızlı ve sert yükseliş ne zamana kadar devam eder?

Bunu da yaşayarak öğrendik artık. Terör olaylarının yükseldiği ve düştüğü dönemlerin bir istatistiğini yapsak, terörün hangi durumlarda yükseldiğini net görebiliriz.

Ülkede her ne zaman millet yararına bir iş yapılırsa, terör azıyor. Biz de başımızın derdine düşerek o faydalı işi ya unutuyoruz, ya da paketleyip başka bir bahar havale ediyoruz. Bunu kaç kere yaşadık, biliyorsunuz.

Mesela Anayasa değişikliği, başörtüsü yasağının kalkması, İmam Hatiplerin mağduriyetinin giderilmesi, cumhurbaşkanını halkın seçmesi vb. referandumlar... hep terörün azdığı zamanlardır. Öyle sanırsınız ki dağdaki eşkıya sistemin emrindedir ve istediği zaman ona terör eşitirir.

Terörün yükseldiği gerçek kadar sebebi de apaçık ortada artık. Bazı örnekler verelim isterseniz. Geçmiş günlerde bazı gazetelere şu haber düştü: “PKK, referanduma kadar eylem yapma kararı almış.

¹ “Bir de öyle bir fitneden sakının ki o, içinizden sadece zulmedenlere erişmekle kalmaz (umuma sirayet ve hepsini perişan eder). Biliniz ki, Allah'ın azabı şiddetlidir.” (Enfal, 25.)

Son bir ayda artış gösteren terörün altından demokratikleşme adımlarını engelleme çabası çıktı. Emniyet İstihbarat'ın raporuna göre PKK, 1 Haziran'dan başlayarak referanduma kadar saldırıları yoğunlaştırma kararı aldı. Hedefte askerin yanı sıra polisin olduğunu tespit eden Emniyet, bütün birimleri alâma geçirdi.

Türkiye, tarihinin en önemli reformlarından birini hayata geçirmeye hazırlanırken, artan terör olayları gündemi değiştirdi. Başta yargı reformu olmak üzere toplumun bütün kesimlerini ilgilendiren anayasa paketi, referandumdan önce terör engeliyle karşılaştı. PKK'nın, 1 Haziran 2010 tarihi itibarıyla aldığı 'eylemsellik' kararının da anayasa değişikliğiyle ilgili olduğu ortaya çıktı. Emniyet İstihbarat, 12 Eylül 2010'da yapılacak referanduma doğru örgütün eylemleri tırmandıracağını rapor etti.

...Raporda, terör örgütünün polisi neden hedef seçtiği ise özetle şöyle açıklandı: Şehir merkezlerinde polis helikopter ve jet ile bomba gibi ağır silahları kullanamayacağı için terör örgütü bir eylem sonrasında daha az zayıyla kaçabileceğini hesaplıyor.

Raporda, 1 Temmuz-10 Ağustos tarihleri arasında eylemlerini tırmandırmayı hedefleyen örgütün polisin yanı sıra AK Parti binaları, doğalgaz boru hatları, tren yolları ile trafolarla da bombalı saldırılar planladığı bildirildi. Terör örgütü PKK'nın hedef aldığı birimlerde güvenlik tedbirlerinin üst seviyeye çıkarılması istenirken, polis ekiplerinin şüpheli durumlara karşı

daha dikkatli olması talimatı verildi. Çok gizli raporda istihbarat faaliyetlerine de ağırlık verilmesi istendi.”¹

Şu anda hem referanduma sunulan, hem de Anayasa Mahkemesi’nde olan Anayasa değişikliği ile ilgili kanunlar daha görüşülürken, daha mecliste iken, evet daha o zaman burada yazmıştık, “Dikkat Karakol Baskını Olabilir”.

Şöyle demiştik o yazımızda: “Allah korusun, bugünlerde karakol baskınları olabilir. Toplu halde üçyüz kişi, beşyüz kişi sınırlardan geçebilir. Sınırlarda hükümetin tahsisat ayırmadığı için baraka gibi olan karakollardaki (!) yavrularımız teröristlerin hedefi olabilir.

Dikkat, bu günlerde şehirler de tehlikeli olabilir. Toplu taşıma alanları, iş merkezleri bombalarla sarsılabilir.

Dikkat, yine şehit cenazeleri, yine şehit yakını olmayan, kim idiği bellisiz insanların hükümet aleyhine sloganları ile kaldırılabilir. Acılı insanların göz yaşları ile kimi provokatörlerin terleri dökülebilir şehrin sokaklarında. Gerçi emniyet tedbirini almıştır ama biz yine de hatırlatalım.

Niye böyle söylüyorum? Bir bildiğim, duyduğum mu var?

Yok doğrusu. Sadece tecrübelerim var.

¹ <http://www.zaman.com.tr/haber.do?haberno=999752&title=ppk-referanduma-kadar-eylem-yapma-karari-almis>

Bu ülkede ne zaman halkın yararına bir iş yapılsa, meclisten millet iradesini hakim kılacak bir yasa tasarısı geçse, jakoben elitlerin kanunsuz baskılarını bitirici, bürokrasinin halk iktidarını boğan yetkileri azıcık kısılrsa, atanmışların seçilmişlere sorumluluğunu bildirici bir düzenleme yağılsa, başörtüsü yasağı ya da imam hatiplerin mağduriyeti konuşulsa, bakarsınız birden terör yükselir, bir meşhura suikast düzenlenir, bombalar patlar, cenazeler sloganlarla kaldırılır, emekli paşalar televizyonlara doluşarak konuşmalar yapar, malum medya meydanı gümbür gümbür inletir.

Bu arada yapılacak hayırlı işler de bu toz duman içinde kaybolur gider.

Geriye bakın bir, yoklayın hafızanızı, hak vereceksinizdir sözlerimize.”¹

Bu son cümleyi şöyle değiştiresek ne değişir: “Şu yaşananlara bakın bir, hak vereceksinizdir sözlerimize.”

Yine bu konuyla alakalı tahminlerimizin doğru çıkması karşısında bir yazımızda şöyle demiştik: “Kimse “kahin misin?” demesin. Bu ülkede ileriye tahmin için kahin olmaya gerek yok. Çünkü geri zekalı senaristler yeni bir senaryo yazmıyorlar. Aynı filmi izliyoruz sürekli.”

Şimdi birileri çıkar da “referandum ertelensin” veya “iptal edilsin” derse, PKK, Ergenekon veya bilmem ne terör

¹http://www.habervaktim.com/yazar/23009/dikkat_karakol_baskini_olabilir.html

örgütünün bilerek veya bilmeyerek ağız olduğunu, onların ekmeğine yağ sürdüğünü söylersek, haksızlık mı yapmış oluruz?

Hayır! Hatta insanın daha fazlasını diyesi geliyor...

Terör haksızlık ve hukuksuzluktan beslendi. O bataklığı hukuk ve adaletle kurutmalıyız. Yoksa bataklık orda dururken sivrisinek avcılığı bir şey kazandırmaz ülkeye. OHAL istemek de bataklığa su taşımaktan başka bir şey değildir.

Evet, hak, hukuk, adalet ve eşitlik. Ama herkese! Bu zamana kadar olduğu gibi sadece üstünlere ve seçkinlere değil, bu sefer herkese!

Şimdilerde de yeni bir anayasa çalışması var gündemde. Sistem baştan sona değişebilir. İşte bu yüzden korkuyorum. Yakın tarih gözümün önüne geliyor. Acaba diyorum. Tedbir gerek diyorum. Benim bu düşüncelerimi bu işin uzman görevlileri de biliyor ama, yine de ben dikkat çekeyim diyorum.

Aman dikkat, oyuna gelmeyelim. Teröre pirim vermeyelim. Serinkanlı tartışalım düşüncelerimizi. Eleştirilerimizi hakaret etmeden ölçülü yapalım. İtidali elden bırakmayalım, dengeyi kaybetmeyelim. Bu ülkede “benden sonrası tufan” diyen çok yetkili veya etkili var. Çıkarları için üçe beşe bakmayacak canavarlar yetiştirmişiz zamanında. Faili meçhul cinayetler ülkesiyiz. Sağımızdan solumuzdan akan giden insanlar arasında kim bilir ne kiralık katiller var, kendini vatan kurtaran aslan sanan salaklar var, bilsek tedbir alırız, bilsek anlatırız, bilsek bir şeyler yaparız. Ama bilemiyoruz işte.

Ogün Samast'ı yolda görseydiniz tanır mıydınız Hırank Dink'i vurmadan bir saat önce? İsterseniz çok öncelere gidiniz ve Ağca'yı düşününüz mesela? Muammer Aksoy, Uğur Mumcu, Bahriye Üçok suikastlarından bir hafta önce gündem neydi mesela?

O yüzden "dikkat, karakol baskınları olabilir. Toplu halde üçyüz kişi, beşyüz kişi sınırlardan geçebilir. Sınırlarda hükümetin tahsisat ayırmadığı için baraka gibi olan karakollardaki (!) yavrularımız teröristlerin hedefi olabilir. Dikkat, bu günlerde şehirler de tehlikeli olabilir. Toplu taşıma alanları, iş merkezleri bombalarla sarsılabilir" diyoruz. "Allah göstermesin"dir duamız elbette. Ama burası Türkiye!"

Evet, burası Türkiye, Allah da gösteriyor, ama görene ve ders alana!

Vampir Kana Doymaz

Kanla beslenen bir sistem var karşımızda. Gündemi saptırmak, halkı korkutmak, siyasetçileri sindirmek, aydınları korkutmak için yapmayacağı yoktur.

Bir önceki yazımızda Aktütün Karakolu baskınındaki akıl almaz işleri gündeme getirmiştik. Bir gazeteci yazıyor: "Devletin üç farklı istihbarat birimi, bizim duyduğumuz gibi "bir şeyler olacak" şeklinde de değil, adı sanı ile, basılacak karakolun da ismini vererek gerekli makamları uyarılmışlar. Kanaatimizce, verdikleri istihbaratın yeterli ciddiyetle ele alınmadığını düşündüklerinden olacak, açıkça olmasa da, "bir şeyler olacak"

bilgisini, en azından tarihe not düşmek için basında güvendikleri isimlere de fısıldadılar.

Bizlere sızan, "buralara dikkat edin! Çok pis işler dönüyor!" fısıltılarının aslında vatansever vicdan sahibi devlet görevlilerinin çaresiz çılgınlıkları olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyoruz."

Sızan bu bilgideki şu not çok önemli: "buralara dikkat edin! Çok pis işler dönüyor!"

Biz de sormuştuk yazdığımız köşemizde: "Pis işler" ne demek?

Bu insan zihnine bir sürü çok kötü şeyler çağrıştırıyor. Birileri ucuz politikalar üretmek için kan mı istiyor? Kendince bu vampir gibi kanla beslenen bu bozuk düzeni korumak için, neresinden tutsan elinde kalan bu köhne sistemi korumak için birileri, "ortam kıvama gelsin" mi diyor?

12 Eylül'den önce de onca kan "ortam ihtilal kıvamına gelsin" diye akıtılmıştı. Seyirci kalınmıştı mahsustan. Bunu için içindekiler dillendirmişti sonradan.

12 Mart'ta da aynı filmi gördük. Bunların çok daha çirkin ve acemisini 28 Şubatta yaşadık.

Duyduğumuza ve okuduğumuza göre 27 Mayıs darbesi de böyle oynanmış...

Neler oluyor? Yine mi benzer senaryolarla karşı karşıyayız?

Meclis açılıyor; asker gelmiyor, yargı gelmiyor. Ama devletin her kademesi askerin ve yargının her törenine gidiyor. Hatta bazen hakaret yemeyi bile sineye çekerek. Bu nasıl bir iştir böyle?

Yargı, milli iradeye karşı naralar atıyor. Üniversiteler milli iradeyi tanımıyor. TÜSİAD kendini hükümet sanıyor. Çeteler her yere sızmış. Medya nerde bir kaos varsa oradan canlı yayın yapıyor. Adam yerine koyup beğendiğimiz oda başkanı R. H. gibiler, değil kendilerine, arkadaşlarına yargıdan davet geldiğinde, yargıyı değil, hükümeti hedef alarak yeri göğü inletiyor. Taşeron terör örgütleri parayı kim verirse ideolojisine bakmadan ortalığı kana buluyor. Milliyetçilik ve ulusalcılık adı altında milletle açıkça savaşıyor. Bunlar vahim olaylar...

Bu arada PKK da vuruyor. Ama onun hakkında da bir sürü yayın yapılıyor: PKK derin devletin emrinde kuruldu ve yine onun emrinde çalışıyor. Öcalan da görevli biri. Bazı rütbeli askerlerle daime görüşmeler yapmışlar. Öcalan belli şartlarla bizzat kendisi Türkiye'ye teslim olmak istemiş. Detaylar insanın aklını alıyor...

Evet, şu sorular can yakıyor: neden böyle bol ölümlü eylemler, hükümetlerin çok önemli icraatları öncesinde oluyor?

Sahi neden?

Sonuçta millette bir güven bunalımı başlıyor ve soruyor:
“Biz kime güveneceğiz?”

Yine geliyoruz iktidardaki hükümete; işinizi yapın Allah aşkına. Şu vampirin işini bitirin. Şu ahtapotun kollarını kesin artık. Siz de havale etmeyin birilerine bizi. Ne istediğimizi biliyorsunuz. Sizden özgürlük ve güven istiyoruz. Barış ve huzur istiyoruz. Sosyal adalet, gelir dengesi ve hukukun üstünlüğünü istiyoruz. Milli değerlerimize bağlı bir eğitim ve öğretim istiyoruz. Yaşamak istiyoruz kendi medeniyetimizce...

Çok şey mi bunlar?

Değildir elbet. Ama bunu yapmazsanız, en çok da sizin başınıza çorap örülecektir, bunu bilmiyor olamazsınız. Menderes’i bilmiyor olamazsınız. Demirel’in altı kere keyfinden gitmediğini bilmiyor olamazsınız. Hadi geçmişi bir kenara bırakalım, son seçime nasıl bir ortamla girdiniz, bunu siz yaşadınız.

Tevekkül ve teslimiyet, kul kendine düşeni yaptıktan sonra makbuldür. Değilse acizlik olur. Acziyet ise ayıplanacak bir durumdur.

Tamam, aynı gemide yaşıyoruz. Gemiyi delenleri durdurmak gerekir. Tamam, durdurayım derken, kavga ile dengesini bozarak alabora olmamasına da dikkat etmek gerekir. Tamam ihtiyat, tamam tedbir, tamam teenni, tamam sabır... Ama asla acziyet değil. Bunu görmek istiyoruz...

Tevekkül ile acziyet arasındaki ince çizgiyi gösterin bize. Ümit verin, kıvanç verin böylece. Verin ki mutmain olalım, huzur bulalım. Değilse, bizim tahammül gücümüz de tükeniyor maalesef. Hoş bir şey değildir bu... Hiç değil.

Ancak Bu Kadar Olur

Evet, “alçaklık ancak bu kadar olur” diyesi geliyor insanın olaylara bakıyor da.

İnsanın olduğu yerde çürükler de olacaktır elbette. Ve bu çürükler her meslekte de bulunur. Sözgelimi kendi mesleğim ilahiyatçıları düşünelim, “horozdan da kurban olur” diyenler gibi çürüklerimiz vardır mesela.

Başörtülü hastaya bakmayan doktora ne dersiniz?

Mafya ile yemek yiyen, suç örgütü mensuplarıyla toplantı yapan hukukçular, başörtülü öğrencilerini derse almayan eğitimciler, vatandaşı tokatlayan yöneticiler, içeri aldıklarını işkence ile mahveden emniyetçiler vs. vs. bir sürü çürük elmalardan söz edebilirsiniz.

Acaba asker içinde de çürük elmalar olur mu?

Cevabı basit; madem asker de insandır, öyle ise orda da çürükler olur. Darbe yapmaktan tutun da yargısız adam öldüren, işkence eden, yolsuzluk yapan, disiplinsizlikle işten atılan bir sürü çürük elmalar orada da bulunabilir.

Bu tesbit, ordunun geneline bir hakaret, onu gözden düşürme değildir herhalde. Tıpkı ilahiyatçılar, eğitimciler, hukukçular ve doktorlarda olduğu gibi. Bunlar olağan işlerdir. Önemli olan yüzdesi. Yeter ki çürükler makul bir oranda kalsınlar.

Ama “çürükler” dediğimiz bir kesim bunları bilinçli bir şekilde ve örgütlü olarak yapıyorsa ve amaç sistemi halktan korumaksa (!) o zaman bu başka bir şeydir. Bu o zaman topluma karşı toplanmış bir suç örgütüdür. Bunu sistem derin yapılanmasıyla bizzat yapmışsa, işte ortada çok ciddi bir durum, hatta korkunç bir vaziyet var demektir.

Şimdi size bir iki gerçek çürük olma iddialarını yansıtalım:

“Güneydoğu'da bizimkiler postu deldirmesin. Buna yönelik önlemleri alın. Tayin dairesi mutlaka elimizde olmalı. Cepheye o namussuzları sürün. Kadrolaşma çok önemli. Çevik Paşa'nın yerine bizden akıllı biri olsaydı, Karadayı sünepesinin daha verimli olmasını sağlardık. Burası çok önemli. Genelkurmay başkanı senden olmazsa bile ona sahip olarak kullanabilirsin. Ama olmadı.”

İddiaya göre bu çirkin sözleri kim mi söylemiş?

İddialara göre 28 Şubat döneminin Genelkurmay Harekat Dairesi Başkanı Çetin Doğan.¹

¹ http://www.habervaktim.com/haber/84701/pasaya_bak_pasaya.html

Cepheye sürülecek “o namussuzlar” da “Sünniler” oluyor habere göre. Kendisinin ne olduğu da haberde malum.

Bir gün Mehtap TV deki “Açı” programında canlı yayında Hasan Köni, “Artık herkes biliyor ve soruyor canım, saklamaya gerek yok” dediği soruları halk gerçekten de sorup duruyordu:

“Neden PKK teröründe hep ayağı şalvarlı ve başı örtülü anaların çocukları şehit oluyor? Neden bir zenginin, bir üst düzey bürokratın, millet vekilinin, generalin çocuğu şehit olmuyor? Neden büyük şehirlerin zengin mahallelerinden şehit cenazesi kalkmıyor? Neden hep kırsal kesimlerden ve küçük şehirlerden kalkıyor bu cenazeler? Acaba bunlar seçilerek mi ön saflara sürülüyor?...”

Artık bu sözler üzerine aklımıza fişlemeler ve bilgisayar marifetleri gelmiyor değil. Malum, BÇG adıyla askerin fişlemeleri ayyuka çıkmıştı. Her neferin ana babası da biliniyordu.

Bunları bilenler herhalde: “Hımmm! Demek dindar insanlar özellikle seçiliyor. Bir taşla iki kuş vuruluyor yani. Ölürse, nasıl olsa irticacı, yobaz, cumhuriyet düşmanı bir gerici ölecek, kayıp sayılmaz mı demek isteniyor acaba?” diye düşünüyordurdır. Halk arasında yaygın bir fısıltıdır bu maalesef.

Acaba böyle şeyler gerçekten de olabilir mi?

Ben bilemem. Nerden bilebilirim ki? Ama inkar da edemem.

Bunlar korkunç düşünceler ve iddialar. “Acaba?” diye düşünmek bile tüyleri diken diken ediyor. Bir komutan, elindeki asker evladına bunu yapabilir mi? Akıl mantık almıyor. Sanırım bunu yapmazlar. Askerlik tabiatına ters düşüyor bu. Böyle şeyler mızrak gibidir, çuvala sığmaz, batar adama. Üstelik bunun gerçekleştiği bir bilirse, askere gidecek adam bulunmaz, bulunanlar da itaat altına zor alınırlar...

Korgeneral Çetin Doğan'ın sözleri şöyle devam ediyor:

“Din, bizim için, bizim için derken aklına ne gelirse gelsin, her şeyi kastediyorum, zararlıdır. Bizden olan birlik komutanları, yoksa laik komutanlar sıkıştırılmalı, çokça eğlence düzenlenmeli. Dansöz, Rus revüsü ne bulursanız getirin. İçkiyi zorlayın. Din ve milliyetçilik duygusunun nasıl zayıflatılacağı, nasıl yok edileceği açık. Bunları uygulayın. Okullara da öğrencilerle kız arkadaşlıklarını teşvik edin. Yapabiliyorsanız Osmanlı hayranlığını kırın. Türklerin üstün bir ulus olduğu safatasını yıkın. Özellikle, cinsel konularda sınırları zorlayın. Bu konu insan zaafının başında gelir. Hanımlarımız aile gezmelerinde, eğlencelerde dekolte giysin. Hanımlarımız diğerlerinin hanımlarını açık giymeye teşvik etsin. Yetişmiş kızlar için de bu geçerlidir. Felsefe dersleri önemli. Bu dersler bizim için kurtarıcıdır.”

Askerlik yapanlar bilir, askerlikte zaman zaman eğlenceler olur. Bizim zamanımızda buna “aç aç” derlerdi. Çırılçıplak soyunan dansözlerden bahsedilirdi. Bunlar, evlerinden uzakta yaşayan yirmi küsur yaşlarındaki genç askerlere izlettirilirdi. İsteyenler giderdi ama, gitmeyeler de

manevi baskı altındaydı. Program sonrası günlerce bu rezaletler konuşulur ve düzenleyen yetkililer daha sonra neler yapmışlar vs. gibi bazı detaylar anlatılırdı. Film de oynatılırdı ve de alenen erotik filimler de olurdu bunlar arasında. Müstehcen afişlerini gelip geçerken görürdük.

Bunlar sorun olmazdı ama bizim namazlarımız, özellikle de Cuma namazlarımız sorun olurdu. Ya kısmen izin verirler, yada “askerlik de bir ibadettir” fetvasıyla (!) izin vermezlerdi.

Bir gün bir hırsızlık olayı yüzünden arama yapıyorlardı. “Herkes ceplerini önüne boşaltsın” denince ben de cebimdeki naylon seccademi, takkemi, tesbihimi önüme serince epey gülmüşlerdi.

Askerden “irticai faaliyetler” yüzünden atılanlar da malum. Bütün bunlarla beraber yukarıda yazılan yayınlar, fısıltılar, üstelik Ergenekon, üstelik pimi çekilmiş bomba haberleri, üstelik “bizim mayınların” can alması, BBG gibi gözetlenen karakolların yüzlerce PKK lıarca basılması, bizi derin derin düşündürüyor.

Evet, asker şeffaf olmalı. İddiaları açık seçik bir dille ve net delillerle aydınlatmalı. Verdiği deliller de bir gün sonra çürütülmemeli. Bu tür endişeler zihinlerde asla yer etmemeli.

Değilse, güven duyulmayan bir ordu memleketin hayrına olmaz. Bunun kimseye bir yararı da olmaz. Ama bunu önce asker bilmeli ve gereğini yapmalı.

Evet, ordu milletin ordusudur ve milletin bağından çıktığı gibi onun dinini, imanını, erdem ve faziletlerini, örf ve adetlerini yaşatmalı ve çok güçlü olmalıdır.

Böyle olması bizim olduğu kadar, dünyanın da hayrınadır. Ama her şeyden evvel kendilerinin de hayrınadır elbette.

Dört Yol Gözümüzü Açmalı

Günlerdir Türk ve Kürt vatandaşların birbirine saldırmak için toplandığı, güvenlik güçlerinin kente zor hakim olduğu, iş yerlerinin tahrip edildiği, ortalığın savaş alanına döndüğü Dört Yol olayları gözümüzü açmalı ve sormalıyız: “Kim bu provokatörler?”

Açmalı ki yeni Sivaslar, Kahramanmaraş’lar, Çorumlar vs. yaşanmasın.

O zaman da bahane bir 12 Eylül darbesine zemin oluşturmaktı. O zamanda yapılanlar da çok çok kötüydü elbette. Fakat şimdi ortam barut fıçısı, Allah bizi büyük yangınlardan korusun. Eğer korkulan olursa 12 Eylül Darbesi’nden bin beter olur. Belki de ne devlet kalır, ne millet...

Dört Yol’un sisleri dağılınca altından dumanlı havayı seven kurtlar çıkıyor yavaş yavaş. İçişleri Bakanı açıklama yapıyor: “Olay görüldüğü gibi yalın değil, tahrik ve teşvik edenler var.”

Yine bu işin uzmanlarından Yüksekova çetesini aydınlatan emekli Jandarma İstihbaratçı Hüseyin Oğuz, Hatay

Dört yol'da yaşananları değerlendirmiş. Olayları "Bugün"e değerlendiren Oğuz, 4 polisimizin şehit olduğu eylemde kullanılan aracın sahibi olan ve JİTEM'in haber elemanı çıkan MHP'li Meclis Üyesi Bestami Kılınç'ın açıklamalarının 'yalan' olduğunu söyledi. Eylemde PKK'nın adının gündeme geldiğini hatırlatan Oğuz, detaylı bir inceleme sonucunda Şemdinli'deki gibi derin bir yapının ortaya çıkacağını savundu.

Nitekim aynı şahsın olay öncesi ve sonrası yaşadığı trafik çok dikkat çekici.

Doğu ve Güneydoğu'da 11 yıl boyunca Jandarma istihbarat elemanı olarak görev yapan emekli Jandarma İstihbarat Astsubay Hüseyin Oğuz, Kılınç'ın örgüt tarafından kaçırıldığına inanmadığını söyledi. Gerekçesini de şöyle açıkladı:

"PKK seni kaçırarak ve sağ bırakacak. Mantık almaz. Terör örgütü zaten böyle kilit kişileri kaçırdığı zaman alır alacağını, sonra kafasına sıkarak bırakır. Çünkü bu bir partinin elemanını infaz etmeleri örgüt içinde çok sansasyonel bir eylem olur."¹

Gerekçeleri de önemli: "Olumsuz bir hadise var ortada. İstihbarat elamanları haber elemanları ile rasgele böyle dağda, PKK'nın dibinde görüşmez. Olur mu öyle şey? Ben örgütün kaçırdığına inanmıyorum. Sahte ve gerçek JİTEM'i vurgulamaya çalışıyorum. İstihbaratının gerçeğinin dışında bu tür hadiseleri deşifre etmek lazım.

¹http://www.habervaktim.com/haber/134687/dortyolda_semdinli_benz_eri_yapilanma.html

Ayrıca o uzman çavuş olayı da soruşturulursa Şemdinli benzeri bir yapı ortaya çıkacaktır. Yani şimdi herkes PKK diyor ama yasadışı derin yapılar da çıkabilir. Derin devlet değil yapılar. Bu yapı delinmediği sürece de karanlıkların aydınlanması mümkün değil.²

Şemdinli’de de bir büyük Provokasyon halkın dikkatiyle önlenmişti ama arkasından yaşananlar, o yapılmak istenip de yapılamayandan daha az etkili değildi.

Bunlara bakarak Dört Yol’da Allah bizi korudu diyoruz. Çünkü iddialar bundan sonra daha da korkunç bir hal alıyor. Dört Yol’daki olaylarda, Madımak Oteli yangını benzeri bir planın hedeflendiği iddia ediliyor. Star Gazetesi’nde yazılan istihbarat birimlerinin raporunda yer alan çarpıcı iddialar şöyle:

“Olaylarda BDP ilçe başkanlığı binası yakılmıştı. Polis MHP’li belediyeye ait itfaiye ekibini çağırdı. Ancak, itfaiye ekibi, yangını söndürmeden ve üstelik zafer işareti yaparak olay yerinden ayrıldı.

Emniyet görevlileri, itfaiyenin tutumu hakkında bilgi verdiği Dört Yol Cumhuriyet Savcısı’ndan şu cevabı aldı: “Slogan atan BDP’lilere herhangi bir şey yapamıyorsunuz, bunlara da yapmaya gerek yok.”

² A.y.

Cumhuriyet Savcılığı, 30 gözaltıyla birlikte tansiyon biraz da olsa düşmüşken, Emniyet'ten şüphelilerin serbest bırakılmasını istedi.

BDP'nin geçmiş ziyaretlerinden önce de "Leyla Zana gelecekmiş" söylentisinin yayıldığı ortaya çıktı.

Eylemcilerin hedefinde Güneydoğulu vatandaşlar gibi AK Parti'lilerin de işyerleri bulunuyordu. Bugün" (a.y.)

Oysa olayda "yakalandı" denilenler yakalanmamışlar, polisleri görünce kendileri durmuşlar. Orda bir olay da olmamış. Yaralanan kişi de Emniyet bahçesinde sivil kılıklı adamlarca yaralanmış. Ama bunlar "katil PKK'lılar" diye duyurulmuş...

Yani olayın içinde ne ararsan var: gizli açık derin yapılanmalar ve kandırılmış, kışkırtılmış malum bir öfkeli kitle. Sonrası malum, elleri kurt başlı gençler yine malum sloganlarla sokakları birbirine katıyor.

Burada açıkça MHP ve ülkücüleri kışkırtarak olaylara sokmak isteyen bir gurup provokatör var.

Kim bunlar?

Ve daha başka bir sürü sorular...

“Allah” Diyerek Provokasyon

Şimdi o soruları sormanın sırasıdır: MHP’den istifa eden Kılınç’ın durumu gittikçe derinleşiyor. Acaba bu durumda tek başına mı hareket ediyordu? Bu olaylara katılanlar gerçekten MHP ve ülkücüler mi?

Değilse bu görüntüyü kim, neden veriyor? Neden en önde onlar gösterilmek isteniyor? Neden ve nasıl yaşları otuzun altında bir sürü çor çocuk toplanmış oraya? Telefon muhaberatı doğru mu? Altında kimler var? Onları yönlendiren tahrikçinin durumu da bir hayli ilginç?

MHP bu gibi olaylarda anında “bu gençler bizden değil” diye bir açıklama yapmalı. Yoksa zihinlerde kuşku uyanması kaçınılmazdır: Hani sokaklarda olmayacaklardı? Hani bir daha devlete jandarma polis olmayacaklardı? Hani 12 Eylül darbesinde dilleri yanmıştı?

Bu arada MHP ve Devlet Bahçeli’ye üslup bakımından bir özeleştiri düşmez mi? Kin, nefret, öfke ve kışkırtma dolu bu uygunsuz söylem kendilerine de fayda vermiyor.

Bilakis MHP’nin: “Bu işler bize rahat yıkılır, töhmet altında kalırız, biz biraz geride duralım, zaten 12 Eylül darbesi öncesi olaylarda devletin polisi, jandarması varken biz müdahale ettiğimize pişman olmuştuk. Aynı hataya tekrar düşmeyelim” demeleri gerekir. Üç kuruşluk oy için ülkeyi yakacak ateşe sebep olmak elbette vicdanlara sığmaz. Devlet

Bahçeli “sokaklarda olmayacağız” diye beyanatlar veriyor. Bu doğru ve sevindirici bir durumdur.

Meselenin püf noktası da şu soruda: Peki MHP ve ülkücüler bu işte yoksa, sokaktaki o görüntüler kimin işi? Kimdi onlar? Nasıl bir tiyatro oynanıyor?

Anlaşıyor ki MHP ve Ülkücüler üstünden bir provokasyon var. Bu kışkırtmayı elbirliği ile çözmemiz gerekir.

Güneydoğulu vatandaşların ve AK Parti'lilerin işyerlerini yakmanın, dinle, imanla, akılla, mantıkla, memleket sevgisi, komşuluk, vatandaşlık ve siyasetle bir açıklaması olabilir mi?

Asla!

Hem de bunu “Ya Allah, bismillah, Allahu ekber” diyerek yapmak? Bu göstere göstere oyun oynamaktır.

Kim bu ajan provokatörler?

Hem Allah Teâlâ'nın haram kıldığı ırkçılığı yapacak, ev, işyeri, araba yakacak, Müslüman kardeşlerinin canına ve malına haksız yere saldıracaksın, hem de bunu “Ya Allah, bismillah, Allahu ekber” diyerek yapacaksın?

Nedir bu? Dinle, imanla, kitapla, Allah Teâlâ ile alay etmek mi?

Olmaz öyle şey! Kimse yüce din duygularını ve Allah Teâlâ'nın aziz adını eşkıyalığını alet etmesin.

Fıkıh kitaplarının “elfaz-ı küfür” bahsinde “İnsan içki içerken ‘bismillah’ derse kafir olur” diye yazar. Çünkü burada alay ve istihza vardır. Çünkü içki içen bir Müslüman onun haram olduğunu bilir. Buna rağmen iyi bir şey yapıyormuş gibi içerken “bismillah” derse, alaydan başka ne anlama gelir?

Doğuda veya batıda devlet ve milletin canına, malına kasteden bu provokatörlerin, acaba bu esnada Müslümanlık veya kafirlikten hangisine daha yakın olduğu hakkında bir fikirleri var mıdır?

Ya da şöyle soralım, bunu yapanların bir din kaygısı var mıdır?

Neden ortalığı ateşe verirken “ALLAH” diyorlar?

Bu işin Allah ile alâkası ne?

Alaka malaka yok. Bu açık bir istismardır. Bunu anlamak gerekir. Bunu anlamamak için ahmak olmak gerekir. Onlar da milleti ahmak yerine koyuyorlar zaten.

Oysa asıl ahmaklar, milleti kandırdıklarını zanneden zavallı kandırılmışlardır.

Fakat başına bunca badire gelmiş ve yakın zamanlarda bunca tehlikeler atlatmış şu mazlum ama tecrübeli milleti kandırmak artık o kadar da kolay olmayacaktır inşallah.

Tekrarından ötürü artık kabak tadı veren aynı senaryoyu benzeri kötü oyuncularla tekrar tekrar sahneye koymak, millete gına getirtti. Şimdi herkes “biz bu filmi çok gördük” diyor.

Hadi artık milletçe Sevgili Peygamber Efendimizin (s.a.v) “bir yılan deliğinden iki kere sokulmaz” dediği kâmil mü’minlerden olalım inşallah!

Patlayan Bombalar

Sağda solda bombalar patlıyor. İnsan ölüyor, yaralanıyor, iş yerleri tahrip oluyor, mallar zayı oluyor, yüreklere korku düşüyor...

Kim koyuyor bu bombaları?

Bilinmiyor değil aslında. Sağlı sollu yumruk yiyoruz. Sağda ahtapot, solda onun bir kolu. Ama hangi kolu? Bunu bilemeyebiliriz, o kadar çok kolu var ki!

Bazılarını PKK üsleniyor. Bazılarını da yapmadığı halde üstlenmiş olabilir. O akrep yuvası da zaten bir bütün halinde değil. Maşaları tutan eller çok farklı yani.

Biz esas şuna bakalım; bomba ne yapar?

Bilinmiyor değildi aslında. Ama felaket yaşandı, görüldü işte. Bomba nasıl bir etki yapar ülkede?

Bilinmiyor değildi, görüyorsunuz hala panik var, tedirginlik var, kin ve nefret var...

Ama bir şey daha var: konuşmalar, yazışmalar, yorumlar...

Ülke sorunlarını serinkanlı konuşamayışımız en acılı olumsuz yanlarımızdan biriydi yıllardır. “Dile vurdukları perçin yüzünden” “yüreklerin çatladığı” çok da ender olmayan ülkelerdeniz yıllar boyunca...

Fakat son zamanlarda bizde bir huy haline gelmiş bu müzmin durumumuzdan kurtulur gibiyiz. Düşüncelerimizi daha rahat konuşuyor, daha rahat yaşıyoruz. Bu yüzden daha rahatlamış, daha huzurlu, daha bilgili, daha özgür hissediyoruz kendimizi.

Düşünce ve onun ifadesinden rahatsız olanlar da yok değil. Ama daha azlar ve azalacaklar git gide. Böylece toplum olarak daha da iyi olacağız inşallah...

Vah Mehmetçğim Vah!

Darbe öncesi dönemlerde gördük, bir örgüt kendi adamını tasfiye etmek isterse önce onu öldürür, sonra da törenle cenazesini kaldırır ve intikam yeminleri içerdi. Güya onu hasımları öldürmüş de kendileri intikam alacaklar.

Ya da bir iki kişiyi kalabalık üzerine sürer, hakaret ve küfür ettirir, derken kavga çıkartır ve sonra “adamlarımızı dövdüler” diyerek olayları başlatırlardı.

Şimdi derin devletin veya sistemin ağababalarının istemediği bir hükümet var diyelim. Onu düşürmek istiyorlar

ama bu yasal yollardan olmuyor. Halk destek veriyor bu hükümete. Peki ne yapacak o zaman bunu yemek isteyenler?

Halk desteğini yok edecekler.

Nasıl?

Birçok yolu var bunun. Birisi de asker evlatlarımızın kanı dökülerek halkı hükümete karşı kıskırtmak ve soğutmak. Nasıl olacak bu?

Dedik ya, birçok yolu var bunun. İşte bir tanesi sahnede... Öyle bir oynarsınız ki herkes kahrolur.

Siz de benim gibi günlerdir kahroluyorsunuz değil mi?

Neydi haberlerde dakikalarca izlediğimiz o görüntüler?

Hani Genel Kurmay Başkanlığı dahil otuz küsur makamdan canlı izlenen o Heron çekimleri?

PKK denilen melunlar karşıdan geliyorlar. BBG evi gibi görünüyor her şey.

İyice yaklaşıyorlar.

Karakolu kuşatıp sarıyorlar. Mevzilerdeki Mehmetçiklere bomba atarak dışarı çıkmasını sağlıyorlar ve keklik gibi avlıyorlar.

Olayı Genel Kurmay Başkanlı ve otuz küsur makamdan canlı izliyor devletimiz. Ordu harekete geçmiyor. Uak kaldırmıyor. Helikopter göndermiyor.

Öyle seyrediyorlar...

Ve PKK'lılar Mehmetiklerimizi tek tek Şehit ediyor.

Hemen de gitmiyorlar.

Oturup dinleniyorlar.

İhtimal sigaralarını tttryorlar.

Sonra tuzak hazırlıyorlar yeni gelecek olanlara.

Ve sonra ağır ağır defolup gidiyorlar.

Bütün bunlar helikopterle yedi dakikalık uzaklıkta oluyor.

Ama imdat yok...

Ve o hainler bunu biliyor gibi yavaş yavaş hareket ediyor ve sonra kayboluyorlar gecenin karanlığında...

Günlerdir "olamaz böyle bir Şey" diyerek gözlerimiz Genel Kurmay Başkanlığı'na çevrildi. Bir yalanlama bekledik. "Bu bir kamera Őakası" olsun istedik.

Ama yalanlama gelmedi. Oysa bu saatinde yalanlanması gereken bir hadiseydi. Üstelik içerden doğrulayıcı fıslıtı haberler

de gelmeye başladı. İşte o zaman anladık ki bu iddia galiba doğru...

Bütün umutlarımız kırılınca bir çığlık bıçak gibi çıktı hançeremizden:

Vah Mehmetçğim vah!

Canlı olmasa da biz de seyrediyoruz: Kimi el bombası ile, kimi kurşunla şehit oluyor.

Kimisi de kan kaybından yavaş yavaş ölüyor gözleri yollarda, “ha şimdi gelirler asker arkadaşlarım, sık dişini” diyerek, göz göre göre...

Vah Mehmetçğim vah!

Gözün yollardaydı değil mi? “Devletim, ordum, uçağım, helikopterim yetişir şimdi” diyordun değil mi?

Hayır! Yetişmemişler.

“Dayan Mehmedim, geldik” dememişler.

Oturup seyretmişler.

Hangi önemli işleri vardı acaba?

Nerede ne için plan yapıyorlardı kim bilir?

Hepsi seyretmiş ölümlerinizi...

Şimdi de biz seyrediyoruz tv. ekranlarında...

Üstümüze başımıza ceset gibi suç yağıyor hala, utanıyoruz, sıkılıyoruz, af diliyoruz sizlerden...

Vah Mehmetçğim vah!

Gözümüzün önünde üstünüze roket atıyorlar, elimizden bir şey gelmiyor.

El bombası atıyorlar, göz göre göre parçalanıyorsunuz.

Gözlerimiz uçak bekliyor, helikopter bekliyor...

“Dayan şimdi imdada gelirlir” diyemiyoruz. Çünkü bu görüntüler bize çok sonra ulaşıyor. Biz seyrederken sizin işiniz çoktan bitmiş oluyor. Sizi çoktan gömmüş oluyoruz kara toprağa. Acınız yüreğimizde kalıyor. Oysa siz çoktan uçup gidiyorsunuz cennete. Bize oralardan bakıyorsunuz şimdi...

Ama bir şey var ki asla unutulmaz; sizi asıl komutanlarınız izliyordu canlı yayında. Siz onları baba gibi görüyordunuz, onların da sizi evlatları gibi görüyor olduğuna inanıyordunuz. Ama onlar, gördükleri, bildikleri halde imdadınıza gelmediler. Gelip sizi kurtarmadılar.

Birilerini de göndermediler. Havadan yedi dakikalık uzaktaydınız oysa. Hava açtı, uçaklar ve helikopterler hainleri gece gösteren aletlerle görebilir ve tek tek öldürebilirlerdi. Ama imdadınıza gelmediler.

Neden acaba?

Acaba onlar neden sadece izlediler sizi?

Sizin şehit edilmenizi?

Vah Mehmetçğim vah!

Vah ana kuzuları vah!

Vah babalarının koçları, kardeşlerin aslanları vah!

Asla affetmeyeceğiz bunun sorumlularını. Bu sorumlulardan sivil olsun asker olsun sizin hesabınızı sormayanları...

Bedduamız var eli yetişip de yardım etmeyenlere...

Bilerek yardıma gitmeyenlere...

Vah Mehmetçğim vah!

Artık askere nasıl göndereceğiz evlatlarımızı?

Nasıl güveneceğiz?

Nasıl güvende olacağız?

Bunlar acılı bir yüreğin feryadıdır. Maksadımız insanları ordudan soğutma suçunu işlemek değildir. Böyle bir şey olabilir mi? Ordusuz millet olur mu?

Maksadımız yetkililerden cevap almak, sorumluları tanımak, suç işleyenlerin cezasız kalmamalarını dile getirmek, orduya güveni sağlamaktır. Bunun için sorularımızın cevabını bulması gerekir.

Ama Genel Kurmay Başkanlığı hala susuyor! Bunu anlamıyoruz.

Geriye kahr dolu feryadımız kalıyor: Vah Mehmetçğim vah!

Otuz yıldır adam olup da bir yangını söndüremedik.

Seni o dağ başlarında kurda kuşa yem ettik.

Yazıklar olsun bize!

Vah Mehmetçğim vah!

Aradan Dört Yıl Geçince

Evet, aradan 4 yıl geçince bazı şeyler açığa çıkıyor. İşte herşey şu haberde gizli:

“Dağlıca baskınının üzerinden 4 yıl geçti. 12 Mehmetçğin şehit düştüğü saldırıyla ilgili ihmal ve ihanet iddiaları yargıya taşındı. Olayın yaşandığı dönemde yarbay rütbesiyle görev yapan Dağlıca komutanı Onur Dirik, çarpıcı iddialarda bulundu. Baskından üstlerini sorumlu tutan Dirik, "Saldırıdan 4 saat önce operasyon yapacaktık. Emir geldi, iptal ettik. Ardından baskın yedik." diyor.

Dağlıca 3. Motorlu Piyade Taburu, 21 Ekim 2007'de teröristlerin saldırısına uğradı. Baskında 12 asker şehit düştü, 8 asker de kaçırıldı. Saldırının üzerinden 4 yıl geçti. İhmal ve ihanet iddiaları yargıya taşındı. O günlerde adı en sık gündeme gelen isimlerden biri de o dönemin Dağlıca komutanı olan Yarbay Onur Dirik'ti. PKK'nın döşediği mayını eliyle imha etmesi için emir vererek Üsteğmen Çağlar Canbaz'ın ölümüne sebep olmaktan yargılanan Dirik, geçtiğimiz günlerde hapse mahkûm edildi. Ordudan atılan eski Dağlıca Komutanı'nın rütbeleri de söküldü.

Dağlıca saldırısını Zaman'a anlatan Dirik, kamuoyuna yansıyan bilgiler için "Buz dağının görünen kısmı." diyor ve bütün bildiklerini savcılara anlatmaya hazır olduğunu söylüyor. Baskından 28 gün önce teröristlerin olağanüstü hareketlilik içerisinde olduklarını tespit ettiklerini vurguluyor. Bunun üzerine tabur içinde özel bir bölük oluşturarak saldırıdan 4 saat öncesinde teröristlere baskın planladıklarını dile getiriyor. Ancak üst komutanların bu operasyonu iptal ederek, bölüğü teröristlerin bulunduğu bölgenin tersi bir istikamete yönlendirdiğini iddia ediyor. Dirik, görevine odaklanamaması konusunda da ilginç açıklamalar yapıyor: "Tabur Çukurca'dan Dağlıca'ya taşındığı günden beri inşaat işiyle meşgul edildim."

Yüksekova'ya bağlı Dağlıca köyünde bulunan 3. Motorlu Piyade Taburu, 21 Ekim 2007'de teröristlerin saldırısına uğradı. Hain eylemde 12 asker şehit düştü. Elini kolunu sallaya sallaya tabura kadar gelen PKK'lılar, 8 askeri de kaçırdı. İhmal ve ihanet iddiaları yargıya taşındı. Adı en sık gündeme gelenlerden biri de

baskın olduğunda Dağlıca komutanı olan Yarbay Onur Dirik'ti. Hakkında pek çok şey yazıldı. Onur Dirik, geçtiğimiz günlerde PKK'nın döşediği mayını eliyle imha etmesi için emir verdiği iddiasıyla Üsteğmen Çağlar Canbaz'ın ölümüne sebep olmaktan hapse mahkûm edildi. Albay rütbesindeyken ordudan atılan Onur Dirik, 'er' statüsüne düşürüldü. Dirik, Zaman'a Dağlıca saldırısına ilişkin çarpıcı iddialarda bulundu.

Onur Dirik, kamuoyuna yansıyan bilgilerin buz dağının görünen kısmı olduğunu anlatıyor. Baskınla ilgili tüm bildiklerini cumhuriyet savcılarına anlatmaya hazır olduğunu söylüyor. PKK'nın, Dağlıca taburu hakkında ciddi istihbarata sahip olduğuna dikkat çekiyor. Saldırı anında düğünde olduğu yönündeki iddiaların yalan ve iftira olduğunu söylüyor. Köydeki düğüne saldırıdan 36 saat önce gittiğini ve o gün personelin önemli bir kısmının izinli olmadığını da vurguluyor. Saldırıdan iki ay sonra taburda yapılan yılbaşı eğlencesini askerlere moral olması amacıyla düzenlediklerini belirten Dirik, o görüntülerin amacından saptırılmış bir şekilde servis edildiğini savunuyor. Saldırıya ilişkin hazırlanan idari tahkikat raporunun akıbetinden endişe duyduğunu belirtiyor. Birilerinin, kendisini itibarsızlaştırarak saldırıya ilişkin ihmalleri üzerine yıkmaya çalıştığını savunuyor. İşte Onur Dirik'in açıklamalarından bazı bölümler:

"Dağlıca saldırısı öncesinde ve sonrasında bazı olağanüstü gariplikler yaşandı. Bu yaşananlar askerlik tabiatına aykırı. Tabur, Çukurca'dan Dağlıca'ya taşındığı günden beri inşaat işiyle meşgul edildim. Bir müteahhidin yapması gereken

işler, sırf kaynak yokluğu bahane edilerek bize yaptırıldı. Alan hâkimiyeti kurmakla görevli taburun yaşadığı gelişmelere ilişkin cevaplandırılması gereken ciddi ve vahim noktaların olduğunu düşünmekteyim. Taburun muharebe etkinliği zaman içerisinde törpüledi. Ve sanki saldırıya karşı güçsüz hale getirilmek istendi. İnşaat malzemesi gelmeyen yere Kobra da gelmez. Bunu ben görüyorsam, terörist de görüyordur. Ancak yaşanan tüm bu olumsuzluklara rağmen teröristlerin varlık ve faaliyetlerine yönelik gerekli tedbirleri aldık."

"Saldırıdan 28 gün önce teröristlerin olağanüstü hareketlilik içerisinde olduklarını tespit ettik. Tabur içerisinde oluşturduğumuz özel bir bölükle saldırıdan 4 saat öncesinde operasyon planı yaptık. Operasyonun hedef ve istikametinde teröristlerin toplandıkları Oramar Tepe ve 2522 rakımlı tepe bölgeleri vardı. Ancak bu operasyon, başlamadan hemen önce üst komutanlıklar tarafından iptal edildi. Ve amaçlanan operasyonun tam tersi yönde, taburu bütünüyle boşaltacak mahiyette bir yol emniyet operasyonu emri verildi. Dağlıca'da yaşananlarla ilgili idari tahkikat dosyasına konulmak üzere ilgili makamlara takdim ettiğim çok kritik raporların emin ellerde muhafaza edildiğini ümit ediyorum. Çünkü bu raporlar Türkiye'nin yakın tarihine ışık tutacak mahiyettedir."¹

İşte olayla ilgili şehit yakınlarının sözleri:

¹http://www.ihlassondakika.com/gazete_baslik_detay.php?hd=414292&id=40373

"12 askerin şehit düştüğü 4 yıl önceki Dağlıca baskınıyla ilgili dönemin tabur komutanı Onur Dirik'in Zaman'a yaptığı açıklamalar, tartışmaları da beraberinde getirdi. Dirik'in, kendini savunurken, "Teröristlere operasyon planlamıştık. Ancak üstlerimiz operasyonu iptal edip, bölüğü ters istikamete yönlendirdi. Dört saat sonra da baskına uğradık." sözleri, soru işaretlerine yol açtı.

Daha önce saldırıyla ilgili suç duyurusunda bulunan şehit aileleri, savcılar, söz konusu iddiaları da araştırmaya davet etti. "Ortada ihmal ve ihanet olduğunu düşünüyordum." diyen şehit Asteğmen Mehmet Bozkuş'un babası İsmail Bozkuş, bölgede görev yapmış uzmanından üsteğmenine ve generaline kadar herkesin sorgulanması gerektiğini belirtti. Bozkuş, iddiaların, dönemin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'a da sorulmasını istedi.

Şehit Uzman Çavuş Selçuk Gürdal'ın kardeşi Celalettin Gürdal, "Olayda sorumluluğu bulunan komutanlar kızağa çekilmeli. Aksi takdirde deliller karartılabilir." uyarısını yaptı. Şehit er Mehmet Cücük'ün babası Cabbar Cücük ise "Suçu ve ihmali olanlar hesap verdiği gün acımız bir nebze olsun rahatlayacak." dedi.

Şehit Uzman Çavuş Selçuk Gürdal'ın kardeşi Celalettin Gürdal: "Genelkurmay'a bu iddialarımla ilgili birçok kez mektup yazdım ama dikkate alınmadı. Yıllar sonra Onur Dirik'in yaptığı itirafları çok önemsiyorum. O dönem bölgede görev yapmış tüm rütbelilerin ifadesi acil olarak alınmalı. Hatta olayda sorumluluğu bulunan komutanlardan görevde olanlar varsa

kızağa çekilmeli. Çünkü bu itirafların üstünü kapatmak adına varsa delillerin karartılması söz konusu. Onur Dirik dâhil herkes adalet huzuruna çıkartılmalı."

Şehit Asteğmen Mehmet Bozkuş'un babası İsmail Bozkuş: "Ortada bir ihmal hatta ihanet olduğunu hep düşünüyordum. Artık bundan sonra savcılara çok iş düşüyor. Bugün dönemin Hakkâri 3. Taktik Tümen Komutanı Yurdaer Olcan, Balyoz davası kapsamında içeride. Bu gelişmelerin tesadüf olmadığını düşünüyorum. Bölgede görev yapmış uzmanından üsteğmenine ve generaline kadar herkes sorgulanmalı. Hatta dönemin Genelkurmay başkanına Dirik'in iddiaları sorulmalı. Dağlıca, Aktütün, Gediktepe ve Hantepe saldırılarının sıradan olmadığını düşünüyorum."

Şehit er Mehmet Cücük'ün babası Cabbar Cücük: "Bizim 4 yıldır çektiğimiz evlat acısını kimse bilemez. Onur Dirik'in yaptığı bu açıklamaların savcılar tarafından yürütülen soruşturmayı hızlandıracağını düşünüyorum. Operasyon emrini iptal eden komutanlar kimlerse bize hesap vermeli. Ayrıca saldırıya ilişkin bilgi sahibi olup da konuşmayan veya bu konu hakkında açıklamada bulunmayanlara hakkımı helal etmiyorum. Saldırıya ilişkin savcılara yaptığımız suç duyurusunun ardından bizlere 'orduyu yıpratmayın' diyenler oldu. Asıl orduyu, evlatlarımıza sahip çıkmayan, onları teröristlerin hedefi haline getirenler yıpratıyor. Artık hesap

verme zamanı. İhmali olan komutanlar cezasını bulduğu gün bizim acımız bir nebze olsun hafifleyecek."¹

Yavrularını teröre kurban verenler kan ağlıyor. Hani bu Mehmetçikler düşmanla savaşıyorlar da şehit olsalar neyse, bir tesellisi vardır bunun. Ama arkalarını güvenle yasladıkları insanlar, basit bir amaç uğruna düşmanla işbirliği yaparak ana kuzularını ölüme atmış ise orada durulur, orada kahrolunur. Böyle bir ihanetin tesellisi de olamaz. Allah sabırlar versin.

Acaba böyle mi oldu? Acaba gerçek mi anlatılanlar?

Bütün bunlar yargı aşamasındadır ve yargı hükmünü verecektir. Biz de o güne kadar sabırla bekleyeceğiz.

Sabırla Aşacağız

Bazıları endişeli, hatta korkulu bu konuşkan ortamdan. Her kafadan bir ses çıkmasından rahatsızlar. “Bir kaosa mı sürükleniyoruz?” diye soruyorlar. Belki de yeni duruma alışamadıkları içindir korkuları...

Bu patlayan bombalar da böyle bir gürültü çıkarıyor ortaya. Bedensel yaralılar kadar, beyinsel yaralılar, düşünce dertlileri de bağıyorlar. Herkes düşüncesini, tahminini, çözümünü ifade ediyor. Sürekli konuşuyor insanlar.

1

<http://www.zaman.com.tr/haber.do?haberno=1191874&title=daglicad-a-ihmali-olan-komutanlar-yargilansin>

Bence hayra alamettir bu.

İnsanlar konuşmalılar.

İrdelenmeli olanlar, didik didik edilmeli eylemler, sorgulanmalı niyetler ve de çareler, çözümler aranmalı. Yani konuşmalıyız, sesli düşünmeliyiz. Ama birbirimizi dinlemeliyiz de.

Bu lanet bomba böyle olursa, yaşattığı bunca acıdan sonra, belki bir işe yarar.

Yarıyor da.

PKK sorgulanıyor, ırkçılık sorgulanıyor, devletin resmi ideolojisi, halkına yaklaşımı sorgulanıyor, alınan tedbirler sorgulanıyor, çareler sorgulanıyor.

Fikir bohçaları açılıyor bir bir...

Zengin sofralar kuruluyor yer yer.

Bazılarında kuru, tatsız ve güve kokulu eski bayat ekmekler.

Ama bazılarında ise ballar, börekler.

Biz de düşünelim bu arada.

PKK nasıl biter?

Bölge insanı nasıl kazanılır?

Bu zamana kadar çözüm neden gecikti?

“Önce ülke” diyenler, neden kaybediyorlar kendi insanlarını?

“Önce adalet ve insan hakları” diyenler mi daha çok korumuş oluyorlar yoksa mülkün temellerini?

Bir insanın ana dili, kimliği, kültürü ne kadar önemli?

Bizim için iyi olan, başkaları için değil mi?

Bunlar insanların birliği ve dirliği için bir engel mi?

Bu konulardaki düşüncelerimizi yeniden test etmek gerekir mi?

Değişimi, gelişimi hep başkalarından mı beklemeli?

Devletin bir resmi ve de milli ideolojisi olabilir mi?

Olmalıysa bunu kim belirlemeli?

Resmi bir dini veya ideolojisi olan devlete nasıl “laik” demeli?

Ezber bozan bilgiler ne kadar önemli veya önlenmeli?

Konuşacak daha çok şeyler var.

Kızmadan ve kırmadan konuşmak, konuşabilmek elbette güzel bir beceri ve erdemdir, ama bizim gibi “konuşma yasağı” yeni yeni yenilmiş tecrübesiz ülkelerde oldukça zor.

Bunu göze almalı ve konuşmalıyız.

Sonra sakinleşir ve gönül alırız inşallah.

Ben hala “Konuşan Türkiye” sloganını çok seviyorum.

Konuşmaktan Korkmayalım

Evet, konuşmaktan korkmayalım. Becerebiliyorsak sakin sakin, akıllı ve uslu, ilimden istifade ettiği belli, delillerini ortaya koya koya konuşalım. Yanlış kırmadan düzeltmeye çalışalım. Benlik yapmayalım, insanları şaşılamayalım, kibirden, kendini beğenmişlikten, güce yaslanarak konuşmaktan, tehdit etmekten sakınarak konuşalım. “Medenilere galebe ikna ileymiş.” İkna edelim muhatabımızı.

Bu açıdan en aykırı, en radikal fikirlere bile öfkelenmeden, sabırla ve anlayışla cevap verelim. Bunları yapamıyorsak, konuşmayalım o zaman, yazalım. Fikrimiz ve safımız belli olsun.

Ama konuşmanın bir anlamı da olmalı. Saçmalık veya ihanetin de bir bedeli olmalı. Dinlemek ve anlamaya çalışmak başka, her fikre destek vermek ve haklı bulmak başkadır. Her dinlemek, rıza anlamını taşımaz ki. Sonunda kendimizin bir ilkesi, bir ölçüsü vardır ve biz onu doğru ve haklı gördükçe ona sahibizdir. Elbette yanlışa da tavrımızı alırız.

Yanlışa Tavir Almalıyız

Yanlışa tavir almamak, Hz. Ademin evladı olmak olan “adamlığı” kaybetmektir. Bir çıkar uğruna izzet ve Őerefini ayaklar altına almak, bir menfaat için kendini satmaktır. Adam olan yanlışa tavir alır ve doğruyu savunur. Bu doğru kendi aleyhine de olsa, ana baba, soy sop aleyhine de olsa, ırkı, milleti aleyhine de olsa, adam olan adaleti, hukuku, doğruyu ve dürüstlüğü savunur. Birisine olan kini, nefreti, düşmanlığı adamı adamlıktan çıkarmamalı. Çünkü adamlık, yeryüzünün en büyük payesidir, onurudur, Şeref ve haysiyetidir. Hiçbir Şey onun karşısında daha değerli olamaz. Çünkü adamlıktan çıkan mutlaka çıkış derecesine göre ya hayvanat, veya nebatat, veya cemadat seviyesine düşer.

Adam Hz. Adem’in evladı olduğunu bildiği halde utanmadan sıkılmadan tutup da açıktan açığa ırkılık yapıyor. Irkılık yüzünden savaşıyor. Hatta bunun İslam açısından bir haklılık olduğunu savunuyor ve bu yüzden Müslümanların kanlarının dökülmesi için ırkı teröristlere fetva veriyor. İş fetva ile kalsa, maalesef kanlar dökülüyor, canlar ölüyor, mallar zayi oluyor.

Burada iki durum var. Birincisi, söz konusu “fetva” olunca, bunu verenin âlim olması, fıkıh ilmini bilmesi gerekir. Şu garabete bakar mısınız, fıkıh ilmi, alim olma ve ırkılığı savunma. Savunmanın ötesinde bu yolda savaşmaya ve kan dökülmesine fetva verme. Olacak iş mi Allah aşkına! Bu nasıl bir ihanet ve lanete müstehaklık...

İkincisi de onun etrafındaki âlim veya cahil Müslümanlar, o ırkçı melunu gerektiği gibi uarmıyor, uyarısa da dinlemediğini görünce kalben buğzederek teberrî etmiyor, o lanetliyi terk etmiyorlar. Yaptığının yanlış olduğunu söylesele de, dostluğu bitirmiyorlar.

Bu her ırktan ırkçı için geçerlidir demeye gerek var mı?

Peki bu İslam'ın en önemli emirlerinden olan “Hubb-u lillah, buğz-u fillah”, yani “Allah için sevme ve Allah için buğzetme” ilkesine ters düşme olmuyor mu?

Sevdiğinde ve yediğinde Allah rızası yoksa, ilim ve takva bunun neresinde?

Hele de bu maddî veya manevî bir menfaat karşılığında yapıyorsa, açıkça bir iman sorunu değil de nedir?

Artık ne kadar çirkin görüyor ve nefret ediyorsa, ırkçıya “melun” diyen, hatta “hünfesa”, yani “b.. böceği” diyen bizzat Peygamber Efendimiz (sav) dir. Onu cahiliyeye, yani küfre nispet eden de yine odur. Peki böylesi melunluklara devam eden zalimlerle dostluğu devam ettirmek dinin neresinde vardır?

Maalesef bu noktada imanî ve insanî zaafı içinde olanlar, yaptıkları ile kalmayıp, Allah için tavır koyanları da “hissîlik” ve “fevrilik” ile suçlayarak, çirkinliklerini katlamaktadırlar.

Hele bunu yapanlar, sıradan insanlar değil de adı “hoca”ya veya “mürşid”e çıkmış güya dini bilenlerden ve kendisine uyulandan iseler, çirkinlikleri daha da katmerlenmektedir.

İslam’ın en temel ilkelerinden birisi de “emr-i bil ma’ruf ve nehy’i anil münker”dir. Gücü yettiği hâlde haram işleyene mâni olmamak, müdâhene, yani yağcılık yapmak, haramdır, yasaklanmıştır.

Peygamber Efendimizin (s.a.v.) şu sözü pek meşhurdur:

“Sizden herkim bir münker (dine ve akla göre çirkin ve haram iş) görürse seyirci kalmayıp onu eliyle düzeltsin. Buna gücü yetmezse lisanıyla düzeltsin. Buna da gücü yetmezse kalbiyle buğzetsin. Bu kadarı imanın en zayıf mertebesidir.”¹

Peki, dinin emri bu iken bir Müslüman bunun aksini niye yapar?

Başka ne olacak, maddi veya manevi menfaat için. O vebali işleyen kişiye veya onun yanında bulunanlara olan saygısı, sevgisi, maddî veya manevî menfaati için. Onlar nazarında dışlanmayı hoş görmediği için. Bunun ötesinde bir başka sebep daha olabilir: dîne gereken değeri vermemesi, laübaliliği, yani ona olan bağlılığının gevşekliği...

¹ Buhari, Melâhim: 17, (4340); Müslim, İman: 78 (49); Ebu Dâvud; Salâtu'l-İydeyn: 248 (1140); Tirmizî, Fiten: 11 (2173); Nesâî, 17 (8, 111); İbnu Mâce, Fiten: 20, (4013); İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 2/375-376.

Oysa aziz dinimize göre her müslümana düşen vazife, fitne olmadığı, ya'nî dînine veya dünyâsına veya başkalarına daha büyük zararlar getirmediği zaman, haram ve mekrûh işleyene gücü yettiği kadar eliyle veya diliyle engel olmaktadır.

Harâm veya mekrûh işleyene imkanı varsa ve bu imkanı kullanmak daha büyük fitne ve fesat çıkmayacaksa, eliyle veya diliyle o harâm veya mekrûha mâni' olmamak, kötülük karşısında susmak, günah olur, isyan olur, vebal olur. Yani haram olur.

İmanın en zayıf derecesi, bu gibi hallerde gücü yetmeyenlerin hiç olmazsa onlara kalben buğzederek varsa maddi ilişkilerini kesmesidir.

Allah'ı seven ve Allah'ın da kendisini sevdiği gerçek bir müslüman, bu uğurda kınayanın kınamasına aldırılmaz ve vazifesini yapmaya çalışır.¹

Eğer iman zayıflığı veya başka bir sebep yüzünden bunu yapamıyorsa, hiç olmazsa onlara buğzeder, onları terk eder, surat asar, yardımcısız ve desteksiz bırakır.

Unutmamak gerekir ki bu da imanın en zayıf derecesidir ve böyle bir zilleti çıkarı için sineye çekecek kadar alçalan ve

¹ “Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kafirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar (hiçbir kimsenin kınamasına aldırılmazlar). Bu, Allah'ın, dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmi geniştir.” (Maide, 54)

yüce değerlerini yitiren bir milletin fiilen bir arenaya benzeyen veryüzünde yaşama hakkı yoktur. İyilikler, güzellikler ve yücelikler için bırakın elinden ve dilinden gelen her şeyi yapmayı, kalbiyle buğza bile mecali olmayan bir millet, tarih sahnesinden yıkılıp gitmeye mahkumdur.

Yağcılık Dalkavukluk Alçaklığı

Öyleyse gördüğü yanlışla karşı gözlerini kapayarak “isabet buyurdunuz efendim” yağcılık ve dalkavukluğunu iman ve ahlakı, hak ve hukuku, vatan ve milleti sevmenin neresine koyacağız?

İslam’ın en temel ilkelerinden birisi de “emr-i bil ma’ruf ve nehy’i anil münker”dir. Bunu az yukarıda yazmıştık, tekrar etmeyelim. Burada konumuzla alakalı olan kısmına bakalım:

Gücü yettiği hâlde harâm işliyene mâni olmamak, gücü yetmiyorsa kalben çirkin görerek surat asma yerine onunla oturup kalkmak, yiyip içmek, yüzüne gülmek, fikrini ve işini benimder görünmek, müdâhene, yani yağcılık ve dalkavukluk olur.

Peki, buna sebep nedir?

Harâmı işleyen kişiye veyâ onun yanında bulunanlara olan saygısı, sevgisi, maddî veya manevî menfaati, yahut dîne olan bağlılığının gevşekliği, bu müdâhaneye sebep olmaktadır. Kısacası dünya sevgisi, menfaat kaygısı.

Oysa aziz dinimize göre fitne olmadığı, ya'nî dînine veyâ dünyâsına veyâ başkalarına zarar olmadığı zamân, harâm ve mekrûh işleyene gücü yettiği zaman engel olmak lâzımdır. Harâm ve mekrûh işleyene mâni' olmamak, kötülük karşısında susmak, az önce de gördük, harâm olur.

Müdâhene, yağcılık ve dalkavukluk etmek, harâm işlemeğe râzı olmayı gösterir elbette. Bu bir izzetsizlik, gayretsizlik, düşüklük ve alçaklıktır. Kötü bir huy, alçak bir tabiattır.

Gerek olmayan yerde konuşmayarak susmak çok iyidir, ama hakkı, hakikatı ve hayrı söyleyecek yerde susulmaz. Hele de insanların o konuda bilgiye ihtiyaçları varsa, susmak kesinlikle hem haramdır, hem de ahlaksızlıktır.

Bu tür susmalar, Kur'an ve Sünnetten öğrendiğimize göre geçmiş ümmetlerden bir kısmına deprem ve toprak altında kalma gibi azâp sebebi olmuştur.

"Bunların arasında Sâlihler, iyi insanlar da vardı" sorusuna Sevgili Peygamberimiz şöyle cevap verdi:

"Evet, sâlihler de onlarla birlikte helâk oldular. Çünkü, Allah'a isyân olunurken susmuşlardı. Onlardan ayrılmamışlardı."

Yine bazı hadislerde "Ümmetten bir kısmının kabirlerinden maymûn ve hınzır şeklinde kalkacakları" bildirilmiştir. Sebebi de şöyle açıklanmıştır: "Bunlar Allah

Teâlâ'ya isyân edenlerin arasına karışanlar, onlarla berâber yiyip içenler, onlara tepki göstermeyenlerdir.”

Oysa Allah teâlâ bir âlime ilim ihsân edince, Peygamberlerden aldığı gibi, ondan da şu sözü alır: “İlmini, lâzım olduğu zamân söylemekten çekinmeyeceksin.”

Tabi bu sözü verenler, bu ilmi lâzım olduğu zamân muhtaçlarına söylemezlerse, kıyâmet günü ağızlarına ve boyunlarına ateşten gemler vurulacak, tasmalar takılacaktır.

Çünkü Allah Teâlâ kitabında “Kendilerine ilim ve hidâyet verdiğimiz kimseler, ilimlerini insanlardan saklarsa, Allah’ın ve la’net edenlerin la’netleri, bunların üzerine olur!” meâlinde bir çok ayet bildirmiştir. Bu ayetler müdâhane etmenin harâm olduğunu açıkça göstermektedir.

Hakkı Söyleme Yiğitliği

Müdâhenenin, yani yağcılık ve dalkavukluğun zıddı, gayret ve salâbettdir. Dinde, gayret ve salâbeti olanların mâlları, cânları, sözleri ve yazıları ile Allah rızâsı için hakkı söyleme ve cihât etmeleri lâzım olduğunu kaç ayetle Kur’an-ı Kerim bizlere bildirmektedir.

Hadîs-i şerîflerde “çok acı olsa da, hakkı söylemeye” teşvik buyurulmuştur. Bunlar doğrudan konumuz olmadığı için buraya almayalım.¹

İdare Mudara

Kendisine veyâ başkalarına zarar gelmek korkusundan dolayı iyiliği emretmek ve kötülüğü, harâmı men etmek mümkün olmaz da susulursa, böylesi susmalara, “idare etme”, yani “Müdârâ” denir.

Kalbiyle harâmı men etmek istediği hâlde fitneye fırsat vermemek için susarak müdârâ yapmak, câizdir. Hattâ, bu durumda sadaka sevâbı bile elde edilebilir. Müdârâ ederken tatlı dilli ve güler yüzlü olmak lâzımdır. Talebeye ders verirken de müdârâ yapılabilir.

Ama müdara yapacağım diye dinin hükümleri asla değiştirilmez. Yani haram helal, helal da haram kılınmaz. Dolayısıyla din anlatılırken, davet ve tebliğ yapılırken asla müdahene ve müdara olmaz.

İmâm-ı Gazâlî buyurur ki: “İnsanlar üç kısımdır: Bir kısmı, gıdâ gibidir. Herkese, her zamân lâzımdır. İkinci kısmı, ilâc gibidirler. İhtiyâç zamânında lâzım olurlar. Üçüncü kısmı, hastalık gibidir. Bunlara ihtiyâç olmaz. Fekat, kendileri insanlara müsallat olurlar, bulaşırlar. Bunlardan kurtulmak için, müdârâ etmek lâzımdır.”

¹ Bu konuda bkz. Cemal Nar, *Alimin Önderliği*, s.

Müdârâ, yerine göre câizdir. Bazen müstehab bile olur. “Evinde, zevceye müdârâ etmeyen kimsenin râhatı, huzûru kalmaz”denilmiştir. Resûlullah’a (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) bir müsâfir geldi:

- İçeri alınız! O, kötü bir insandır, buyurdu.

İçeri girince, onunla tatlı ve neş’eli konuştu. Gidince, bu yumuşak konuşmasının sebebi sorulunca:

- Kıyâmet gününde en kötü yerde bulunacak kimse, dünyâda zararından korunmak için ikrâm olunandır, buyurdu.

Hadîs-i şerîfde, utanmadan, arlanmadan ve sıkılmadan açıkca harâm işleyen kimseyi gıybet etmenin câiz olduğu bildirildiği gibi, şerlerinden korunmak için bunlara müdârâ etmenin de câiz olduğu bildirilmiştir.

Fakat müdârâ başka, müdâhene başkđı. Müdârâ, dîni veyâ dünyâyı zarardan kurtarmak için, dünyâ menfaatinden vermektir. Müdâhene ise dünyâ elde etmek için dinden vermektir.

Zâlîme müdârâ ederken dikkat edilmeli, ne zalimin kendisi, ne de zulümleri asla övülmez.

Çağımızın vebasası olan yağcılıktan kurtulmak, ciddi bir kişilik kazanımı gerektirir. Allah Teâlâ kulluk ile kişilik kazananların bu tür zilletlere ihtiyacı yoktur.

Bozulma Böyle Başlar

Evet, bir millet nasıl bozulur ve helake gider, Kur'an ve sünnet bunu ayrıntıları ile açıklamıştır. Bunlardan birisi de iyiliği emretme ve kötülükten nehyetme ilkesinin çiğnenmesi, bireysel ve toplumsal duyarlılığın kaybolması, dolayısıyla yanlışa gerekli tepkinin yapılmamasıdır.

Hz. Peygamber (sav) Efendimiz Benî İsrâil'den misâl vererek onların irşat, tebliğ ve nasihattaki bu ihmalleri ve lâubalilikleri yüzünden felâkete uğradıklarını belirtir:

"Benî İsrâil'in içinde bozulma şöyle başlamıştı: Bir kişi, kardeşini günah üzere görür ve onu bundan men ederdi. Ancak ertesi gün, bir gün önce yasakladığı şeyleri yine yapan o kimselerle yemede, içmede, sohbetle arkadaşlık yapmadan çekinmez, devam ederdi. Bunun üzerine Allah onların kalblerini birbirlerine karıştırarak hepsini sapıttı.

Onların bu hâli hakkında Kur'ân'daki şu âyet gelmiştir:

"İsrâil oğullarından olup da küfredenlere Dâvûd'un da Meryem oğlu İsrâ'nın da diliyle lânet olunmuştur. Bunun sebebi isyan etmeleri ve ifrata sapmaları idi. Onlar işledikleri herhangi fenalıktan birbirini vazgeçirmeye çalışmazlardı. Hakikat yapmakta devâm ettikleri o hal, ne kötü idi... Eğer Allah'a, peygambere ve O'na indirilene îman etmiş olsalardı, onları dostlar edinmezlerdi..."¹

¹ Maide, 5/78-81

Konuşması esnasında ayakta duvara dayanmış durumda olan Hz. Peygamber (sav) bu âyetleri okuduktan sonra oturur ve ilâve eder:

"Hayır, siz haddi aşan zâlimi elinden tutup onu hakka çevirinceye kadar irşad işini bırakmazsınız."¹

Öyleyse bir cemiyette herhangi bir fenalık zuhûr eder etmez, onu küçük görmeyip, bunun yok edilmesi için azim ve ciddiyetle üzerine gidilmesi gerekir. Şu ayeti bir daha okumanın zamanıdır:

"Öyle bir fitneden sakının ki, o geldiği zaman içinizden yalnız zulmedenlere çatmaz (âmmeye de sirâyet ve hepinizi perîşan eder), hem bilin ki Allah şüphesiz azabı çetin olandır."²

İbnu Abbâs bu âyeti tefsîr ederken şöyle söyler: "Cenâb-ı Hakk burada mü'minlere, aralarında tek bir münkerin bile yer etmesine meydan vermemelerini emretmekte ve bu emre uymayanları azapla korkutmaktadır".

Aksi takdirde bidâyette çok mahdut bir azınlık tarafından işlenmeye başlanan münker, zamanla çoğunluk tarafından benimsenecek ve kaçınılması imkânsız, herkese ulaşacak felâketlere sebep olacaktır.

Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) şöyle buyurur:

¹ İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, 2/382-383.

² Enfâl, 25

"Cenâb-ı hakk azınlığın ameliyle çoğunluğa azab vermez. Ancak çoğunluk, aralarında azınlığın münker (fena) amellerini görürler, fakat müdâhaleye güçleri yettiği hâlde seslerini çıkarmazlar. Onlar böyle davrandıkları için Cenâb-ı Hakk azınlığa da, çoğunluğa da birlikte azab gönderir."

Muvatta'ın rivayetinde "...fenâlık açıktan açığa işlendiği takdirde hepsi cezayı hak eder"¹ denmektedir.

Bırakın başkalarına iyiliği emretme ve kötülüğü nehyetmeyi, en yakınlarına dahi bu tavrı koyamayan ve şuurlu bir Müslüman gibi davranamayanlar, başlarına gelecek bela ve musibetlere başka sebep aramamalıdır. Sadece bu sebep olarak yeter de artar bile...

İlahî merhameti hak etmek ve toplumsal barış içinde yaşamak istiyorsak, tepki bilincimiz olmalı ve yanlış tavrı koyarak ilkelerimizi korumalıyız. İrkçılığı lanetleyen bizzat Sevgili Peygamberimizdir. (s.a.v) Onun lanetlediğini biz de lanetlemeliyiz. Yoksa ondan (sav) uzak düşeriz.

İrkçılık İrkçiya Ayna

Dolayısıyla yakın tarihte kıyametimiz olan ırkçılık lanetinden arınmalıyız. Bu lanet virüs öyle sinsi bir şekilde sistemin eğitimiyle damarlarımıza öyle bir girdi ki, çoğu insan bunu fark etmiyor bile. Ama karşı ırkçılık bir ayna olunca, tanımamak imkansız oluyor.

¹ İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, 2/383.

Yani bir Türkçü, ırkçı olduğunu Kürtçü veya Arapçı veya Farsçıya tepki duyarken fark edebilir herhalde. Aynen öyle, bir Kürtçü, Arapçı veya Türkçüyü çirkin görüyorsa, kendi ırkçılığını da bir kere daha sorgulamalıdır.

Yani o zaman sormalıdır kendine, “onun ırkçılığı lanetli ise, acaba kendininki nedir?”

Sistem Milleti Bozdu

Evet, başkasının ırkçılığı başımıza balyoz gibi indiği anda yapacağımız ilk iş “acaba bu çirkinlikle benim aram nasıl?” olmalıdır. Çünkü yeri geldikçe atalarımızla övünürüz. İnsanoğlunun sık yaptığı bir şey ki, Kur’an-ı Kerim bile vurgu yapıyor buna “Tekasür Suresinde.”¹

Atalarla övünmeyi haklı kılan iki şey var. Biri, onların güzel insanlar olması. Diğeri de, bizim o güzelliği devam ettirmemiz.

İyi ki övüneceğimiz atalarımız var.

Fakat bu bizi gizli veya örtülü bir ırkçılığa götürmemeli. Bir de şunu düşünmeliyiz: Acaba biz onların övünebileceği evlat mıyız? Onları övünecek hale getiren güzelliklerle bizim aramız nasıl? Asıl mesele bu!

¹ Kur’an, 102/2

Bernart Levi gelmişti Türkiye'ye. İstanbul CRR'de bir konferans vermişti. Basından öğrendiğimiz kadarıyla orada kendisini davet edenleri kızdıran şu cümleleri sarfetmişti:

“Sizin laikliğe ihtiyacınız yok. Çünkü sizin atalarınız kimsenin dinine, inancına baskı yapmamıştır. Sizde din ve vicdan özgürlüğü başından beri var.”

Zavallı, takdir görecek yerde kurşun gibi gelen tekdirleri yiyince ne olduğunu anlamamıştı. Nerden bilsin o güzel ecdad ile övünmenin o cenahta ayıplandığını? O ataların yeni nesillerce bilinmez, anlaşılmaz, hatta körü körüne beğenilmez ve sevilmez olduğunu? Atalarla yolların çoktan ayrıldığını...

Meselenin bam teli burasıdır.

Atalarımız aynı binaya yan yana cami, kilise ve havra dikecek kadar gönülleri zengin ve engin kişilerdi. Onların tabiriyle “sadr-ı inşirah” sahibiydiler. Osmanlı idaresi altında Müslim ve gayr-ı müslim beraberce yaşıyordu. Biz de bundan hoşnut olarak övünüyorduk yeri geldikçe.

Ama bu sistemde şimdi bırakın gayr-i Müslimleri, Müslimler bile kardeşçe birlikte yaşamaktan endişe duyar ve yer yer korkar oldular...

İşte Kürt sorunu böyle bir şey...

Halk maalesef çok tedirgindir. Bu halk, Müslüman kürdün inancından ötürü kardeş olduğunu, Şafîî Mezhebinin de hak bir mezhep olduğunu unutmak üzeredir. Çünkü okullarda

öğretilmedi bunlar, cehalet diz boyu. “Hocam, bunlara güvenilmez” sözünü çok duydum yaşadığım şehirde.

Bu duyguların doğuda nasıl yankılandığını ve oralarda ne tedirginlikler, ürkeklikler, endişeler ve korkular yaşandığını da iyi biliyorum. Korkunç duygular bunlar. Felaket duygular bunlar.

Demek istediğim şu: Uyanalım ve tedbir alalım. Sistemin bizi parça parça bölerek idare etme taktiğini anlayalım ve kanmayalım. Korkalım, “atalarımız bin yıldır beraber yaşamışlar. Biz etle tırnak gibi iç içeyiz” gibi kolaycı ve ezberci laflar ihtimal ki karın doyurmayabilir, aldanmayalım. Çok rahata kaçmayalım, rehavete meydan vermeyelim.

Çünkü bu nesil o atalar değil.

O ataları birleştiren din, iman, ahlak, Kur’an, sünnet, siyer, fıkıh, tasavvuf, medrese, dergah, tekke, şeyh, alim, ehl-i beyt... gibi kültür ve medeniyetimizin temel kavramları nerde bu gün? Kime ne ifade ediyorlar? Bu korkunç bir durumdur maalesef.

Açıkça söyleyelim; bu kavramlar bu evlatların kiminin içinde ılık meltemlerle bahar rüzgarları estirirken, kimisinin içinde de ayazda patlayan fırtına gibi kavurucu ve dondurucu olmaktadır. Öyle ırkçılara rastladım ki, “din ve kardeşlik” deyince, “yeter artık, bizi dinle, minle, kardeşlik safsataları ile kandırmayın, karnımız tok bu hurafelere!” diyor. Bu inkarcıyı kazanmak çok zor artık...

O zaman oturup düşünmemiz gerekmiyor mu? Evet, biz de diyoruz “bizi din kardeş yapıyor ve birleştiriyor”, iyi ama, o dinin hayatımızda yeri ne? Ne kadar biliyor ve yaşıyoruz o dini? Bilmediğimiz ve yaşamadığımız bir şey nasıl etkiler bizi? Olmayan şeylerden ne etki bekliyoruz?

Kimse rahat olmasın.

Beylik laflarla sönecek bir yangın değil görünen, çok büyük bir felaket ne yazık ki!

Evet, elbette “âtiyi karanlık görerek azmi bırakmayacağız, ye’se düşmeyeceğiz,” umudu kaybetmeyeceğiz, iyimser olacağız, halkın içinde bir kırıntı halinde bile kalsa, dinden kaynaklanan sağduyusuna güveneceğiz. Tarihin içimizde bıraktığı izlerin, tortuların etkisini göreceğiz. Akıl ve mantıkla hareket edeceğiz.

Tamam, ama tedbirimizi de gecikmeden alacağız. Atalarımızın elindeki o iksiri yeniden keşfedeceğiz. O Müslim ve gayr-i müslimi bir arada barış ve huzur içinde yaşatan iksiri, yani İslam’ı öğrenecek ve yaşayacağız.

Diyeceğimiz o ki, şimdi yolumuz ayrı düşmüşse, atalarımızla övünmek para etmez. Yoksa Kur’an-ı Kerimin dediği gibi, “ölüp de mezara girinceye kadar, oyalanır dururuz.”

1

¹ Kur’an, 102/1-2

Sonsöz

İçinde yaşadığımız dünya ve zaman diliminde ırkçılık hala insanlığın en büyük sorunlarından birisi olarak varlığını sürdürmektedir. Bunun bizim coğrafyamızda da olması doğrusu biz Müslümanlar için bir ardır, ayıptır. Çünkü İslam bu illetin belini kırmıştı. Ama nasıl oldu da çok yakın bir zamanda, daha Emevîler zamanında yeniden canlandı, hayret doğrusu.

Bize göre bunun sebebi eğitilmemiş insandır. Ten kafesindeki insan nefsi önce “emmare”dir. Yani “kötülüğü emredicidir”. Din, ahlak, kanun, kural tanımadan keyfince yaşamak ister. Zevkleri, şehvetleri, duyguları kendisini nereye sürüklüyorsa, oraya gider.

İşte ırkçılık da eğitilmemiş insanın içinde yaşayan bir izzet ve şeref, iftihar ve öğünme duygusudur. Fakat bu duygular din, ilim, ahlak, sanat, kültür, medeniyet ve ictimaiyyatın meselelerini halletmek gibi yüceliklerdeki başarıdan kaynaklanırsa, yerindedir ve insana haklı bir izzet, şeref ve mutluluk verir. Ya hiç de kendi elinde olmayan bir takdir ile falan veya filan ırktan olmada ne izzet ve şeref, veya tam tersi vardır? İnsan niçin kendi iradesi dışında gerçekleşen bir

durumdan dolayı övünsün veya dövünsün? Bunda akıl ve mantık var mıdır?

Bu sistem maalesef ırkçılık temelleri üzerine oturtulmuştu. Bir cihan devleti parçalanmış, merkezde de yepyeni bir “ulus devlet” kurulmuştu. Oysa içinde imparatorlukta var olan her ırk vardı. Peki ama uyum nasıl sağlanacaktı? Bu büyük bir sorundu. Halbuki Osmanlıdan intikal ettiği gibi İslam ölçü alınsaydı, sorun zaten yoktu.

Yeni devlet bu soruna kendince kolaycı bir çözüm getirdi. “Bu ülkede yaşayan herkes, kökeni ne olursa olsun, Türk’tür” dedi. Bunun ötesindeki ırkların dillerini ve kültürlerini görmezden geldi, hatta yasakladı, sahneden silmeye çalıştı. Sıkıştığında “Türk kelimesi bir ırkı değil, ülkede var olan bütün ırkları temsil eder. Bu bir kültürel ifadedir”, dedi ama, diğerlerini dışlaması bu sözünü boşa çıkardı. Buna kimse inanmadı ve kavga başladı.

Bu kavganın en büyüğü, haliyle ülkede ikinci yoğun nüfus olan Kürtlerle olacaktı. Sistemin ırkçı eylemlerine dış güçlerin de gizli açık müdahalesi gelince, kıpırdanmalar başladı. Sistem bu olayları zaptu rapt altına alayım derken, el altından Kürtçülerle iş birliğine gitti. Maksudı doğuda daha derin yaşanan İslam’ı önlemek ve Kürtleri laikleştirmek, seküler bir hayata alıştırmak idi. Ama ipin ucunu da kaçırdı galiba. Şimdi kontrol edemediği bir ırkçı terörle, PKK terörü ile başımız belada maalesef. İnsan ve ekonomik kaynaklarımızı yutan devasa bir sorunla karşı karşıyayız.

Bizim bu sorunu çözecek altyapımız var şükür. Sorunun en büyük çaresi İslam'dır. Ama sistem onu yıkarak geldiği için İslam'dan korkuyor. Bu yüzden onu çözümde kullanamıyor. Oysa halk bu söylemi dinlemeye dünden hazır. Sistem bu noktada korkunç bir yanılgı içindedir. Çünkü Kürtleri laikleştirip seküler bir anlayışı kabullendirdiği zaman, yani İslam ile bağıni kestiginde ne yapacak?

İşte o yeni bir nesil gelmeden, sistem yanlışından dönmeli ve İslam'ı hak ettiği yere koymalı ve ondan faydalanmalıdır.

Bir de gerçekten hakimiyet milletin olursa, yani sistem iki yüzlülükten vaz geçer de halkın iradesine saygı duyarsa, o irade zaten İslam ile yan yanadır. Sorun kendiliğinden çözülür. Bu açıdan bakıldığında sorun aynı zamanda halkın iradesinin devlete yansması sorunudur.

Okuyucularımızı hürmet ve muhabbetle selamlarken ahir kelam olarak "Âlemlerim Rabbi Allah Teâlâ'ya sonsuz hamd-ü senalar olsun" diyoruz.

KAYNAKLAR

- Abdulkadir Badıllı, Bediüzzeman Said Nursi, I. 111, timaş y. İst. 1990 c 1 s. 273
- Acluni, İsmail b. Muhammed, Keşf'ül Hafa ve Müziyl'ül İlbas, 1-2 Dar-u İhya-it Turas'il Arabi, Beyrut 1351 h.III. baskı.
- Cemal Nar, İslam'da Devlet Ve Siyaset, Toprak y. İst. 2007
- Cemal Nar, Alimin Önderliği, Ukde y. Kahramanmaraş, 2006
- Cemal Nar, İmanın Kıymeti ve Korunması, Toprak y. İst. 2008
- Cemal Nar, İlim ve İktidar, Toprak y. İst. 2007
- Cemal Nar, İlim Ve Özgürlük, Toprak y. İst. 2008
- Cemal Nar, İnançta Kirlenme, Toprak y. İst. 2008
- Cemal Nar, İnançta Arınma, Toprak y. İst. 2008
- Cemal Nar, Hak Batıl Mücadelesi- Yazmadır Henüz Basılmadı.
- Hilmi Ziya Ülken, Türkiyede Çağdaş Düşünce Tarihi, Seiçuk y. İst. 1966.
- İbrahim Canan, İslam Işığında Anarşi, Cihan y. 2. Baskı, İst. 1984
- Canan, İbrahim Prof. Dr. Kütüb-ü Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi 1-18 Akçağ 1. Baskı Ankara.
- Kur'an-ı Kerim Komisyon, Kütüb-ü Tis'a, Çağrı y. İst, 1981
- Mehmet Akif Ersoy, Safahat.

Muhammed b. Muhammed b. Süleyman Rudanî, Cem'ul Fevaid; Büyük Hadis Külliyyatı 1-5 ter. Naim Erdoğan, İz y. İst. Ty M. Ertuğrul Düzdağ, Türkiye'de İslam Ve İrkçılık Meselesi, Türdav, İst. 1983.

M. Serhan Tayşi, Ali Emiri izinde, Timaş y. İst. 2009.

Mustafa A. Nevin, İslam Siyasi Düşüncesinde Muhalefet , ter. Vecdi Akyüz, İz .y. İst.1990.

Suat Yıldırım, Kur'an-ı Kerim Meali.

Şamil İslam Ansiklopedisi "ırkçılık" md.

TDV İslam Ansiklopedisi, İst. 2001.

Yüksel Kanar, Batının Doğusu, Kitabevi y. İst. 2006.

İnternet Siteleri

<http://www.arastiralim.com/kuzmanin-hikayesi.html>

http://www.habervaktim.com/haber/200048/tesettur_s

eferberligi_rahatsiz_etti.htmlYusuf Gezgin,

<http://www.yusufgezgin.com/turkculerle-kurtculerin-mukayesesi/>

http://www.ihlassondakika.com/gazete_baslik_detay.php?hd=414292&id=40373

http://www.belgenet.com/arsiv/sozlesme/aas_122.html
(15.10.2011)

<http://www.rojname.com/show-all-last-minute-news.php?nuce=10571>

<http://www.haber7.com/haber/20101108/Ozal8217in-kuyugu-var-mi-diye-bakanlar.php/reklam.php>

<http://haber.ekolay.net/Haber/2908/813678/canakkale-de-askerlerin-cogu-arapti.aspx>

<http://www.timeturk.com/tr/2011/10/17/osmanli-araplarinin-birinci-dunya-savasi-ndaki-sirlari.html>

<http://www.harbiforum.org/genel-kultur/85228-canakkale-savasinda-sehit-dusen-askerlerin-illere-gore-dagilimi.html>

<http://yenisafak.com.tr/diziler/arap/index.html>
<http://siyaset.milliyet.com.tr/-yerel-yonetimlere-ozerklik-vaadi-ak-parti-de-de-var/siyaset/siyasetdetay/27.05.2011/1395375/default.htm>

Yazanlar, Hüsamettin İNAÇ, Yrd.Doç.Dr., Dumlupınar Üniversitesi ĐDBF Kamu Yönetimi; Feyzullah ÜNAL, Arş. Grv. Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü .

[https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-](https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEESjeUmZjhcvL7RaxZ1HYTYq9-_lpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsL2efNh8HIPWmCxx1jSKVui-RZDDo5ReEmR-8C4qHmdJMH0u6rwyvoidlMiLx2-EvZOiA8oV5kgnNop58AVkDd&sig=AHIEtbRVqpHau3AgKZGzZg3-VswXgCuGtg&pli=1)

[24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEESjeUmZjhcvL7RaxZ1HYTYq9-_lpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsL2efNh8HIPWmCxx1jSKVui-RZDDo5ReEmR-8C4qHmdJMH0u6rwyvoidlMiLx2-EvZOiA8oV5kgnNop58AVkDd&sig=AHIEtbRVqpHau3AgKZGzZg3-VswXgCuGtg&pli=1](https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEESjeUmZjhcvL7RaxZ1HYTYq9-_lpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsL2efNh8HIPWmCxx1jSKVui-RZDDo5ReEmR-8C4qHmdJMH0u6rwyvoidlMiLx2-EvZOiA8oV5kgnNop58AVkDd&sig=AHIEtbRVqpHau3AgKZGzZg3-VswXgCuGtg&pli=1) (15.10.2011)

<http://www.sorularlailamiyet.com/article/12754/allah-dinini-bazen-zalimlerin-eliyle-yceltir-seklindeki-szn-kaynagi-nedir-neyi-ifade-ediyor.html>

http://www.bugun.com.tr/haber_detay.asp?haberID=46528

http://tr.wikipedia.org/wiki/Abdullah_%C3%96calan#cite_note-2

